

മാതൃം

പരിഹസിക്കരുത്

അക്ഷരങ്ങൾ: അബ്ദുൾ ഖാദർ ഖാദരി

ഭാഷാന്തരം

പ്രസിദ്ധ പുതിപ്പറമ്പ്

സത്യം പരിഹസിക്കപ്പെടുന്നു

രചന

ഷൈഖ് അബ്ദുല്ലാഹ് അൽ ജിബ്രീൻ

ദാഷാന്തരം

ഹനീഫ് പബ്ലിഷറസ്

© Mohammed Haneef Abdurrahman, 2007

King Fahd National Library Cataloging-in-Publication Data

Al-Jibreen, Abdullah Abdurrahman.

Sathyam Parihasikkappedunnu/

Md. Haneef Abdurrahman – Riyadh, 2007

236 pages, 17x12cm

ISBN: 9960-58-006-7

1 – Islamic Creeds I-Mohammed
Haneef Abdurahman (Translator) II- Title

240 dc 4120/1428

L.D. No. 4120/1428, ISBN: 9960-58-006-7

حقوق الطبع محفوظة

إلا لمن أراد طبعه وتوزيعه مجاناً، بدون حذف أو إضافة

أو تغيير، فله ذلك بحسب عزيمة المؤلف

Language

Malayalam (Indian)

Title

Sathyam Patham Parakkal

Translator

Al Jawad al Faruqi

Muhammad al-Hafiz

By

Sheikh Abdul Karim

Abdul Karim Al-Jawad

Hanef Publishing

Retold by

Hanef Publishing

Printing

Cover Design: Hanef Publishing, Pakara

First Edition

Copies

Printed for

Rights Reserved

Address

Chelambra- 673 634, Kerala

E-mail: sputuwan@gmail.com

Language	Malayalam (Indian)
Title	Sathyam Parihasikkappedunnu
Traslation of	Al Jawab al Faa'iq Fee Raddi Ala Mubaddil el Haqaa'iq
	By
	Sheikh Dr. Abdulla Bin Abdur'Rahman Al- Jibreen
Retold by	Haneef Pullipparamb
Printing	Adwa'al Muntada
Cover Designed	Musthafa Kizheppat, Pakara
First Edition	2007- (1428H)
Copies	5,000
Printed for	Free distribution
Rights Reserved	Translator
Address	Haneef Pullipparamb Chelembra- 673 634, Kerala
E-mail	abufurqaan@gmail.com

വിഷയാനുക്രമണിക്

	പേജ്:
1. ഹനീഫ് പുല്ലിപ്പറമ്പിന്റെ രചനകൾ	6
2. ഹനീഫ് പുല്ലിപ്പറമ്പ്	
സഞ്ചരിച്ച നാടുകളും നഗരങ്ങളും	7
3. ഷൈഖ് ഡോ. അബ്ദുല്ലാഹ് അൽ ജിബ്രീൻ	9
4. ഷൈഖ് ജിബ്രീന്റെ സന്ദേശം	14
5. സന്ദേശത്തിന്റെ തർജ്ജമ	15
6. ആവതാരകം- ഡോ. അഷ്റഫ് മൗലവി	17
7. ആവതാരകം- തർജ്ജമ	19
8. പ്രാരംഭം	22
9. ഉത്തമ മറുപടി	65
* കേൾവി, കാഴ്ച, സംസാരം	65
* ശരീരം	67
* ഇറക്കവും വരവും	73
* ഹജറുൽ അസ്വദ്	88
* ഇസ്തവാ	96
10. സൃഷ്ടികളോട് പ്രാർഥിക്കലും	
വ്യക്തികളെക്കൊണ്ട് ഇടതേടലും	100
* വഹ്ഹാബികൾ	119
* പ്രകാശം	130
* ഇടതേട്ടം	145
* നജ്ദിലെ ഇമാം	164
11. സ്വഹിസം	197

ഹനീഷ് പുല്ലിപ്പറമ്പിന്റെ രചനകൾ

- 1- കല, സൗന്ദര്യം, സംഗീതം, ഇസ്‌ലാം
- 2- ഖുർആനിലെ ചെടികൾ
- 3- സുന്നത്തും ഉമ്മത്തും
- 4- റമദാനിന്റെ തീരങ്ങളിൽ
- 5- മുസ്‌ലിയാരുടെ തൗഹീദ് പഠനം (നിർദ്ധാരം)
- 6- അനാകരാദനം (സ്വതന്ത്ര തർജ്ജമ)
- 7- രണ്ടു സാക്ഷ്യങ്ങൾ (തർജ്ജമ)
- 8- സുരക്ഷ (തർജ്ജമ)
- 9- ഖബർ സന്ദർശനവും സഹായാർഥനയും (തർജ്ജമ)
- 10- നബിനാഹിലാഷം (തർജ്ജമ)
- 11- സത്യം പരിഹസിക്കപ്പെടുന്നു (തർജ്ജമ)

ഹനീഫ് സുല്ലീഹറമ്പ് ദൈവദൂതൻ

സഞ്ചരിച്ച നാടുകളും നഗരങ്ങളും ദൈവദൂതൻ

1. സൗദി അറേബ്യ ഖത്താ ദൈവദൂതൻ

മക്ക, മദീന, റിയാദ് തുടങ്ങി മിക്കവാറും എല്ലാ നഗരങ്ങളും ദൈവദൂതൻ

2. ശ്രീലങ്ക ദൈവദൂതൻ
 കൊളംബോ, കൻഡി, ദർഗ്ഗ ടൗൺ ദൈവദൂതൻ

3. മാല ദ്വീപ് മിഡ്രാ ദൈവദൂതൻ
 മാലൈ ദൈവദൂതൻ ചെന്നൈ, കെരളം

4. മൗറീഷ്യസ് മേനോൻ ദൈവദൂതൻ
 പോർട്ട് ലൂയിസ്, ക്വാടെ ബോൺസ്, കിരീബാറ്റി ദൈവദൂതൻ

5. സിഷെൽസ് മിഡ്രാ ദൈവദൂതൻ
 മാഹി, വിക്ടോറിയ ദൈവദൂതൻ

6. നൈജീരിയ മിഡ്രാ ദൈവദൂതൻ
 കാനു, അബുജ, ബൗചി, കഡുന, ജോസ്, സാരിയ, ലാഗോസ് ദൈവദൂതൻ

7. ബെനിൻ മിഡ്രാ ദൈവദൂതൻ
 കൊട്ടോനൗ, പോർട്ടോനോവൊ ദൈവദൂതൻ

8. ലെബനാൻ മിഡ്രാ ദൈവദൂതൻ
 ബെറൂത്ത് ദൈവദൂതൻ

9. യു. എ. ഇ മിഡ്രാ ദൈവദൂതൻ
 ദുബൈ, ഷാർജ, അബുദാബി, അജ്മാൻ, ദൽമ ദ്വീപ് ദൈവദൂതൻ

10. കുവൈത്ത്

കുവൈത്ത് സിറ്റി

11. ബഹ്റൈൻ

മനാമ

12. സൗത്താഫ്രിക്ക

ജോഹന്നസ് ബർഗ്, ഡർബൻ, പോർട്ട് എലിസബത്ത്,
കേപ് ടൗൺ, ലൈഡൻ ബർഗ്, പീറ്റേർസ് ബർഗ്

13. മലാവി

ബ്ലന്റ്യർ, സോംബാ

14. കെനിയ

നൈറോബി

15. ആസ്ട്രേലിയ

ബ്രിസ്ബൺ, സൺഷൈൻ കോസ്റ്റ്, സിഡ്നി, മെൽബൺ

16. ന്യൂസിലാന്റ്

ഓക്ലാന്റ്, ഹാമിൽട്ടൺ, റോട്ട്രവ, വെല്ലിംഗ്ടൺ

17. ഫിജി അയലന്റ്സ്

നാൻഡി, സുവ

18. സിംഗപ്പൂർ

സിംഗപ്പൂർ സിറ്റി

ഇന്ത്യയിൽ

ഡൽഹി, ബോംബെ, ബാംഗ്ലൂർ, ചെന്നൈ, പാറ്റ്ന, ലക്നൗ,
വിജയവാഡ

ഷൈഖ് ഡോ. അബ്ദുല്ലാഹ് അൽ ജിബ്രീൻ

അബ്ദുല്ലാഹ് ബിൻ അബ്ദുരറഹ്മാൻ ബിൻ അബ്ദുല്ലാഹ് ബിൻ ഇബ്റാഹീം ബിൻ ഫഹദ് ബിൻ ഹമദ് ബിൻ ജിബ്രീൻ എന്നാണ് മുഴുവൻ പേര്. അൽ ഖുവൈഇയ്യ (القويعة) പ്രദേശത്തിന്റെ ഗവർണ്ണറായിരുന്നു ഹമദ് ബിൻ ജിബ്രീൻ. ആ പരമ്പരയിലൂടെ അതിനുശേഷം വന്നവർ ഇസ്ലാമിക സേവനരംഗത്താണ് ശോഭിച്ചത്. പിതാമഹൻ അബ്ദുല്ലാഹ് ബിൻ ഇബ്റാഹീം അവിടുത്തെ മുതവല്ലിയും 'മിസ്അൽ' (مزعل) പള്ളിയിലെ ഇമാമും ഖത്തീബുമായിരുന്നു. പിതാവ് ഷൈഖ് അബ്ദുരറഹ്മാൻ ബിൻ അബ്ദുല്ലായാവട്ടെ നജ്ദിലെ അറിയപ്പെട്ട പണ്ഡിതനും ഗ്രന്ഥകാരനും കവിയും രിയാദ് സുപ്രീം കോടതിയിലെ അധികാരിയും പള്ളിയിലെ ഖത്തീബും ഇമാമുമായിരുന്നു.

മുഹൈറിഖ (محيرفة) എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ ഹിജ്റ 1349- ലാണ് ഷൈഖ് അബ്ദുല്ലാഹ് ജനിച്ചത്. പിതാവിൽ നിന്നുതന്നെ പ്രാരംഭ വിദ്യാഭ്യാസം നേടി. ഷൈഖ് അബ്ദുൽ അസീസ് അശ്ശമരിയുടെ കീഴിൽ ഖുർആൻ മനഃപാഠമാക്കി. അതോടൊപ്പം كتاب التوحيد ، فرائض متن الرحبية ، متن الأجرومية ، زاد المستقنع തുടങ്ങി ഒട്ടേറെ സംക്ഷിപ്ത ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം പ്രാവീണ്യം നേടി. തുടർന്ന് ، تفسير ابن كثير ، تاريخ ابن كثير ، سبل السلام ، تفسير الطبري ، مسائل الجاهلية ، تفسير النيسابوري നു വ്യാഖ്യാന- ചരിത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും വ്യാൽപത്തി നേടി. 25-ാമത്തെ വയസ്സിൽ ഷൈഖ് ജിബ്രീൻ തന്റെ ഗുരുനാഥനോ

ടൊപ്പം രിയാദിലേക്കു വന്നു. അവിടെ അൽ ഇമാം ദഅ്വാ ഇൻ സ്റ്റിഡ്യൂട്ടിൽ അദ്ദേഹം ഒരു വിദ്യാർഥിയായി ചേർന്നു. ഷൈഖ് ഇബ്നു ബാസ് അന്ന് അവിടെ അധ്യാപകനായുണ്ടായിരുന്നു. ഏഴു വർഷത്തെ പഠനം കഴിഞ്ഞ് പുറത്തു വരുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ഹദീസ്, വ്യാകരണം, ഭാഷാ രൂപ വിജ്ഞാനീയം സംജ്ഞാ ശാസ്ത്രം, കർമ്മ ശാസ്ത്രം, അടിസ്ഥാന ശാസ്ത്രം എന്നിവയിൽ നല്ല അവഗാഹം നേടിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഹദീസിന്റെ അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങൾ അദ്ദേഹം സ്വായത്തമാക്കിയത് ഷൈഖ് ഇബ്നു ബാസിൽ നിന്നായിരുന്നു. 1381-ൽ പ്രസ്തുത ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിൽ നിന്ന് പുറത്തു വന്ന പതിനൊന്ന് വിദ്യാർഥികളിൽ ഒന്നാം റാങ്കുകാരനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അതേവർഷം തന്നെ അദ്ദേഹം അവിടെ അധ്യാപകനായി നിയമിതനായി. കർമ്മ ശാസ്ത്രം, ഹദീസ്, ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനം, സംജ്ഞാ ശാസ്ത്രം, വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഷരീഅത്ത് വിജ്ഞാനീയങ്ങളിലും ചരിത്രം, വ്യാകരണം തുടങ്ങിയ ഇതര വിജ്ഞാന മേഖലകളിലും അദ്ദേഹം അധ്യാപനം നടത്തി. 1395-ൽ ഷരീഅത്ത് കോളേജിൽ അധ്യാപകനായി സ്ഥാനക്കയറ്റം കിട്ടി. ഇതിനിടയിൽ 1390-ൽ അദ്ദേഹം വ്യത്യസ്ത വിഷയങ്ങളിൽ ബിരുദാനന്തര ബിരുദം നേടിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. 1402-ൽ ഇസ്ലാമിക ഗവേഷണ- ഇഫ്താ മുഖ്യ കാര്യാലയത്തിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥനും ഇഫ്താ സഭയിലെ അംഗവുമായി നിയമിതനായി.

അക്കാലത്താണ് **كتاب الزركشي** എന്ന് ഗ്രന്ഥത്തിന് അദ്ദേഹം ഒരു നൂബന്ധം തയ്യാറാക്കിയത്. ഈ ഗവേഷണ പഠനത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് 1407-ൽ ഉന്നത റാങ്കോടെ ഡോക്ടറേറ്റ് ബിരുദം ലഭിച്ചു. **تحقيق كتاب الزركشي على مختصر الخرافي**

എന്ന പേരിൽ ഏഴു വാല്യങ്ങളിൽ പുറത്തിറങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ദാറുൽ ഇഹ്തയിലെ സുലീർഘമായ കാലയളവിനു ശേഷം 1421- രജബ് ഒന്നിന് അദ്ദേഹം ഔദ്യോഗിക ജീവിതത്തിൽ നിന്നും വിരമിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഗാധ പാണ്ഡിത്യം വ്യക്തമാക്കുന്ന ചെറുതും വലുതുമായ ഒട്ടേറെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഭവനെയുമുണ്ട്. ബിരുദാനന്തര ബിരുദത്തിനു സമർപ്പിച്ച *أخبار الأحاد في الحديث النبوي* 1402-ൽ മദീനയിലെ ഇസ്ലാമിക് യൂനിവേഴ്സിറ്റിയിൽ ചേർന്ന ലഹരി നിയന്ത്രണ സമ്മേളനത്തിൽ അദ്ദേഹമവതരിപ്പിച്ച *الكنز الثمين* എന്ന പ്രബന്ധം, എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഫൽകളുടെ ശേഖരം എന്നിവ എടുത്തു പറയേണ്ട പ്രസിദ്ധങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളാണ്. *الجواب الفائق في الرد على مبدل الحقائق* , *رسائل مفيدة في الصلاة والحج* , *الشهادتان معناهما ومقتضاها* , *خواطر رمضانية* , *الجهل وأثار السينة* തുടങ്ങി മുപ്പതിൽപ്പരം ചെറിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളും അപ്രകാരം പ്രസിദ്ധീകൃതമായിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ *الجواب الفائق* ന്റെ തർജ്ജമയാണ് നിങ്ങളുടെ കരങ്ങളിലെത്തിയ ഈ പുസ്തകം. *الشهادتان* എന്ന ഗ്രന്ഥം 'രണ്ടു സാക്ഷ്യങ്ങൾ' എന്ന പേരിൽ ഈ ലേഖകൻ നേരത്തേ തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. *عمدة الأحكام* , *الأصول الثلاثة* , *كتاب الإعتصام* , *الأربعين النووية* , *العقيدة الواسطية* , *منار السبيل* തുടങ്ങി ഒട്ടേറെ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിച്ചുള്ള ദർസുകളുടെ

ഓഡിയോ കാസറ്റുകളും പുറത്തിറക്കിയിട്ടുണ്ട്. *نيل الأوطار* , *والحموية* , *غاية البيان* ; *حاشية الروض المربع شرح زاد المستقنع* , *تفسير* , *تحفة الأحوذى بشرح جامع الترمذى* തുടങ്ങിയ പല ഗ്രന്ഥ

ങ്ങളിലും വർഷങ്ങളായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ക്ലാസുകൾ തുടർന്നു വരികയാണ്. ഇതിൽ *حاشية الروض المربع* , *تحفة الأحمدي* പോലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിച്ചു പല കാലങ്ങളിലായി വിവിധ സ്ഥലങ്ങളിൽ ദർസുകൾ ആരംഭിച്ചു. ഇതിൽ 1980- (1400 ഹി.) ൽ തുടങ്ങിയ ഒരു ദർസിൽ 1987ൽ ഞാൻ വിദ്യാർഥിയായി ചേർന്നു. വർഷങ്ങളനവധി അങ്ങിനെ പിന്നിട്ടു. ഇന്ന് ഈ ഗ്രന്ഥം ഞാൻ തയ്യാറാക്കുന്ന 2006-ൽ ഷൈഖ് വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന, പത്ത് വാളുകളുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥം ഇരുപത്താറ് വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം അവസാനിച്ചതേയുള്ളൂ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഗാധ പാണ്ഡിത്യത്തിലേക്കുള്ള സൂചിക മാത്രമാണിത്. ഫജ്ർ, അസ്ർ, മഗ്രിബ്, ഇഷാ എന്നീ നമസ്കാരങ്ങൾക്കുശേഷം നിത്യവും വ്യത്യസ്ത സ്ഥലങ്ങളിലായി ഒന്നും ഒന്നരയും രണ്ടും മണിക്കൂർ നീണ്ടു നിൽക്കുന്ന ഇത്തരം ദർസുകൾ പള്ളികളിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട്ടിലുമായി തുടർന്നു വരുന്നു. ചില നമസ്കാരങ്ങളുടെ ബാങ്കുകൾക്കും ഇഖാമത്തുകൾക്കുമിടയിൽ പത്തു മുതൽ ഇരുപത്തഞ്ചു വരെ മിനിറ്റുകൾ കിട്ടുന്ന ഹ്രസ്വമായ സമയങ്ങളിലും ദർസുകൾ നടന്നു വരുന്നു. ഏഷ്യൻ- ആഫ്രിക്കൻ രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള വിദ്യാർഥികൾ വരെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പഠന സദസ്സുകളിൽ പതിവായി പങ്കെടുക്കുന്നു. ഒരു പണ്ഡിതൻ ഒരാഴ്ചയിൽ അറുപത്തേഴു ക്ലാസുകൾ നടത്തുന്നുവെന്ന് പറഞ്ഞാൽ നാം അത്ഭുതപ്പെടുമോ? അദ്ദേഹം ഷൈഖ് അബ്ദുല്ലാഹ് ബിൻ ജിബ്റീൻ ആകുന്നു!

അഗാധ വിജ്ഞാനത്തിന്റെ നിഗൂഢ നിക്ഷേപമായിരുന്നിട്ടു കൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പെരുമാറ്റത്തിലെവിടെയും അതിന്റെ ഗർവ്വനമുക്ക് കാണാനാവില്ല. സദാ മുഖത്ത് പരിലസിക്കുന്ന നേർത്ത

പുഞ്ചിരിയും വയറിലേക്കെത്തി നിൽക്കുന്ന തുവെള്ള താടി രോമങ്ങളും അക്ഷരങ്ങൾ പെറുക്കിയെടുക്കാവുന്ന വിധം ശാന്തവും സ്പന്ദുവുമായ സംസാരവും ഗുണകാംക്ഷാഭരിതമായ സ്നേഹ സമീപനങ്ങളും വിരക്തനെപ്പോലുള്ള ജീവിതവും ആരെയും ആകർഷിക്കും. ഒരിക്കലൈങ്കിലും അദ്ദേഹവുമായി കണ്ടു സംസാരിച്ചവർക്ക് അതു ബോധ്യമാവും. 1987 മുതൽ തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹദീസ്- ഫിഖ്ഹ് ദർസുകളിൽ ഈ വിനീതൻ വിദ്യാർഥിയാണ്. സുദീർഘമായ ഇരുപതു വർഷത്തെ ഈ ഗുരു ശിഷ്യ ബന്ധത്തിൽ നിന്നുതന്നെ ബഹുമാന്യനായ ഈ ലോക പണ്ഡിതനെക്കുറിച്ച് പരയാൻ കുറെയുണ്ടാവും. അമിത പ്രശംസ ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത ഒരു മതത്തിലെ, പ്രശംസകളോ പ്രസിദ്ധിയോ ഒന്നും ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത ഒരു സേവകനെക്കുറിച്ച് ഈ പരിചയപ്പെടുത്തിയത് തന്നെ വളരെ കുറച്ചു മാത്രം. ഇസ്ലാമിക സേവനരംഗത്ത് ഉൗർജ്ജസ്വലതയോടെ പ്രവർത്തിക്കാൻ അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തിന് ദീർഘായുസ്സു നൽകട്ടെ- ആമീൻ.

സഭാസഭാതിന്റെ തർജ്ജമ

വിശ്വസ്യമാണ്. അതുകൊണ്ട്, സഭാസഭാതിന്റെ തർജ്ജമ ഇരുകാലി
 ന്റെ പ്രകാരം പൂർണ്ണമായിട്ടാണ്. അതുകൊണ്ട്, സഭാസഭാതിന്റെ തർജ്ജമ
 കാര്യങ്ങളും കാര്യങ്ങളായിട്ടുമാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ നാമത്തിൽ;
 ഏകനായ അല്ലാഹുവിന് സർവ്വത സതുതി. നമ്മുടെ നബി മു
 ഹമ്മദ് ﷺ യിലും അവിടുത്തെ കുടുംബങ്ങളിലും അനുചരരിലും
 അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹശിന്യാകൾ വർഷിക്കുമാറാവട്ടെ.

എന്നാൽ, ഇന്ത്യക്കാരനായ ഷൈഖ് മുഹമ്മദ് ഹനീഫ് അബ്ദു
 റ്റഹ്മാൻ അർ-റയ്യാൻ മതവും വിജ്ഞാനും അറബി ഭാഷയു
 ടെ ഉള്ളടക്കവും അറിയുന്നവനാണ്. ഞാനെന്റെ الجواب الحقائق
 الحقائق എന്ന തലക്കെട്ടിലുള്ള ലേഖനം തർജ്ജമ
 ചെയ്യാനനുവാദം കൊടുത്തു. തൗഹീദ് വിജ്ഞാനീയങ്ങളിൽ
 ചില അനാചാരക്കാർക്കുള്ള മറുപടിയും, അത് സംബന്ധമായും
 നാമ വിശേഷണങ്ങളിലെ ഏകത്വത്തിലും വന്ന സംശയങ്ങളുടെ
 മാതൃകകളും, അനാചാരങ്ങളിൽ പെട്ട സ്വഫികൾ ചെയ്തു വ
 രുന്നതായി പറയപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളും നാമിതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയി
 ട്ടുണ്ട്. ഷൈഖ് മുഹമ്മദ് ഹനീഫ് തനിക്ക് മലയാള ഭാഷയിലു
 ള്ള അറിവുപയോഗിച്ച് പ്രസ്തുത ലേഖനത്തിന്റെ തർജ്ജമ പൂ
 ർത്തിയാക്കി. ഇത്തരം പ്രശ്നങ്ങളുന്നയിക്കുന്നവർക്ക് മറുപടി
 യാവട്ടെ എന്നാശിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അറിവനുസരിച്ച്
 അത് തർജ്ജമ ചെയ്യാനും അച്ചടിക്കാനും വിതരണം ചെയ്യാനും
 ഞാനനുവാദം കൊടുത്തു. ഈ എഴുത്തുകാരനാവട്ടെ നമ്മുടെ
 പല ദർസുകളിലും പങ്കെടുത്തുവരുന്നവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഏക
 ദേശം ഇരുപതു വർഷമായിട്ടുള്ള ആളാണുതാനും. അല്ലാഹു
 അദ്ദേഹത്തിന് തൗഹീഖ് ചൊരിയട്ടെ. വഴി പിഴച്ചുപോയ മുസ്

ലിംകളെ സന്മാർഗ്ഗത്തിലാക്കട്ടെയെന്ന് ഞാനല്ലാഹുവോടർഥി
ക്കുന്നു. അവനാണ് ഏറ്റവും അറിയുന്നവനും ഏറ്റവും നല്ല വി
ധികർത്താവും. മുഹമ്മദ് ﷺ യിലും അവിടുത്തെ ബന്ധുമിത്രാ
ദികളിലും അല്ലാഹു സ്വലാത്തും സലാമും വർഷിക്കട്ടെ-.

അബ്ദുല്ലാഹ് ബിൻ അബ്ദുർറഹ്മാൻ അൽ ജിബ്ബീൻ

ഒപ്പ്- 08- 01- 1426 H

(സീൽ)

ആവതാരകം- ഡോ. അഷ്റഫ് മൗലവി

Dr. Muhammad Ashraf Ali Al-Malabari
 Prof : Islamic University
 Almadinah
 Kingdom of Saudi Arabia
 P.O.Box: 405 - Mobile: 054359294

د. محمد اشرف علي المالباري
 الباحث بمركز خدمة السنة
 الجامعة الإسلامية - المدينة النبوية
 ص.ب. 405 - ج.ن. 54359294

Date / / 200

1426

تاريخ

الحمد لله والصلاة والسلام على رسول الله وآله وصحبه ومن والاه واقتنى أثره إلى يوم

الدين

ويعد:

فقد بحث إنهما أخونا الفاضل : حنيفة بن عبد الرحمن ملزمة صغيرة الحجم كبيرة
 الفائدة طالبا الإطلاع وإبداء الرأي حيالها حتى يتسنى له طباعتها ونشرها وهذه المذكرة
 تحمل في طباعتها أفكاراً تهتم الأمة المسلمة منها:

بيان ضرورة العناية بمقيدة التوحيد بكافة أنواعها حيث تغيب عن المجتمع
 المليباري خاصة والمجتمع الإسلامي عامة أمورٌ كثيرة مما يتعلق بتوحيد الله سبحانه
 وتعالى في أوهيته وأسماؤه وصفاته ، وما يتعلق بتجريد الطاعة والإتباع لرسول الله صلى
 الله عليه وسلم . كما يدعو الكاتب المسلمين إلى ضرورة الانضمام تحت راية هذه الدعوة
 متمسكين بكتاب الله والسنة المطهرة ومنهج السلف الصالح بون الالتفات إلى شعارات
 زائفة أخرى كالحزبية والقومية والعرقية والشخصية تطبيقا لقوله تعالى: ((واعصوا ما جيل
 الله جيباً ولا تفرقوا)) كرسون (ص 10)

وأعتقد أن هذه العبارات السديدة لم تكن مجرد كلمات صدرت من نبات أفكاره إنما
 هي حصيلة للفترة التي قضاها في بلاد الحرمين صانعة الرجال ومربية الأجيال على
 توحيد الأمة بكلمة التوحيد وبالعودة بهم إلى منهج القرون المفضلة عقيدة وعبادة دعوة

Date: 299

وسلوکا بعيداً عن الحزبية المنحرفة والتعصب البغيض والتكفير القبيح ، هذا وقد

بشوشني! حيثما نرى في ذلك روحاً من روحه وخالقاً من خالقه وما سألنا من ذلك ما كنا نعلمه

الشيخ/ حنيف بطباعة مذكورة هذه بعد القيام بتمديد ما لوحظ عليها مع استعمال

العبارات اللامعة بالعبارة السليمة لتكون أوقع في الأذهان وأقرب لأساليب علماء الفضل

الدين جعلوا الوسيلة من هجيم والرفق بدينهم .

أسأل الله العلي القدير أن يوفقني والكاتب والقراء جميعاً للعمل الدؤوب بما جاء في

الذكرة حتى ننقذ أنفسنا وأمتنا من ويلات التعصبات وتكبيات التفرق مجانين الطاعة

العمياء وتبجيل الأشخاص والأجراف وراء كل ناعق وزاعق : والله وتي التوفيق .

رحمة من ربنا ربنا محمد وعلى وآله وصحبه أجمعين

في شهر ربيع الأول لعام 1424 هـ

بإذن من مدير التحرير

بإذن من مدير التحرير

بإذن من مدير التحرير

بإذن من مدير التحرير

بإذن من مدير التحرير

بإذن من مدير التحرير

بإذن من مدير التحرير

بإذن من مدير التحرير

ആവതാരം - തർജ്ജമ

കാരുണികനും കരുണാനിധിയുമായ അല്ലാഹുവിന്റെ നാമത്തിൽ ഡോ. മുഹമ്മദ് അലി അൽ മലബാരി

ഗവേഷകൻ - പ്രവാചക ചര്യയുടെ സേവന കേന്ദ്രം
മദീന ഇസ്ലാമിക് യൂനിവേഴ്സിറ്റി
പി. ഒ. ബോക്സ്: 405 മൊബൈൽ: 0504359284

അല്ലാഹുവിന് സർവ്വത്ര സ്തുതി. അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതരിലും അവിടുത്തെ കൂട്ടു കുടുംബാദികളിലും ആ പാത പിൻ പറ്റിയ അന്ത്യനാൾ വരെയുള്ളവരിലും - അല്ലാഹുവിന്റെ- ശാന്തിയും സമാധാനവും വർഷിക്കുമാറാവട്ടെ.

എന്നാൽ ആകൃതിയിൽ ചെറുതും പ്രയോജനത്തിൽ വലുതുമായ ഒരു ലേഖനം ബഹുമാന്യ സഹോദരൻ ഹനീഫ് ബിൻ അബ്ദുർ റഹ്മാൻ നമുക്കയച്ചു തന്നു. ഇത് പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിനും വിതരണം ചെയ്യുന്നതിനുമുതുകും വിധം എന്റെ വീക്ഷണങ്ങളും അഭിപ്രായങ്ങളും പ്രകടിപ്പിക്കാനാവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടുള്ളതായിരുന്നു അത്. മുസ്ലിം ഉമ്മത്തിനെ സംബന്ധിച്ച അനിവാര്യ ചിന്തകളാൽ ഈ ലഘുലേഖയുടെ താളുകൾ ഭരിതമായിരിക്കുന്നു.

എല്ലാ തരത്തിലും ഏകദൈവ വിശ്വാസത്തെ സംരക്ഷിക്കുക അനിവാര്യമാണ്. എന്തെന്നാൽ ആരാധനയിലും നാമ-വിശേഷണങ്ങളിലുമുള്ള അല്ലാഹു ~~യുടെ~~ വിന്റെ ഏകത്വവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഒട്ടേറെ കാര്യങ്ങൾ മുസ്ലിം സമൂഹത്തിൽ പൊതുവിലും മലയാള സമൂഹത്തിൽ വിശേഷിച്ചും അന്യം നിന്നു പോയിട്ടുണ്ട്.

അല്ലാഹുവിന്റെ റസൂൽ ﷺ യെ അനുസരിക്കുന്നതിലും പിൻപറ്റുന്നതിലും ഉണ്ടായ വ്യതിയാനവും അപ്രകാരം തന്നെ.

ലേഖകൻ ക്ഷണിക്കുന്നതുപോലെ, അല്ലാഹുവിന്റെ ഗ്രന്ഥവും റസൂൽ ﷺ യുടെ വിശുദ്ധ ചര്യയും സച്ചരിതരായ പൂർവ്വികരുടെ പാതയും മുറുകെ പിടിച്ചവരുടെ ഈ പ്രബോധനപ്പതാകക്കു കീഴെ മുസ്‌ലിംകൾ അണി ചേരുക തന്നെ വേണം.

﴿وَأَعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا﴾

‘അല്ലാഹുവിന്റെ പാശത്തെ നിങ്ങൾ മുറുകെ പിടിക്കുവീൻ, നിങ്ങൾ ഭിന്നിക്കരുത്‘ (ആലു ഇംറാൻ: 103)

എന്ന അല്ലാഹുവിന്റെ മൊഴിയോട് പ്രതിബദ്ധതയുള്ള -സംഘടനാ-ദേശ-വ്യക്തി പക്ഷപാതിത്വമോ അന്ധമായ സ്വജന പക്ഷപാതിത്വമോ പോലുള്ള കൃത്രിമങ്ങളായ പാരമ്പര്യ വർണ്ണങ്ങളോടുള്ള ചായ്‌വ് ഇല്ലാത്ത തരത്തിലായിരിക്കണം അത്.

ഈ സമുചിതമായ ഉദ്ധരണികളൊന്നും തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വന്തം ചിന്താധാരയിൽ നിന്ന് ഉറവുകൊണ്ടു വെറും വാക്കല്ല. പ്രത്യുത, രണ്ടു വിശുദ്ധ ഗേഹങ്ങളുടെ നാട്ടിൽ ഏക ദൈവത്തിന്റെ വചനം കൊണ്ട് സമുദായത്തെ ഏകോപിപ്പിച്ചു, അഖീദയാലും ഇബാദത്താലും പ്രബോധനത്താലും അവരെ ശ്രേഷ്ഠനൂറ്റാണ്ടിന്റെ മൻഹജിലേക്ക് (സൽപാതയിലേക്ക്) കൊണ്ടുവന്ന, വഴി വിട്ട സംഘടനാ പക്ഷപാതിത്വത്തിൽ നിന്നും കഠിനമായ വെറുപ്പിൽ നിന്നും ക്രോധാത്മകമായ ദൈവ നിഷേധിയാക്കലിൽ നിന്നും വളരെ അകലം സൂക്ഷിച്ച സ്വഭാവത്തിലൂടെ വ്യക്തികളെ സംസ്കരിച്ചവരുടെ, തലമുറകളുടെ സമുദ്ധാര

കരുടെ നീണ്ട കാലഘട്ടങ്ങളിലായുള്ള വിധികളുടെ സംക്ഷിപ്തമാണിതെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ തപോക്തികളെ എന്റെ നിരീക്ഷണങ്ങൾക്കനുസൃതമായ സൗമ്യോദ്ധരണികളാക്കി മാറ്റി ഈ ലഘുലേഖ അച്ചടിക്കുക വഴി ഷൈഖ് ഹനീഫ് എന്ന ആപ്ലോദിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. നൈർമല്യം ശീലമാക്കിയ, മധ്യമ നിലപാട് പാലേയമാക്കിയ പൂർവ്വ സൂരികളുടെ ചിന്താ തലത്തോടനുസൃതവും പ്രകാശനരീതിയോടടുത്തും വരുന്നതിനു വേണ്ടിയാണതു ചെയ്തത്.

ഭിന്നിപ്പിന്റെ വിപത്തുകൾ, അന്ധമായ വിധേയത്വത്തിന്റെ പരിണിത ഫലമായുള്ള വിഭാഗീയതയുടെ അനർഥങ്ങൾ, എല്ലാ മോങ്ങലുകൾക്കും ആക്രോശങ്ങൾക്കും പിന്നിലെ വ്യക്തി മഹത്വവൽക്കരണ-തേജോവധങ്ങൾ, എന്നിവയിൽ നിന്നെല്ലാം നമ്മെയും നമ്മുടെ ഉമ്മത്തിനെയും രക്ഷപ്പെടുത്താൻ ഉതകും വിധം, എനിക്കും ഈ എഴുത്തുകാരനും ഈ ലേഖനത്തിൽ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ പ്രവൃത്തി പഥത്തിൽ കൊണ്ടുവരാൻ പരിശ്രമിക്കുന്ന മുഴുവൻ വായനക്കാർക്കും അത്യുന്നതനും സർവ്വ ശക്തനുമായ അല്ലാഹു തൗഫീഖ് ചൊരിയട്ടെ എന്ന് ഞാൻ പ്രാർഥിക്കുന്നു.

അല്ലാഹുവാണു ഏറ്റവും ഉത്തമ സഹായി. നമ്മുടെ നബി മുഹമ്മദ് ﷺ യിലും അവിടുത്തെ കുടുംബങ്ങളിലും അനുചരരിലുമെല്ലാം അല്ലാഹുവിന്റെ കരുണാ കടാക്ഷങ്ങൾ വർഷിക്കുമാറാവട്ടെ.

തൂലികാകാരൻ ഡോ. മുഹമ്മദ് അഷ്റഫ് അലി അൽ മലബാരി അൽ മദീന അന്നബവിയ്യ, റബീഉൽ അവ്വൽ 1, 1428 H.

അത്യുന്നതനായ അല്ലാഹുവിന് അന്യത്രസ്തുതി! സർവ്വ സൃഷ്ടിജാലങ്ങൾക്കും ഉപരിയായവൻ! എല്ലാ സൃഷ്ടികളുടെയും ഉൾപുറങ്ങളറിയുന്നവൻ! അവൻ മാത്രമാണാരാധ്യൻ! ആ ഏകത്വത്തിന് ഞാൻ സാക്ഷിയാകുന്നു. അവന്റെ സന്ദേശവാഹകൻ മുഹമ്മദ് ﷺ യിലും ഞാൻ സാക്ഷിയാകുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ സന്ദേശം അവിടുത്തെ ജീവിതകാലത്തുതന്നെ സമ്പൂർണ്ണമായി ജനങ്ങളിലെത്തിച്ചവർ. ആ സന്ദേശത്തിന്റെ പൊരുൾ വിശദീകരിച്ചവർ. ഇരു ലോകത്തെയും ജീവൽ പ്രശ്നങ്ങൾ ഖുർആനിലേക്കും സുന്നത്തിലേക്കും കൊണ്ടുവന്ന് പരിഹരിക്കണമെന്നു പദേശിച്ചവർ. വിശ്വാസത്തിന്റെ വിശുദ്ധി പഠിപ്പിച്ചു തന്നവർ. അല്ലാഹു അവരിൽ കരുണാകടാക്ഷങ്ങളേകട്ടെ. സച്ചരിതരായ അവിടുത്തെ സഹചാരികളിലും അവരെ അനുധാവനം ചെയ്ത തലമുറകളിലും നന്മയിൽ അവരെ പിൻപറ്റിയ അന്ത്യനാൾ വരെയുള്ള സർവ്വജനപഥങ്ങളിലും അനസ്യൂതം അത് വന്നു ചേരുമാറാവട്ടെ- ആമീൻ.

അല്ലാഹു അല്ലാത്ത ഒന്നിനെയും ആരാധിച്ചുകൂടാ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അല്ലാഹു അല്ലാത്ത എല്ലാം അവന്റെ സൃഷ്ടികളാണ്. അതിനാൽ സൃഷ്ടികൾ സൃഷ്ടികളെയല്ല, സ്രഷ്ടാവിനെയാണ് ആരാധിക്കേണ്ടത്. സൃഷ്ടിജാലങ്ങളെ മുവുവൻ സൃഷ്ടിക്കുകയും അവയോരോന്നിനും അനുയോജ്യമായ ജീവിത വ്യവസ്ഥ സ്ഥാപിച്ചുനൽകുകയും ചെയ്ത സ്രഷ്ടാവുണ്ടായിരിക്കെ, സൃഷ്ടികളിൽ വല്ലതിനെയും സ്രഷ്ടാവിന്റെ സ്ഥാനത്തേക്ക് കൊണ്ട്വരുന്നവൻ ബുദ്ധിശൂന്യനത്രെ. അല്ലാഹുവിനു

പുറത്തുപോയി ആരാധനക്കായി തിരിച്ചുവരുന്നവർക്കുവേണ്ടി സഭയ്ക്കുള്ള അപേക്ഷകൾ ആയ വസ്തുവും അല്ലാഹുവിന്റെ നിർദ്ദേശമായ സാമ്പത്തികമായും ആയുർകാലങ്ങളുടെയും അല്ലാഹുവിനെ വിട്ടു മറ്റു വല്ലതിനെയും ആരാധനക്കു തിരിഞ്ഞുവരുന്നവർക്കുവേണ്ടി മറ്റൊരു സൂഷ്ണിയെ സ്രഷ്ടാവെന്നു ജൽപ്പിച്ച അവിവേകിയുടെ അല്ലാഹു പറയുന്നു:

يٰۤاَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ

لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٢٠﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ الْأَرْضَ فَرَشًا وَالسَّمَاءَ صِنَاءً وَانزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ فَلَا

تَجْعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢١﴾ (البقرة: 20, 21)

‘ജനങ്ങളെ, നിങ്ങളെയും നിങ്ങളുടെ മുമ്പുള്ളവരെയും സൂഷ്ണിച്ചവനായ നിങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിനെ നിങ്ങൾ ആരാധിക്കുവിൻ. നിങ്ങൾ സൂക്ഷ്മതയുള്ളവരായേക്കാം. അതായത് ഭൂമിയെ നിങ്ങൾക്ക് ഒരു വിരിപ്പും ആകാശത്തെ ഒരു മേൽപ്പുരയും ആക്കിത്തന്നിട്ടുള്ളവർ. ആകാശത്തുനിന്ന് അവൻ വെള്ളം ഇറക്കിത്തന്നിട്ടുണ്ട്. അത് കഴിഞ്ഞുപോയിട്ടും സാമ്പത്തികമായും ആയുർകാലങ്ങളുടെയും അല്ലാഹുവിനെ വിട്ടു മറ്റു വല്ലതിനെയും ആരാധനക്കു തിരിഞ്ഞുവരുന്നവർക്കുവേണ്ടി മറ്റൊരു സൂഷ്ണിയെ സ്രഷ്ടാവെന്നു ജൽപ്പിച്ച അവിവേകിയുടെ അല്ലാഹുവിന് സമൻമാരെ ഉണ്ടാക്കരുത് (ബഖറ: 21, 22).

സർവ്വചരാചരങ്ങളെയും സൃഷ്ടിച്ച് പരിപാലിക്കുന്ന അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപ്പനയാണിത്. അവനത് മുമ്പു തന്നെ വിധിച്ചിട്ടുണ്ട്. സൃഷ്ടികളെല്ലാവരും അവനെയാണ് ആരാധിക്കേണ്ടത് എന്ന്. അല്ലാഹു ﷻ പറയുന്നു:

﴿ وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ ﴾ (الإسراء : 23)

‘നിന്റെ റബ്ബ് തീരുമാനിച്ചു കൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അവനെയല്ലാതെ നിങ്ങൾ ആരാധിക്കരുതെന്ന്’ (ഇസ്രാഅ്: 23)

ഇതാണ് തൗഹീദ് അഥവാ ഏകദൈവാരാധന. എല്ലാ കാലഘട്ടത്തിലുമുള്ള എല്ലാ സമുദായത്തിലും അല്ലാഹു ഈ സന്ദേശമെത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനായി എല്ലാ സമൂഹത്തിലേക്കും അല്ലാഹു പ്രവാചകരെ അയച്ചിട്ടുമുണ്ട്. അല്ലാഹു ﷻ പറയുന്നു:

﴿ وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا

الطُّغُوتَ ۗ ﴾ (النحل : 36)

‘തീർച്ചയായും എല്ലാ (ഓരോ) സമുദായത്തിലും നാം റസൂലിനെ നിയോഗിച്ചയച്ചിട്ടുണ്ട്. നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ ആരാധിക്കുകയും ‘ത്യാഗത്തി’നെ (ദുർമൂർത്തികളെ) വെടിയുകയും ചെയ്യണമെന്ന് (പ്രബോധനം ചെയ്തുകൊണ്ട്)’ (നഹ്ൽ: 36)

വീണ്ടും അല്ലാഹു ﷻ പറയുന്നു:

﴿ وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنْهُ لَا إِلَهَ إِلَّا

أَنَا فَاعْبُدُونِ ﴾ (الأنبياء ٢٥)

‘(നബിയേ), ഞാനല്ലാതെ ആരാധ്യനേയില്ല. അതുകൊണ്ട് എ
ന്നെ (മാത്രം) ആരാധിക്കുവീൻ’ എന്നു നാം വഹ്വ് നൽകുന്ന
തായിക്കൊണ്ടല്ലാതെ നിനക്കു മുമ്പ് ഒരു റസൂലിനെയും നാം
അയച്ചിട്ടില്ല’ (അമ്പിയാഅ്: 25)

അല്ലാഹു മാത്രമാണ് സ്രഷ്ടാവ്. ആരാധിക്കുന്നവർ അവനെ
മാത്രമേ ആരാധിക്കാവൂ. അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരൊക്കെ സൃഷ്ടി
കളായതുകൊണ്ടാണത്. ഒരുകാര്യത്തിലും സൃഷ്ടികളിലാരും
സ്രഷ്ടാവിന് സമമാകുകയില്ല. അല്ലാഹു ﷻ പറയുന്നു:

﴿ لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴾ (الشورى : 11)

‘അവനെപ്പോലെ യാതൊരു വസ്തുവുമില്ല. അവൻ- എല്ലാം-
കേൾക്കുന്നവനാണ്, കാണുന്നവനാണ്’ (ഷൂറാ: 11).

ചേതനമോ അചേതനമോ സജീവമോ നിർജീവമോ ആയ
ഒരു വസ്തുവും ഇല്ല; അല്ലാഹുവിന് പകരമായി. ചിലർ ജീവി
ച്ചിരിക്കുന്നവരോ മരിച്ചവരോ ആയ മനുഷ്യരെയാണ് ആരാധി
ക്കുന്നത്. അല്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യരെന്ന് തോന്നിപ്പിക്കും വിധം രചി
ക്കപ്പെട്ട കല്ലിനെയോ മണ്ണിനെയോ മരത്തെയോ ലോഹത്തേ
യോ ആരാധിക്കുന്നു. മൂല രചനയും രചയിതാവും അല്ലാഹുവി
ന്റെ സൃഷ്ടിതന്നെയാണെന്നതാണ് ഇതിലെ കൗതുകം! മറ്റൊ

രു മഹാകൗതുകം കൂടി ഇതിന്നുണ്ട്. എന്തെന്നാൽ ഒരു നാട്ടി
 ൽ കണ്ടു വരുന്ന 'ദൈവ'മെന്ന സൃഷ്ടിയെ അടുത്ത നാട്ടുകാ
 ര്ക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. കേരളത്തിൽ ആരാധിക്കപ്പെടുന്ന 'ബിംബം'
 കേരളത്തിനു പുറത്തുള്ള സംസ്ഥാനക്കാർക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. അ
 വർക്കിയുന്ന 'ദൈവങ്ങളെ' കേരളക്കാർക്കുമറിഞ്ഞുകൂടാ. തെ
 റിട് ദൈവകർമ്മത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നവരാണ് (ഈ ദൈവം)
 ികെ ഇന്ത്യയിലുള്ള ചില ദൈവങ്ങളെ വടക്കേ ഇന്ത്യക്കാർക്ക
 റിഞ്ഞുകൂടാ. നേരെ തിരിച്ചും അപ്രകാരം തന്നെ, ഇന്ത്യയിലെ
 ചില ദൈവങ്ങൾ മാത്രം (ഈ ദൈവം) കേരളക്കാർക്കറിഞ്ഞുകൂടാ.
 യുന്നാത് ഇന്ത്യക്കാർക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. അവർക്കോ നമുക്കോ അ
 റിയുന്നാത് ആഗ്രഹിക്കാൻ കോ അർത്ഥിക്കാൻ കോ അറിഞ്ഞു
 കൂടാ. അതേ തിരിച്ചും അപ്രകാരം തന്നെ അതേ നാട്ടിനും അ
 റോപ്രിയേകു 'ദൈവങ്ങൾ' ഇയ ദൈവമാവട്ടെ. അതിനെ ദൈ
 വമായി കൊണ്ടു നടക്കുന്നവനെപ്പോലെയുള്ള സൃഷ്ടികൾ
 നല്ല കരവിരുതുള്ള ഏതു കലാകാരനും ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കാൻ
 പറ്റുന്ന നിർമ്മാണ വസ്തുക്കൾ. എല്ലാം കാണുന്നവനും എല്ലാം
 കേൾക്കുന്നവനും എല്ലാം അറിയുന്നവനും ആയിരിക്കണമല്ലോ
 ദൈവർ. ഇവിടെ അത് സാധിക്കുന്നില്ലല്ലോ. താൻ ആരെയാണ്
 ആരാധിക്കേണ്ടത് എന്ന് ആരാധിക്കുന്നവൻ തന്നെയാണ് തീ
 രുമ്മാനിക്കേണ്ടത്. ആരാധിക്കപ്പെടുന്നവന്റെ യോഗ്യതയെന്തെന്ന്
 ബുദ്ധിപൂർവ്വം അവൻ ആലോചിക്കട്ടെ. ഞാൻ ആരാധിക്കുന്ന
 വൻ ഏതെന്തെ കൈകൊണ്ട് എന്തിന്റെ 'ഉണ്ടാക്കാൻ' കഴിയുന്നവ
 രായിരിക്കരുത്. എന്തിനാപ്പോലെ ഉണ്ടായവനുമാവരുത്. ഒരു രാ
 ഷ്ട്രീലാഭമായി ആരാധനക്കായി അയയ്ക്കുന്നതിനെത്തടയ്ക്കുന്ന
 വ്വകുടുംപുത്രന്മാർക്കും അപ്രകാരം ഏതൊരാളെയും തിര
 ഒന്നെടുക്കുന്നവനാണല്ലോ. അതേ തരത്തിൽ എല്ലാ മനുഷ്യർ

കും അപ്രകാരം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. ഈസാ عليه السلام നെ ആരാധി
 കുന്നവരില്ലേ? മർയം عليها السلام ന്റെ ഗർഭാശയത്തിലേക്ക് അല്ലാ
 ഹു ഇട്ടുകൊടുത്ത 'വചന'മാണ് ആ ഗർഭത്തിനാധാരം. പക്ഷേ
 അതിന്റെ പേരിൽ അവർ ഈസാ عليه السلام നെ ദൈവപുത്രനും
 അങ്ങിനെ ദൈവവുമായി മനുഷ്യപുത്രൻ മനുഷ്യനും കുതിര
 പുത്രൻ കുതിരയുമാണല്ലോ! അല്ലാഹു മറിയമിലേക്ക് ഇട്ടു
 കൊടുത്ത ആ 'വചനം' മഹത്തരമത്രെ! അല്ലാഹുവിന്റെ എല്ലാ
 സൃഷ്ടിപ്പിന്റെയും ഹേതു, ആ 'വചന'മാണ്. അല്ലാഹു ﷻ പറ
 യുന്നു:

﴿ إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴾ (يس : ٨٢)

'നിശ്ചയമായും അവന്റെ കാര്യം. അവൻ ഒരു വസ്തു-കാര്യം-
 ഉദ്ദേശിച്ചാൽ അതിനോട് (ആ ഉദ്ദേശത്തോട്) **كُنْ** (ഉണ്ടാവുക)
 എന്ന് പറയുകയേ വേണ്ടൂ.. അപ്പോഴത് ഉണ്ടാവുന്നതാണ്' (യാ
 സീൻ: 82)

ഈ **كُنْ** എന്ന മഹാ കൽപ്പനയുടെ ഫലമാണ് ആദം عليه السلام
 (ആദിമ മനുഷ്യൻ). ആദമിൽ നിന്നെടുത്ത ഒരു വാരിയെല്ലിന്
 കിട്ടിയ ആ 'കൽപ്പന'യാണ് ഹവ്വ عليها السلام. ഇങ്ങിനെ എല്ലാ
 സൃഷ്ടിജാലങ്ങൾക്കും ഈ 'വചനം' ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. വചനത്തി
 ൽ നിന്നുണ്ടായവരൊക്കെ ഇപ്രകാരം പുത്രൻമാരോ പുത്രിക
 ളോ ആണെങ്കിൽ പ്രപഞ്ചവും അതിനകത്തുള്ളതുമൊക്കെ
 ദൈവങ്ങൾ തന്നെല്ലെ. ഇങ്ങിനെ വന്നാൽ എല്ലാവർക്കും
 ദൈവങ്ങളായി മാറാമല്ലോ. മരിച്ചുപോയവരേയും അപ്രകാരം

ആക്കാൻ കഴിയും! ഇനി മനുഷ്യരെ ഒഴിവാക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവനെപ്പോലെ പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള മറ്റൊരു സൃഷ്ടിയെ തിരഞ്ഞെടുക്കട്ടെ. ഒരു കൂട്ടർ സൂര്യനെ എടുക്കട്ടെ. മറ്റൊരു കൂട്ടർ ചന്ദ്രനെ. അല്ലെങ്കിൽ ഭൂമിയെ, മറ്റൊരു കൂട്ടർ അറിയപ്പെട്ട ഗ്രഹങ്ങളിൽ ഏതിനെക്കൊണ്ടും. ചിലർ നക്ഷത്രങ്ങളിലൊന്നിനെക്കൊണ്ടും. അങ്ങിനെ ഓരോരുത്തരും അവരവർക്കു ഇഷ്ടമുള്ളതെടുക്കട്ടെ. എന്തിനു പശുവെ മാത്രമെടുക്കണം. പാൽ തരുന്ന മറ്റു നാൽക്കാലികളെയും എടുക്കാമല്ലോ. എരുമയെ, ആടിനെ, ഒട്ടകത്തെ, കഴുതയെ അങ്ങിനെയങ്ങിനെ. (തമിഴ് നാട്ടിലെ ഒരു വിഭാഗം മാതാവിന്റെ മുലപ്പാൽ നൽകും മുൻ നവജാത ശിശുവിന് കഴുതപ്പാലാണ് നൽകുക) അല്ലെങ്കിൽ അവയ്ക്കൊക്കെ പാൽചുരത്താൻ പ്രാരംഭ ഹേതുവായ അവയുടെ ആൺവർഗ്ഗങ്ങളെക്കൊണ്ടും. എലിയെ ആരാധിക്കുന്നവരുണ്ടല്ലോ. എലിയുടെ ശത്രുവായ പാമ്പിനെ ആരാധിക്കുന്നവരുമുണ്ട്. എന്തുകൊണ്ട് അതിൽ അവസാനിപ്പിക്കണം? പാമ്പിന്റെ ശത്രുവായ പരുന്തിനെയോ കീരിയെയോ തിരഞ്ഞെടുക്കാമല്ലോ.... ഇപ്രകാരം ഓരോരുത്തരും അവരവർക്കിഷ്ടമുള്ള ഓരോ 'സൃഷ്ടികളെ' സ്രഷ്ടാവായി പരിഗണിച്ചാൽ ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ 'സൃഷ്ടികൾ' എന്ന ഒരു വിഭാഗമുണ്ടാവുമോ? എല്ലാവരും ദൈവങ്ങൾ! ഞാനും നിങ്ങളും ദൈവങ്ങൾ! എന്റെ ചുറ്റുമുള്ള മൃഗങ്ങളും പക്ഷികളും ഉരഗങ്ങളും വാനരമൊക്കെ ദൈവങ്ങൾ! ഞാൻ ചരിക്കുന്ന ഭൂമിയും ഞാൻ കാണുന്ന ആകാശവും ദൈവങ്ങൾ! ഇരുളും വെളിച്ചവും വായുവും കാറ്റും മഴയും കാടും മേടുംമെല്ലാം ദൈവങ്ങൾ! നദിയും സമുദ്രവും ജലവും അഗ്നിയും ദൈവങ്ങൾ! ഓരോന്നും വിവിധങ്ങളായ രൂപത്തിൽ

ആരാധിക്കപ്പെട്ടു. അഗ്നി തന്നെ നോക്കൂ.... അവയെ ആരാധിക്കാനായി പ്രത്യേകം ഗൃഹങ്ങൾ ഉണ്ടായി. സന്ധ്യാ നേരങ്ങളിൽ വീടുകളിലെ വരാന്തകളിലോ ചെടിത്തറകളിലോ മരച്ചുവടുകളിലോ അഗ്നിപ്രതിഷ്ഠ നടത്തി. കെട്ടിടങ്ങളിലെ ചുമരുകളിലും മരങ്ങളിലും മറ്റും മൺ-പിച്ചളച്ചെരാതുകളിൽ അവ പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടു. വിവാഹങ്ങളിലും, മറ്റു പ്രത്യേക ആഘോഷ-ഉൽഘാടന വേളകളിൽ നിലവിളക്കിലായും അത് ജ്വലിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. മഹാകാവ്യകാലത്ത് വേദിയിൽ 'പരിശുദ്ധാഗ്നി' ജ്വലിപ്പിക്കുന്നത് എല്ലാ ഗൃഹസ്ഥൻമാരുടെയും മുഖ്യ പ്രവൃത്തിയായിരുന്നുവത്രെ! ഇന്നും അത് പിൻതുടരുന്നു.

ഇസ്ലാം പൂർവ്വകാലത്ത് പേർഷ്യയിൽ അഗ്നി മജൂസികളുടെ പ്രധാന ആരാധനാമൂർത്തിയായിരുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ പാഴ്സികൾക്കും ഇത് മുഖ്യ മുർത്തി തന്നെ. അറേബ്യൻ ഉപഭൂഖണ്ഡത്തിലും പ്രവാചകൻ ﷺ യുടെ കാലഘട്ടത്തിൽ മജൂസികളുണ്ടായിരുന്നു. അവർ പിന്നീട് ഇസ്ലാമിലേക്ക് വരികയാണുണ്ടായത്. നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കുമുമ്പ്, മൗറീഷ്യസ്, ഫിജി പോലെ, ഇന്ത്യക്കാർ കുടിയേറിപ്പാർത്ത രാജ്യങ്ങളിലും മിക്ക ആഫ്രിക്കൻ രാജ്യങ്ങളിലും അഗ്നി 'ദൈവ'മായി ഇന്നും ആരാധിക്കപ്പെടുന്നു. അതിനാൽ അഗ്നി, വെളിച്ചം എന്നതിനപ്പുറം ഒരു ജനതയുടെ വിശ്വാസത്തിന്റെ പ്രതീകമാണ്. ഇസ്ലാമിക വിശ്വാസത്തിൽ അതിന് യാതൊരു പ്രത്യേകതയുമില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ സൃഷ്ടികളിൽ ഒന്നുമാത്രം. പക്ഷേ ഇക്കാലത്ത് മുസ്ലിംകളിൽ പലരും ഈ 'ദൈവ'ത്തെ സാദരം ജ്വലിപ്പിക്കുന്നതിൽ, നിർലാഭം പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതിൽ പങ്കാളികളാവുന്നു. നിലവിളക്കു കൊളുത്തിയുള്ള ഉൽഘാടനം! ഇവിടെ നടക്കുന്നത് ഉൽഘാടനമല്ല.

പ്രത്യുത, ആ മുസ്ലിമിന്റെ 'അഖീദ'യുടെ ഖണ്ഡനമാണ് നടക്കുന്നത്. അല്ലാഹു കാക്കട്ടെ.

എവിടെ നോക്കിയാലും ദൈവങ്ങൾ മാത്രം. അങ്ങനെ അനന്തമായ 'ദൈവങ്ങളു'ടെ സമൂഹത്തിൽ നീയാർ? നിന്റെ പ്രസക്തിയെന്ത്?... എന്തെന്നാൽ ഞാനാകുന്ന ദൈവം, ഒരു ദൈവത്തിന് കീഴിൽ മറ്റൊരു ദൈവത്തിന്റെ ഉപരിതലത്തിലൂടെ സഞ്ചരിച്ചു. ഭക്ഷിപ്പനായി പല ദൈവങ്ങളെയും ഉപയോഗിച്ച്, അങ്ങനെ പല ദൈവങ്ങളെയും ഭക്ഷിച്ച്, ദൈവത്തിന്മേൽ വിസർജ്ജിച്ച്, ദൈവത്തിൽ ശഠ്യം വരുത്തി, ദൈവത്തിന് മീതെ മരിച്ചു, ദൈവത്തെ (അഗ്നി) കൊണ്ട് ശുദ്ധി വരുത്തി, ദൈവത്തിൽ (ഗംഗയിൽ) ഉയിർപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രതിഭാസത്തെ കുറിച്ചൊന്നാലോചിച്ചു നോക്കൂ... ഈ മഹാ ദൈവ സമൂഹങ്ങളെക്കുറിച്ചെന്തു തോന്നുന്നു?! ബുദ്ധിപൂർവ്വം ആലോചിച്ചാൽ ഇതൊക്കെ യാഥാർത്ഥ്യമാണെന്ന് തോന്നുന്നുണ്ടോ?! സത്യത്തെ എപ്രകാരം പരിഹസിക്കാമോ അപ്രകാരമൊക്കെ പരിഹസിക്കപ്പെട്ടു. അല്ലാഹു മാത്രമാണ് സത്യം, യാഥാർത്ഥ്യം. ബാക്കിയുള്ളതൊക്കെ ജൽപനങ്ങൾ മാത്രമാണ്. യാതൊരു രേഖയുമില്ലാത്ത ജൽപ്പനങ്ങൾ! അല്ലാഹു പറയുന്നു:

﴿ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَبَّ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ هُوَ

بِطَّلَانِ﴾
അഖീദയിൽ നിരന്തരമായി ഉപയോഗിക്കേണ്ടതാണ് ഈ വാക്യം. ഇതിൽ 'അബ്' എന്ന വാക്ക് 'അല്ല' എന്നർത്ഥം വരുന്നതിനാൽ 'അല്ലാഹു മാത്രമാണ് സത്യം' എന്നർത്ഥം വരുന്നു. ഇതിൽ 'അബ്' എന്ന വാക്ക് 'അല്ല' എന്നർത്ഥം വരുന്നതിനാൽ 'അല്ലാഹു മാത്രമാണ് സത്യം' എന്നർത്ഥം വരുന്നു.

‘നിശ്ചയം അല്ലെങ്കിൽ അന്വർത്ഥം തന്നെയാണ് യഥാർത്ഥം’ എന്നു പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം അന്വർത്ഥം വിളിച്ചുപറയുന്നവർ. നിശ്ചയം അന്വർത്ഥം തന്നെയാണ് വ്യർത്ഥം (ഹജ്ജ്: 62). നമ്മുടെ സംസാരങ്ങളിലും ഇതു

പ്രമാണമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. എല്ലാ വസ്തുക്കളെയും ആശ്രയിക്കുന്നവർ വിശ്വസം തന്നെയാണത്രെ. നമ്മുടെ സംസാരങ്ങളിൽ ‘എല്ലാ വസ്തുക്കളെയും ആശ്രയിക്കുന്നവർ’ എന്നർത്ഥം ‘ആശ്രയിക്കുന്നവർ’ എന്നർത്ഥം വരും. ഇപ്പോഴും നമ്മുടെ സംസാരങ്ങളിൽ ‘ആശ്രയിക്കുന്നവർ’ എന്നർത്ഥം ‘ആശ്രയിക്കുന്നവർ’ എന്നർത്ഥം വരും. ഇപ്പോഴും നമ്മുടെ സംസാരങ്ങളിൽ ‘ആശ്രയിക്കുന്നവർ’ എന്നർത്ഥം ‘ആശ്രയിക്കുന്നവർ’ എന്നർത്ഥം വരും.

‘നിശ്ചയം അല്ലെങ്കിൽ അന്വർത്ഥം തന്നെയാണ് യഥാർത്ഥം’ എന്നു പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം അന്വർത്ഥം വിളിച്ചുപറയുന്നവർ. നിശ്ചയം അന്വർത്ഥം തന്നെയാണ് വ്യർത്ഥം (ഹജ്ജ്: 62). നമ്മുടെ സംസാരങ്ങളിലും ഇതു പ്രമാണമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. എല്ലാ വസ്തുക്കളെയും ആശ്രയിക്കുന്നവർ വിശ്വസം തന്നെയാണത്രെ. നമ്മുടെ സംസാരങ്ങളിൽ ‘എല്ലാ വസ്തുക്കളെയും ആശ്രയിക്കുന്നവർ’ എന്നർത്ഥം ‘ആശ്രയിക്കുന്നവർ’ എന്നർത്ഥം വരും. ഇപ്പോഴും നമ്മുടെ സംസാരങ്ങളിൽ ‘ആശ്രയിക്കുന്നവർ’ എന്നർത്ഥം ‘ആശ്രയിക്കുന്നവർ’ എന്നർത്ഥം വരും. ഇപ്പോഴും നമ്മുടെ സംസാരങ്ങളിൽ ‘ആശ്രയിക്കുന്നവർ’ എന്നർത്ഥം ‘ആശ്രയിക്കുന്നവർ’ എന്നർത്ഥം വരും.

ആശ്രയിക്കുന്നവർ എന്നർത്ഥം ആശ്രയിക്കുന്നവർ. ഇപ്പോഴും നമ്മുടെ സംസാരങ്ങളിൽ ‘ആശ്രയിക്കുന്നവർ’ എന്നർത്ഥം ‘ആശ്രയിക്കുന്നവർ’ എന്നർത്ഥം വരും. ഇപ്പോഴും നമ്മുടെ സംസാരങ്ങളിൽ ‘ആശ്രയിക്കുന്നവർ’ എന്നർത്ഥം ‘ആശ്രയിക്കുന്നവർ’ എന്നർത്ഥം വരും. ഇപ്പോഴും നമ്മുടെ സംസാരങ്ങളിൽ ‘ആശ്രയിക്കുന്നവർ’ എന്നർത്ഥം ‘ആശ്രയിക്കുന്നവർ’ എന്നർത്ഥം വരും.

സൃഷ്ടിച്ചവനും പരിപാലിക്കുന്നവനുമായവൻ. അവൻ ഉണ്ടായിരിക്കെ കൃത്രിമത്വങ്ങളെ അവലംബമാക്കൽ സത്യത്തോടുള്ള പരിഹാസമാണ്. ധിക്കാരവും നിന്ദയും അധർമ്മവുമാണ്.

മനുഷ്യൻ തന്റെ സ്വന്തം കരം കൊണ്ട് സൃഷ്ടിച്ചതിൽ വെച്ച് ഏറ്റവും വലിയ 'ദൈവ'രൂപത്തെ ഒരു മൈതാനത്ത് സ്ഥാപിക്കുകയും തുടർന്ന് ഒരു കിലോമീറ്റർ മാത്രം മുകളിലേക്കൊന്ന് സഞ്ചരിച്ച്, താഴെ ആ ദൈവത്തെ ഒന്ന് നിരീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്താലറിയാം. ആ 'ദൈവം' എത്ര ചെറുതായിക്കഴിഞ്ഞുവെന്ന്! വീണ്ടും കുറച്ച് കൂടി മുകളിലേക്ക് സഞ്ചരിച്ചാൽ ഭൂമിയിൽ നമുക്കതിനെ കാണാൻ പറ്റാത്ത വിധം ചെറുതായി കഴിഞ്ഞിരിക്കും. നിർജീവമോ സജീവമോ ആയ ഏതൊരു വസ്തുവിന്റെയും സ്ഥിതി ഇതുതന്നെ. എന്നാൽ ഭൂമിയോ, എന്നിട്ടും അതാ പരന്നു കിടക്കുന്നു. ഇനിയും മുകളിലേക്കു പോവുമ്പോൾ ഭൂമിയും അപ്രത്യക്ഷമാവും. ആകാശമോ പിന്നെയും അതാ നമുക്ക് കാണാൻ പറ്റുന്ന യാതൊരു തൂണുകളും കൂടാതെ പ്രവിശാലമായിക്കിടക്കുകയും ചെയ്യുന്നു! ആ ആകാശഭൂമികളെ സൃഷ്ടിച്ച അല്ലാഹുവിലേക്കൊന്ന് മനസ്സു തുറക്കൂ.... അവനിലേക്കല്ലേ നാം മടങ്ങേണ്ടത്! യാതൊരു കൂട്ടി ദൈവങ്ങൾക്കും കൃത്രിമ ദേവീ ദേവൻമാർക്കും കപട പുരോഹിത, പുജാരി, ഷൈഖുമാർക്കും അൽപം പോലും സ്ഥാനം കിട്ടാത്ത നിഷ്കളങ്കമായ മനസ്സിന്റെ മടക്കം! അവനാണ് ആകാശത്തുനിന്ന് മഴയിറക്കിത്തരുന്നവൻ. അതുവഴി ഭൂമിയിൽ ജീവികൾക്കാഹരിക്കാവും വിധം ഭക്ഷ്യ വസ്തുക്കൾ ഉൽപാദിപ്പിച്ചു തന്നവൻ. വിത്തും ബീജകോശങ്ങളും പിളർത്തുന്നവൻ. രാവു പകലുകൾ കൃത്യമായി ആവർത്തിച്ചെത്തിച്ചുതരുന്നവൻ. ആ അല്ലാഹുവിലേക്കൊ

ണ് ആരാധനകൾ നിഷ്കളങ്കമായും തിരിച്ചു വിടേണ്ടത്. നിഷ്കളങ്കമായ ആരാധനകളുടെ സമ്പൂർണ്ണമായ മടക്കം! അല്ലാഹു ﷻ പറയുന്നു:

﴿ فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ۗ أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ ۗ ﴾ (അംസൂർ: 39)

‘ആകയാൽ വിശേഷ്യതയോടെ അല്ലാഹുവിന് നിഷ്കളങ്കമാക്കിക്കൊണ്ടു നീ അവനെ ആരാധിച്ചുകൊള്ളുക. അല്ലാ (അറിയുക) നിഷ്കളങ്കമായ വിശേഷ്യതയോടെ അല്ലാഹുവിനുള്ളതാകുന്നു’ (39 : 2,3)

അന്ത്യപ്രവാചകൻ മുഹമ്മദ് ﷺ വരെയുള്ള അല്ലാഹുവിന്റെ എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരും പഠിപ്പിച്ച ഏകദൈവാരാധന (തൗഹീദ്) ഇതായിരുന്നു. മനസാ വാചാ കർമ്മണാ നാമതിന്നു സാക്ഷിയാവണം. അതാണ് **لا إله إلا الله** അഥവാ അല്ലാഹുവല്ലാതെ ആരാധനക്കർഹൻ ആരുമില്ലെന്ന് ഞാൻ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. എന്നത്. ഇത് സാക്ഷ്യം ‘വാക്യ’മാക്കി ചുരുക്കാനുള്ളതല്ല. സാക്ഷിയാവാനുള്ളതാണ്. മനസ്സിലും മൊഴിയിലും കർമ്മത്തിലും സമീപനത്തിലും അത് സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെടണം. അങ്ങിനെയാണ് സാക്ഷിയാവൽ. മനസ്സിലുറപ്പിക്കുകയും നാവുകൊണ്ട് വ്യക്തമാക്കിപ്പറയുകയും കർമ്മങ്ങൾ അതിന്നു വിരുദ്ധമാവുകയും ചെയ്താൽ അത് സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെട്ട സാക്ഷ്യമാവുകയില്ല; കള്ളസാക്ഷ്യമേ ആവൂ... കള്ളസാക്ഷ്യം വഹിച്ചവർ കപടവിശ്വാസികളുടെ ഗണത്തിലാണ് പെടുക.

യഥാർഥ വിശ്വാസത്തിന്റെ നിരയിൽ ഒരാൾ വരണമെങ്കിൽ അയാളുടെ ജീവിതം സമ്പൂർണ്ണമായും **لا إله إلا الله** ക്ക് സാക്ഷി

യാകണം. തന്റെ ജീവിതം കൊണ്ട് അത് ലോകത്തിന് പഠിപ്പിച്ചു കൊടുത്ത അന്ത്യ ദൂതൻ മുഹമ്മദ് ﷺ നെ അല്ലാഹു അയച്ച ദൂതരായും സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തണം. അതും മുകളിൽ പറഞ്ഞ പോലെ സാക്ഷി മൊഴിയായി ചുരുക്കപ്പെട്ടുകൂടാ. തന്റെ ജീവിതം സമ്പൂർണ്ണമായും തിരുദൂതരുടെ താൽപര്യങ്ങളുടെ സാക്ഷി പത്രമായി മാറണം. അതുമായി മാറ്റുരക്കപ്പെടണം. തന്റെ ജീവിത കർമ്മങ്ങളെ അവിടുത്തെ ചര്യക്ക് അനുഗുണമാക്കാൻ പരിശ്രമിക്കാതെ 'സാക്ഷ്യവാക്യം' എന്ന വാക്യമായി ചുരുക്കി ഒഴിഞ്ഞുമാറിയാൽ അവൻ കള്ളസാക്ഷ്യം വഹിച്ച ആളുകളുടെ പട്ടികയിലാണ് വന്നുചേരുക. ഇതാണ് ഇസ്‌ലാമിന്റെ ഒന്നാമത്തെ കാര്യം. നമസ്കാരവും നോമ്പും മറ്റുമൊക്കെ അതിനു ശേഷമേ വരൂ.. ഏറ്റവും ഗൗരവപ്പെട്ട കർമ്മ കാര്യമായത് കൊണ്ടാണ് ഇസ്‌ലാം കാര്യങ്ങളിൽ അതിന്നു ഒന്നാം സ്ഥാനം നൽകിയത്. അത് വിശദീകരിക്കാനാണ് എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരും വന്നത്.

എന്നാൽ നമസ്കാരവും നോമ്പും ഹജ്ജും പഠിപ്പിക്കപ്പെട്ട പോലെ, നമ്മുടെ നാടുകളിൽ അല്ലാഹുവിനെ പഠിപ്പിക്കപ്പെട്ടില്ല. അത്ര വ്യാപകമായി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിക്കപ്പെട്ടതുമില്ല. ഒരു നൂറ്റാണ്ടോളം കാലമായി നമ്മുടെ നാട്ടിൽ തൗഹീദിനു വേണ്ടിയുള്ള ഓളങ്ങളുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നെങ്കിലും അതനുഭവിച്ചവരിലെ അഴുക്കുകൾ നീങ്ങാവുന്നവിധം ഗൗരവമാർന്ന വലിയ അലമാലകളായി അത് മാറിയില്ല. തൽഫലമായി, അല്ലാഹു, പുനരുത്ഥാനം, സ്വർഗ്ഗ-നരകങ്ങൾ, പാരത്രിക ജീവിതം തുടങ്ങിയ വിശ്വാസങ്ങളെ നിഷേധിക്കുക എന്നത് അടിസ്ഥാന പ്രമാണമായി സ്വീകരിക്കുകയും അതിൽ പടുത്തുയർത്തപ്പെടുക

യും ചെയ്ത മാർക്സ്, ഏംഗൽസ് ലെനിൻ പോലുള്ളവരുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ തൗഹീദിന്റെ 'കുഞ്ഞു'പാഠങ്ങൾ പഠിച്ച മുസ്ലിംകൾ പോലും ചേക്കേറി. **الله لا إله إلا الله** ക്ക് സ്വജീവിതം കൊണ്ട് സാക്ഷി പറയേണ്ടവർക്ക് അതിൽ യാതൊരു മനസ്സു കോചവും തോന്നിയില്ല. ദിശാബോധം നഷ്ടപ്പെട്ടവന്റെ അത്താണിപോലെ അവരാ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ കണ്ടു. അവരതിൽ കാണുന്ന പാവപ്പെട്ടവർക്കും പണിയെടുക്കുന്നവർക്കും അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവർക്കും വേണ്ടിയുള്ള വാദമുഖങ്ങൾ ഇസ്ലാം പതിനാലു നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പുതന്നെ പ്രഖ്യാപിച്ചവയാണെന്നവർ അറിയാതെ പോയി. അങ്ങിനെ തൗഹീദിന്റെ പ്രചരണ പുരോഗതിയിൽ വിള്ളലുകളുണ്ടാവുക വീണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. തൗഹീദിന്റെ സ്ഥാപനത്തിന് പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്ന സലഫീ വീക്ഷണക്കാരിൽ പ്രത്യേകിച്ചും. വർഷങ്ങളായി അല്ലാഹുവിനെ മാത്രം ആരാധിക്കുന്നതിലേക്കുവർ ക്ഷണിക്കുന്നു. അവർക്കു പോലും അല്ലാഹു എവിടെ എന്നു ചോദിച്ചാൽ എല്ലായിടത്തും നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന മഹാ ശക്തിയാണ്. ഒരു സലഫീപണ്ഡിതന്റെ അനുഭവം തന്നെ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കട്ടെ. അദ്ദേഹം കേരളത്തിലെ പ്രസിദ്ധമായ അറബിക്കോളേജിൽ നിന്നുമാണ് ബിരുദമെടുത്തത്. കേരളത്തിനു പുറത്ത് ഉപരിപഠനവും നടത്തി. ശേഷം കേരളത്തിൽ തന്നെയുള്ള ഒരു അറബിക്കോളേജിൽ കുറെക്കാലം അധ്യാപകവൃത്തിയിലേർപ്പെട്ടുവരവേ സൗദി അറേബ്യയിൽ വന്നു. ഇവിടെ ഏതെങ്കിലും ഇസ്ലാമിക-ദർവ്വാ സെന്ററിൽ പ്രബോധകനായി കയറണം. അതാണ് പ്രധാന ഉദ്ദേശം. അതിന് ഇസ്ലാമിക മന്ത്രാലയത്തിൽ നിന്നുള്ള പ്രത്യേക അനുമതിപത്രം വേണം. അക്കാര്യം ചർച്ച ചെയ്യാൻ അദ്ദേഹം

എന്റെ റൂമിൽ വന്നു. സംസാര മധ്യേ ഞാനദ്ദേഹത്തോട് ചോദിച്ചു: അല്ലാഹു എവിടെ? അദ്ദേഹം ഒന്നമ്പരന്നു; ഇതെന്തൊരു ചോദ്യം എന്നർത്ഥത്തിൽ. ഞാൻ ചോദ്യം ആവർത്തിച്ചു ‘അല്ലാഹു എവിടെ?’ അദ്ദേഹം പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് എന്നോട് ചോദിച്ചു: ‘ഇതെന്താണ് മൗലവീ, അല്ലാഹു എല്ലായിടത്തും ഇല്ലേ?’ ഇപ്പോൾ ഞാനാണമ്പരന്നത്! സലഫീ പ്രബോധകൻ, അധ്യാപകൻ! അല്ലാഹുവിനെ മാത്രമേ ആരാധിക്കാവൂ എന്ന് സഗൗരവം ജനങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുന്നവൻ. പക്ഷേ ആ അല്ലാഹു എല്ലായിടത്തുമാണെന്നോ! ഇത്തരത്തിലാണോ ഈയൊരു നൂറ്റാണ്ടായി കേരളീയരെ പഠിപ്പിച്ച തൗഹീദിലെ അല്ലാഹു! ഞങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ ഗ്ലാസിൽ ശീതള പാനീയമുണ്ടായിരുന്നു. ഞാനതിലേക്ക് ചൂണ്ടി ചോദിച്ചു: ‘അല്ലാഹു ഇതിലുണ്ടോ?’ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: ‘അതെ!’ ഞാനതെടുത്ത് കുടിച്ചു. ‘ഇപ്പോഴല്ലാഹു എങ്ങോട്ട് പോയി?’ അദ്ദേഹത്തിന് ആശയക്കുഴപ്പമായി. ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. ഞാൻ ചോദിച്ചു: ‘അല്ലാഹു എന്റെ ഉള്ളിൽ പോയി അല്ലേ?’ നാളെ അത് ദഹിച്ച് ടോയ്ലറ്റിലേക്കും പോവും അല്ലേ? അദ്ദേഹം അന്തിച്ചു നിന്നു. ഇത്തരത്തിൽ മറുപടി പറഞ്ഞാൽ താങ്കൾക്ക് അനുമതി പത്രം കിട്ടാൻ പോവുന്നില്ല എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു, ‘എന്നാൽ എന്താണ് അതിനുള്ള മറുപടി?’ അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു.

ഒരു സങ്കല്പം പറയട്ടെ- ആമിന ബ്രസ്സുണ്ടാക്കാൻ മാവു കുഴച്ചു. ഗോതമ്പു പൊടിയും വെള്ളവും ഉപ്പും യീസ്റ്റും ഒക്കെ ചേർത്ത് മാവു കുഴച്ചു വെച്ചു. അപ്പോൾ അതിനകത്തുള്ള യീസ്റ്റ് ഉപ്പിനോട് ചോദിച്ചു: ‘ആമിന എവിടെ?’ ഉപ്പ് പറഞ്ഞു: ‘ഇവിടെ നമ്മോടൊപ്പം നമുക്കു ചുറ്റും എല്ലായിടത്തുമുണ്ടല്ലോ’ എന്ന്!

അല്ലാഹുവിനെ താരതമ്യപ്പെടുത്താനല്ല ഇത് പറഞ്ഞത്. അത് പാടില്ലാത്തതാണ്. അല്ലാഹുവെ താരതമ്യപ്പെടുത്താൻ ഒന്നും തന്നെയില്ല. എല്ലാം അല്ലാഹുവിന്റെ സൃഷ്ടികൾ! പക്ഷേ നമ്മുടെ യുക്തി എത്ര സങ്കുചിതമാണെന്ന് അറിയിക്കാനാണ് ഈ സാങ്കല്പിക കഥ ഇവിടെ പറഞ്ഞത്. സൃഷ്ടിച്ചവനെ അവന്റെ സൃഷ്ടിക്കുള്ളിൽ നിക്ഷേപിക്കുന്ന വിശ്വാസം എത്ര ഫലശൂന്യമാണ്. ഞാനദ്ദേഹത്തിന് യഥാർഥ അഖീദ: സംബന്ധിച്ച ചില പുസ്തകങ്ങളെടുത്തു കൊടുത്തു. അതു വായിച്ചു കഴിഞ്ഞ ശേഷം നമുക്ക് അനുമതി പത്രത്തിനപേക്ഷിക്കാമെന്ന് പറഞ്ഞു. അവിടെ ഇത്തരം ചോദ്യങ്ങൾ വരും. എന്നല്ല, ഒരാളുടെ വിശ്വാസം അളക്കാൻ ഇത്തരം ചോദ്യങ്ങൾ അനിവാര്യമാണുതാനും. പ്രവാചക ചര്യയിൽ അതിന് ധാരാളം തെളിവുകൾ കാണാനാവും. മുആവിയ ബിനുൽ ഹകം അസ്സുലമി ﷺ തന്റെ അടിമപ്പെണ്ണിനെ മോചിപ്പിക്കട്ടെയോ എന്ന് റസൂൽ ﷺ യോട് ചോദിച്ച സന്ദർഭം ഇമാം മുസ്ലിമും അബൂദാവൂദും നസാഇയും മറ്റും റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യുന്നുണ്ട്. റസൂൽ ﷺ അദ്ദേഹത്തോട് അവളെ എനിക്കു മുമ്പിൽ ഹാജരാക്കൂ... എന്ന് പറഞ്ഞതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അവരെ കൊണ്ടുവരപ്പെട്ടു. റസൂൽ ﷺ അവരോട് ചോദിച്ചു: 'അല്ലാഹു എവിടെ?' അവർ പറഞ്ഞു: 'ആകാശത്തിൽ' തിരുമേനി ﷺ ചോദിച്ചു: 'ഞാനാര്?' അവർ പറഞ്ഞു: 'താങ്കൾ അല്ലാഹുവിന്റെ റസൂലാണ്'. അപ്പോൾ തിരുമേനി ﷺ പറഞ്ഞു: 'അവളെ മോചിപ്പിക്കുക. അവൾ വിശ്വാസിനിയാണ്'.

തിർമിദിയും അഹ്മദും ബൈഹഖിയും ദാരിമിയും മറ്റും റിപ്പോർട്ടു ചെയ്ത മറ്റൊരു സംഭവം നോക്കൂ... ഇറാൻ ﷺ ന്റെ പിതാ

വ് ഹുസൈൻ ﷺ ഇസ്ലാം ആശ്ലേഷിച്ച രംഗം! നാമത് നേരത്തെ ചർച്ച ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. റസൂൽ ﷺ അദ്ദേഹത്തോട് ചോദിച്ചു: 'എത്ര ദൈവങ്ങളെയാണ് നിങ്ങൾ ആരാധിക്കുന്നത്?' അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'ഏഴ്. ആരെണ്ണം ഭൂമിയിലും ഒന്ന് ആകാശത്തിലും' തിരുമേനി ﷺ ചോദിച്ചു: 'നിങ്ങളുടെ അത്യുൽക്കടമായ ആശയും അതീവ ഭയവും ആരിലാണ്?' അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'ആകാശത്തുള്ളവനിൽ'. തിരുമേനി ﷺ പറഞ്ഞു: 'എങ്കിൽ ആരെണ്ണം ഉപേക്ഷിക്കുക. ആകാശത്തുള്ളവനെ ആരാധിക്കുക'

ഇത്തരം ഉദാഹരണങ്ങൾ ഹദീസുകളിൽ വേറെയും കാണാം. മുവഹ്ഹിദീങ്ങൾ എന്നപേരിൽ ശ്രുതിപ്പെട്ട കേരളീയ പ്രബോധകരിലേറെപ്പേരും ഈയടുത്ത കാലം വരെ അല്ലാഹു എല്ലായിടത്തും ഉണ്ടെന്ന വിശ്വാസക്കാരായിരുന്നു. ഇത്തരം വിശ്വാസം വെച്ചുപുലർത്തുന്ന പ്രഗത്ഭരായ പ്രഭാഷകർ പല നാടുകളിലും കാണാനായിട്ടുണ്ട്. എന്റെ ദക്ഷിണാഫ്രിക്കൻ പര്യടനവേളയിൽ, പ്രബോധന രംഗത്ത് ഉജ്ജ്വലമായി തിളങ്ങി നിൽക്കുന്ന ഒരുസ്ഥാപനത്തിന്റെ ഡയറക്ടർ ഒരു പരിപാടിയിൽ ഞാനുമായി വേദി പങ്കിടുകയുണ്ടായി. എന്നോടദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: അഖീദ: സംബന്ധിച്ച് ഒന്നും പറയരുതേ.. ആളുകൾ എഴുന്നേറ്റു പോവും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഊഴം വന്നപ്പോൾ സംസാരമധ്യേ അല്ലാഹു എല്ലായിടത്തുമുണ്ടെന്നാണദ്ദേഹം ജനങ്ങളോട് പറഞ്ഞത്. അറിവുണ്ടായിട്ടും പറയാൻ മടിക്കുന്ന, ആളുകളുടെ രൂപ്തിക്കൊത്ത് അബദ്ധം പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്ന പ്രബോധകർ ഇത്തരത്തിൽ പല നാടുകളിലും കാണാനാവും.

എല്ലാ രാത്രിയുടെയും മൂന്നാംയാമത്തിൽ അല്ലാഹു ﷻ ഭൗമാകാശത്തിലേക്ക് ഇറങ്ങിവരും. എന്നിട്ടവൻ പറയും ‘ഏതൊരാൾ എന്നോടർമിച്ചുവോ അവൻ ഞാനുത്തരം നൽകും’ ബുഖാരിയും മുസ്ലിമും ഉദ്ധരിച്ച ഈ ഹദീസിനെ പല നിലക്കും വ്യാഖ്യാനിച്ചവരുണ്ട്. ചിലർ പറഞ്ഞു: ‘അവന്റെ കാര്യണുമാണിറങ്ങുക’ എന്ന്. ചിലർ പറഞ്ഞു: ‘അവന്റെ കൽപ്പനയാണിറങ്ങുക’ എന്ന്. വേറെ ചിലർ പറഞ്ഞു: ‘അവന്റെ മലക്കുകളാണെന്ന്’. ബിദ്അത്തിന്റെ പ്രചാരകരായ ചില പണ്ഡിതർ അല്ലാഹുവിന്റെ ഈ ഇറക്കത്തെ പരിഹാസരൂപത്തിൽ അവരവരുടെ പ്രഭാഷണങ്ങളിൽ ചേർക്കുകയുണ്ടായി. അല്ലാഹു രാത്രിയുടെ മൂന്നാം യാമത്തിൽ ഇറങ്ങുകയാണെങ്കിൽ ഇന്ത്യയിൽ രാത്രിയാവുമ്പോൾ അമേരിക്കയിൽ പകലാവുമല്ലോ... അപ്പോഴത്തെ തൊരിറക്കമാണെന്നായിരുന്നു പരിഹാസം. ഇത്തരം ദുരന്തങ്ങളിൽ നിന്ന് അല്ലാഹു നമ്മെ സംരക്ഷിക്കട്ടെ. കുട്ടികൾ കളിക്കുന്ന ഒരു ഗോലി ഒരു കാൽപന്തിനടുത്ത് വെച്ചാലെന്ന പോലെയാണത്രെ ഭൂമിയും സൂര്യനും. ഈ ഭൂമിയുടെ മുകാൽ ഭാഗമാവട്ടെ ജലവും. കാടുകളും പുഴകളും മരുഭൂമികളും മാറ്റി വെച്ചാൽ മനുഷ്യവാസം വളരെ കുറഞ്ഞ സ്ഥലത്തുമാത്രം. അപ്പോൾ മനുഷ്യൻ എത്ര സൂക്ഷ്മമാണെന്നാലോചിച്ചു നോക്കൂ...! ഭൂമി തന്നെ ഏഴാകാശങ്ങൾക്കു കീഴെയാണ്. അപ്പോൾ അല്ലാഹുവിന്റെ ഇറക്കത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കാൻ മനുഷ്യനെന്ന ഭൂമിയിലെ ഈ കൊച്ചു ജീവിയ്ക്കാവുമോ? രാവുപകലുകളുടെയും ആകാശഭൂമികളുടെയും ഉടമയായ അല്ലാഹുവിനെക്കുറിച്ച് എത്ര വികൃതവും സങ്കുചിതവുമായ ധാരണയാണ് ഇവർ വെച്ചു പുലർത്തുന്നത്! ഇത് സംബന്ധമായി ഇമാം ഷാഫിഈ

رحمه الله യുടെ ഒരു പരാമർശം ഷൈഖുൽ ഇസ്‌ലാം ഇബ്നു തൈമിയ്യ رحمه الله തന്റെ الفتوى الحموية الكبرى യിലും ഇമാം മുവഫ്ഫഖുദ്ദീൻ മുഹമ്മദ് ബിൻ ഖുദാമ: رحمه الله തന്റെ لمعة الاعتقاد എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലും ചേർത്തത് ഇവിടെ പകർത്തട്ടെ. ഇമാം ഷാഫിഇയ്യ رحمه الله പറഞ്ഞു:

أمنت بالله وبما جاء عن الله على مراد الله وأمنت برسول الله وبما جاء عن رسول الله على مراد رسول الله

‘ഞാനല്ലാഹുവിലും അല്ലാഹുവെ സംബന്ധിച്ചു വന്നതിലും (അത് ഉൾക്കൊണ്ട) അല്ലാഹുവിന്റെ ഉദ്ദേശത്തിലും ഞാൻ വിശ്വസിച്ചു. അല്ലാഹുവിന്റെ റസൂൽ ﷺ യിലും അല്ലാഹുവിന്റെ റസൂലിനെ സംബന്ധിച്ചു വന്നതിലും (അത് ഉൾക്കൊണ്ട) റസൂൽ ﷺ യുടെ ഉദ്ദേശത്തിലും ഞാൻ വിശ്വസിച്ചു’.

ഇമാം മാലിക് رحمه الله യോടൊരാൾ ചോദിച്ചു:

﴿ الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَى ﴾ (طه : ٥)

‘പരമകാരൂണികൻ സിംഹാസനത്തിൽ ആരോഹണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു’ (ത്വാഹാ: 5).

ആരോഹണം എങ്ങിനെ? അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: ‘ആരോഹണം- എന്ന പദം അറബിഭാഷക്ക്- അജ്ഞാതമല്ല. അതെപ്രകാരമെന്ന് അചിന്തനീയം. (അല്ലാഹുവിന്റെ മഹാഗാഠീര്യം ചിന്തകൾക്കുമപ്പുറം). അതിൽ -ആരോഹണത്തിൽ- വിശ്വസിക്കൽ നി

ർബന്ധം. അതേപ്പറ്റി ചോദിക്കൽ ബിദ്അത്ത്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ പ്രവാചകൻ ﷺ യുടെയോ സ്വഹാബത്തിന്റേയോ കാലത്ത് ആരും അതേപ്പറ്റി ചോദിച്ചിട്ടില്ല.

അല്ലാഹുവിന്റെ വിശേഷണങ്ങളിൽ അവർ അപ്രകാരമാണ് സൂക്ഷ്മത പാലിച്ചത്. അതിനാൽ ഈ ഗ്രന്ഥം സസൂക്ഷ്മം പഠിക്കുക. അല്ലാഹുവിന്റെ വിശേഷണങ്ങളെക്കുറിച്ച് നമ്മുടെ അജ്ഞത അപ്രകാരം ഇല്ലാതാവട്ടെ.

ഇസ്ലാമിക മൂല്യങ്ങളെ ഗൗരവമായി പ്രബോധനം ചെയ്തുകൊണ്ട് അല്ലാഹുവിനെയും അവന്റെ ദീനിയനെയും സഹായിക്കുന്ന ഒരു സമൂഹം എക്കാലത്തും നിലനിൽക്കേണ്ടതുണ്ട്. അങ്ങനെയായാലെ അല്ലാഹുവിന്റെ സഹായം സുതരാം വന്നുചേരുകയുള്ളൂ. അവൻ ﷻ പറഞ്ഞല്ലോ..

﴿وَلْيَنْصُرِبَ اللّٰهُ مَن يَنْصُرُهُٓ إِنَّ اللّٰهَ لَقَوِيٌّ عَزِيْزٌ ﴿٤١﴾ الَّذِيْنَ اِنْ مَّكَّنَّهُمْ فِى الْاَرْضِ اَقَامُوْا الصَّلٰوةَ وَءَاتَوْا الزَّكٰوةَ وَءَامَرُوْا بِالْمَعْرُوْفِ وَنَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ ۗ وَاللّٰهُ عٰقِبَةُ الْاُمُوْرِ ﴿٤٢﴾﴾ (الحج: ٤١، ٤٢)

‘തന്നെ സഹായിക്കുന്നതാരോ അവനെ അല്ലാഹു നിശ്ചയമായും സഹായിക്കും. നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു ശക്തനും പ്രതാപശാലിയും തന്നെയാകുന്നു. (മാത്രമല്ല) ഭൂമിയിൽ അവർക്ക് നാം സ്വാധീനം നൽകിയാൽ അവർ നമസ്കാരം നിലനിർത്തുകയും സക്കാത്ത് കൊടുക്കുകയും സദാചാരം കൽപ്പിക്കുകയും ദുരാചാരം വിരോധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരാണ്. കാര്യങ്ങൾ

ജൂടെ(യെല്ലാം) പര്യവസാനം അല്ലാഹുവിനുള്ളതാകുന്നു’
(ഹജ്ജ്: 40, 41).

നമസ്കാരം നിലനിർത്തുകയും സക്കാത്ത് കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സത്യവിശ്വാസികളുടെ ഒരു സമൂഹം. അവർ നന്മ കൽപ്പിക്കുകയും തിന്മ വിരോധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ സഹായം അവർക്കു വന്നുചേരും. എന്നല്ല, അല്ലാഹു അപ്രകാരം വാഗ്ദാനവും ചെയ്തു. അവൻ ﷻ പറഞ്ഞു:

﴿ إِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ يَقُومُ
الْأَشْهُدُ ۗ يَوْمَ لَا يَنْفَعُ الظَّالِمِينَ مَعَذِرَتُهُمْ وَلَهُمُ اللَّعْنَةُ وَلَهُمْ
سُوءُ الدَّارِ ۗ ﴾ (غافر : ٥٢, ٥١)

‘നിശ്ചയം. നമ്മുടെ ദൂതന്മാരെയും വിശ്വസിച്ചവരേയും ഐഹിക ജീവിതത്തിലും സാക്ഷി നിൽക്കുന്ന (പരലോകത്തെ വിചാരണ) നാളിലും നാം സഹായിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. അക്രമികൾക്ക് അവരുടെ ഒഴിവ് കഴിവ് ഫലം ചെയ്യാത്ത ദിവസം. അവർക്കു ശാപമുണ്ട്. ജ്ഞാതഭവനവും അവർക്കതെ!’ (ഗാഫിർ: 51, 52).

അല്ലാഹു ﷻ പറയുന്നു:

﴿ وَكَانَ حَقًّا عَلَيْنَا نَصْرُ الْمُؤْمِنِينَ ﴾ (الروم : ٤٧)

‘സത്യവിശ്വാസികളെ സഹായിക്കൽ നമ്മുടെ കടമയായിരുന്നു’
(റൂം: 47).

അതിനുവേണ്ടി എല്ലാ മുസ്ലിംകളും അവർ ഭരണകൂടങ്ങളോ സമൂഹങ്ങളോ ഗോത്രങ്ങളോ ആരുമാവട്ടെ, ആത്മാർത്ഥമായും അല്ലാഹുവിലേക്ക് മടങ്ങുകയും മുഴുവൻ ആരാധനകളും സമ്പൂർണ്ണമായ സമർപ്പണവും അവനിലേക്കായിത്തീരുകയും വേണം. പാപങ്ങൾ കുറച്ചുകൊണ്ടുവരികയും വ്യക്തിജീവിതത്തിലും സമൂഹത്തിലും നന്മ പുലർന്നുകാണാനുള്ള പരിശ്രമങ്ങളിൽ മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും വേണം. ഗുണകാംക്ഷ നിറഞ്ഞ നല്ല വ്യക്തിത്വങ്ങൾക്കേ അത് സാധ്യമാവൂ.. എത്രയായാലും അയാൾ മുസ്ലിമാണല്ലോ.. അല്ലാഹുവിനെയും അവന്റെ റസൂലിനെയും ദീനിയെയും പുണർന്നവനാണല്ലോ എന്ന വിനയമായിരിക്കും അയാളോടടുങ്ങാവുക. ഒരാളോടുള്ള ഒന്നോ രണ്ടോ ചെറിയ തെറ്റിന്റെ പേരിലുള്ള വെറുപ്പും വിദ്വേഷവും അയാളിലെ എത്രയെത്ര വലിയ വലിയ നന്മകളെയാണ് അവഗണിക്കാൻ നമ്മെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്! അപ്രകാരം തന്നെ ഒരാളോടുള്ള ഇഷ്ടം, അയാൾ തന്റെ കക്ഷിയിൽ പെട്ടവനാണെന്ന പരിഗണനയുടെ പേരിൽ അയാളിലെ എത്രയെത്ര തിന്മകളെയാണ് ഗുണദോഷിക്കാതെ നാം അവഗണിച്ചുവിട്ടത്! എന്റെ അടുത്ത പരിചയക്കാരും എന്റെ റൂമിൽ അതിഥികളായി വന്ന് ഒന്നോ രണ്ടോ ദിവസം താമസിച്ചവരുമായ ചില പ്രബോധകൻമാരെ നാട്ടിൽ വെച്ചോ വിദേശത്തുവെച്ചോ (സൗദിയിൽ വെച്ചല്ല) യദൃശ്ചയാ കണ്ടുമുട്ടിയപ്പോഴൊക്കെ അവരെനിക്കു മുഖം തരാതെ തിരിഞ്ഞുകളയാനാണ് ശ്രമിച്ചത്. അപൂർവ്വം ചിലർ നേർക്കു നേരെ വന്നുചേർന്നപ്പോൾ തന്നെ ഒന്നോ രണ്ടോ വാക്കുകൾ കൊണ്ട് അത്തരം അഭിമുഖങ്ങൾ കാലഗതി കൊണ്ടു, കക്ഷിതത്തിന്റെ മത്ത് അത്രമാത്രം അവരെ താളഭ്രംശരാക്കിയിരുന്നു.

വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഞാനെഴുതിയ ഒരു പുസ്തകത്തിന്റെ ആദ്യ പതിപ്പ് രിയാദിൽ വിതരണം ചെയ്ത വേളയിൽ കക്ഷിത്വ ലഹരിയുടെ മറ്റൊരു രൂപമാണ് കാണാനായത്. എന്റെ നാട്ടുകാരനും സുഹൃത്തും പ്രബോധന രംഗത്ത് സജീവ സാന്നിധ്യവുമായി നിലകൊള്ളുന്ന ഒരാളാണ് പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ തർജ്ജമ പരിശോധിച്ചത്. ഒരു വർഷക്കാലത്തിനിടയിൽ, അത് പരിശോധിച്ചു തീർക്കാൻ അദ്ദേഹം ഒരുക്കിയ സന്ദർഭങ്ങൾ ഇപ്പോഴും ആദരപൂർവ്വമേ എനിക്ക് ഓർക്കാനാവൂ... അന്ന് അദ്ദേഹം പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന കക്ഷി പിളർന്നിരുന്നില്ല. പരിശോധനക്കൊടുവിൽ പുസ്തകത്തിലേക്കായി അറബിയിൽ ഒരു അവതാരിക ഞാനദ്ദേഹത്തോട് എഴുതി വാങ്ങി. നീണ്ട കാലത്തെ ആ സേവനത്തിന് പകരമായില്ലെങ്കിലും നന്ദിപൂർവ്വം ആ അവതാരിക പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി. മാസങ്ങൾക്കു ശേഷമാണ് അത് പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടത്. അപ്പോഴേക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കക്ഷി മൂന്നായി പിളർന്നിരുന്നു. മൂന്നു കക്ഷികളും പുസ്തക വിതരണം നടത്തി. എതിർ കക്ഷിക്കാരിൽ ചിലർ പറഞ്ഞു: പുസ്തകം ഗംഭീരം. പക്ഷേ ആ അവതാരിക അതിനെ ചീത്തയാക്കി. വേറൊരാൾ എന്നെ ഫോണിൽ വിളിച്ചു: 'മൗലവീ, എനോട് ക്ഷമിക്കണം. പ്രസ്തുത പേജ് കീറിക്കളഞ്ഞ ശേഷമാണ് ഞാനത് വിതരണം ചെയ്യുന്നത്!' വർഗ്ഗ വിരോധത്തിന്റെ മഹാസ്വത! ഞാനദ്ദേഹത്തോട് പറഞ്ഞു: എന്റെ പുസ്തകം ആ പേജുകളോട് കൂടിയതാണ്. അതപ്രകാരം മാത്രമേ വിതരണം ചെയ്യാവൂ.. കക്ഷി ബന്ധങ്ങളിൽ നിന്നും വിദൂരം നിന്നിട്ടു കൂടി പ്രസ്തുത പുസ്തകം പാരായണം ചെയ്തവരിൽ ചിലർ എന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കക്ഷിക്കാരനാക്കി. ഏതെങ്കിലും ഒരു

കക്ഷിയോട് ചേർത്തു പറയുന്നതിൽ സുഖം കൊള്ളുന്ന ഒരു വിഭാഗം നമ്മുടെ സമൂഹത്തിൽ എക്കാലത്തും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

ഇങ്ങിനെയാവരുത്. ഇങ്ങിനെ ഒരിക്കലും ആവരുത്. നന്മയിലും പുണ്യത്തിലും കക്ഷി ബന്ധമില്ലാത്ത സഹകരണമാണുണ്ടാവേണ്ടത്. തിന്മയിലും പാപങ്ങളിലും കക്ഷി നോക്കാത്ത ഗുണദോഷിക്കലോ നിസ്സഹകരണമോ ആണു വേണ്ടത്. അങ്ങിനെയാണ് നാം സ്വയം നന്നാവേണ്ടത്. ഇപ്രകാരം സ്വയം നന്നായ വിശ്വാസികളുടെ സമൂഹമാണുണ്ടാവേണ്ടത്. അല്ലാഹു ﷻ പറയുന്നു:

﴿ اِنَّ اللّٰهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتّٰى يُغَيِّرُوْا مَا بِاَنْفُسِهِمْ ۗ ﴾ (الرعد : 11)

‘നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു ഒരു സമൂഹത്തിലും മാറ്റം വരുത്തുകയില്ല; അവർ സ്വയം മാറ്റം വരുത്തിയിട്ടില്ലാതെ’ (റഅദ്: 11).

അപ്രകാരം സ്വയം മാറ്റത്തിന്നു സന്നദ്ധമാവാത്ത ഒരു ജനതയിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ സഹായം പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടതില്ല എന്നർത്ഥം. ഇതിന്നു വിപരീതമായ ഒരുവശം കൂടി നാം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അല്ലാഹു അനുഗ്രഹം ചെയ്യുകയും സൻമാർഗ്ഗബോധനം നൽകുകയും ചെയ്ത ഒരു ജനത ആ പുണ്യം നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുപോവാൻ ബദ്ധ ശ്രദ്ധനായിരിക്കണം. നന്ദി സൂചകമായ മനസ്സോടെ അവരതിൽ മുന്നേറണം. വ്യക്തി ബന്ധങ്ങളുടെയോ കക്ഷി ബന്ധങ്ങളുടെയോ പേരിൽ ആ നല്ല സ്ഥിതിക്കു മാറ്റം വരുത്തരുത്. അങ്ങിനെ സംഭവിച്ചാൽ അത് നന്ദികേടും ധിക്കാരവുമായി മാറും. അല്ലാഹുവാകട്ടെ അവർക്ക് നൽകിയ അനുഗ്രഹം എടുത്തുകളയുകയും ചെയ്യും. അല്ലാഹു ﷻ പറയുന്നു:

﴿ ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ لَمْ يَكُ مُغَيِّرًا نِّعْمَةً أَنْعَمَهَا عَلَىٰ قَوْمٍ حَتَّىٰ يُغَيِّرُوا

مَا بِأَنْفُسِهِمْ ﴿٥٣﴾ (الأنفال : ٥٣)

‘ഒരു ജനതക്ക് അല്ലാഹു ചെയ്തു കൊടുത്ത അനുഗ്രഹം അവർ സ്വയം മാറ്റം വരുത്തുന്നത് വരേക്കും അവൻ (അല്ലാഹു) മാറ്റം വരുത്തുകയില്ല എന്നത് കൊണ്ടാണത്’ (അൻഫാൽ: 53)

ഏകദൈവാരാധനയുടെ യുക്തിയും മഹത്വവും ഉൾക്കൊണ്ട ഒരു സമൂഹമാണ് ആദ്യം ഉണ്ടാവേണ്ടത്. നന്മയും വിനയവും ഗുണകാംക്ഷയും ദീപ്തമാക്കിയ മനസ്സിന്റെ ഉടമകൾ. ഗൗരവമാർന്ന ഉത്തരവാദിത്വം ചുമക്കുന്നവർ. ബിംബങ്ങളും ശില്പങ്ങളും മാലാഖമാരും വലിയുടും ജിന്നുകളും ചെറുതും വലുതുമായ മറ്റു ജീവജാലങ്ങളും മരങ്ങളും കല്ലുകളും സൂര്യനും ചന്ദ്രനും പുഴകളും പർവ്വതങ്ങളും ഒക്കെ ആരാധിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു സമൂഹത്തെയാണ് അവർക്ക് സംസ്കരിച്ചെടുക്കാനുള്ളത്.

ഇവിടെ മൂന്നു കാര്യങ്ങൾ പ്രധാനമായും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ഒന്ന്: പ്രവാചകൻമാരുടെ പ്രബോധനത്തെക്കുറിച്ച് നമ്മുടെ അജ്ഞത ഇല്ലാതാക്കുക. ആകാശഭൂമികളെ സൃഷ്ടിച്ചവൻ അല്ലാഹുവാണെന്നോ അവനാണ് ജീവിപ്പിക്കുകയും മരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവനെന്നോ, അവനാണ് ആകാശത്തുനിന്ന് മഴ ഇറക്കിത്തരുന്നവനും നമ്മുക്കാഹാരം തരുന്നവനുമെന്നോ, കാര്യങ്ങളെല്ലാം അവന്റെയടുക്കലാണെന്നും ഉപകാരോപദ്രവങ്ങളുടെ ഉടമ അവനാണെന്നോ ഒക്കെ പ്രബോധനം ചെയ്തത് ഏത്

പ്രവാചകനാണ്? ഇത്തരം കാര്യങ്ങളെല്ലാ പ്രവാചകന്മാരും പ്രബോധനം ചെയ്തത്. അവിശ്വാസികളോട് ഇത്തരം കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഏതൊക്കെ പ്രവാചകർ എപ്പോഴൊക്കെ ചോദിച്ചുവോ അപ്പോഴൊക്കെ അവർ പറഞ്ഞത് അല്ലാഹു എന്നാണ്. അവരൊക്കെ സമ്മതിച്ച ആ കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് പിന്നെ പ്രബോധനമെന്തിന്? എങ്കിൽ പ്രവാചകന്മാരെല്ലാം പിന്നെ ക്ഷണിച്ചത് എന്തിലേക്കായിരുന്നു? അതെ, നിഷ്കളങ്കമായ ആരാധന അല്ലാഹുവിലേക്കായിത്തീരുന്നതിനുവേണ്ടി. ആരാധനയിൽ അവനെ മാത്രം ഏകപ്പെടുത്തുന്നതിനു വേണ്ടി.

﴿ وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا

الطَّغُوتَ ﴿ (النحل : 36)

'നിശ്ചയം. എല്ലാ സമുദായത്തിലും നാം റസൂലിനെ നിയോഗിച്ചുയച്ചിട്ടുണ്ട്. നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ ആരാധിക്കുകയും താഗൂത്തിനെ (ദുർമൂർത്തികളെ) വെടിയുകയും ചെയ്യണമെന്ന (സന്ദേശവുമായി)' (നഹ്ൽ: 36).

തൗഹീദിന്റെ രണ്ടു സുപ്രധാന കല്പനകളാണിത്. ഇവ രണ്ടും സ്വീകരിച്ചാൽ മാത്രമേ തൗഹീദ് പൂർണ്ണമാവൂ.. ഒന്ന്: **ان اعبدوا الله** അഥവാ ആരാധന അല്ലാഹുവിന് മാത്രമാവുക. രണ്ട്: **واجتنبوا الطاغوت** അഥവാ അല്ലാഹുവല്ലാത്ത ആരാധ്യവസ്തുക്കളെയൊക്കെ അവഗണിക്കുക. അഥവാ തൗഹീദിനു വിരുദ്ധമായ എല്ലാ

മതവിശ്വാസങ്ങളിൽ നിന്നും അയാളുടെ മനസ്സും ശരീരവും അകറ്റി നിർത്തുക. അപ്പോൾ മാത്രമേ ആരാധന ചൊവ്വ (**ءحنا**) ആവുകയുള്ളൂ. പ്രത്യക്ഷമോ പരോക്ഷമോ ആന്തരികമോ ബാഹ്യമോ ആയ, അല്ലാഹു തൃപ്തിപ്പെട്ട എല്ലാ കർമ്മങ്ങളേയും ലക്ഷ്യമാക്കുന്ന ഒരേയൊരു പേരാണ് **ءاب** എന്നത്. പ്രാർഥനയും സഹായാർഥനയും അഭയാർപ്പണവും ബലിയും നേർച്ചയും ഭയവും പ്രതീക്ഷയും നമസ്കാരവും നോമ്പും എല്ലാം അപ്രകാരം ഇബാദത്തായിത്തീരും. ഇപ്പറഞ്ഞത് പോലുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ വല്ലതും അല്ലാഹു അല്ലാത്തവർക്ക് സമർപ്പിച്ചാൽ അപ്പോഴത് ഷിർക്കുമാവും.

രണ്ട്: ജാഹിലിയ്യാ കാലത്തെ ഷിർക്ക് എന്തായിരുന്നു എന്നത് സംബന്ധിച്ച നമ്മുടെ അജ്ഞത നീക്കുക.

അവർ കല്പിനെയോ മരത്തെയോ വെള്ളത്തെയോ തീയിനെയോ മറ്റോ അതാണ് രക്ഷകൻ എന്ന വിശ്വാസത്തിൽ ആരാധിച്ചിരുന്നുവോ? ഇല്ല. നേരത്തെ നാം സൂചിപ്പിച്ചപോലെ, ആരാണ് ആകാശത്തിൽ നിന്നും ഭൂമിയിൽ നിന്നും ഭക്ഷണം തരുന്നവൻ? ആരാണ് കേൾവിയും കാഴ്ചയും ഉടമയാക്കിയവൻ? ആരാണ് സജീവ വസ്തുക്കളിൽ നിന്നും നിർജീവ വസ്തുക്കളെയും നിർജീവ വസ്തുക്കളിൽ നിന്ന് സജീവ വസ്തുക്കളെയും പുറപ്പെടുവിക്കുന്നവൻ? ആരാണ് കാര്യങ്ങൾ നിയന്ത്രിക്കുന്നവൻ? ഏഴാകാശങ്ങളുടെയും മഹത്തായ സിംഹാസനത്തിന്റെയും ഉടമയാർ? ഭൂമിയും അതിലുള്ളവരും ആരുടേതാണ്? എല്ലാ വസ്തുവിന്റെയും ഭരണാധികാരം ആർക്കാണ്? അവർ മറുപടി പറഞ്ഞിരുന്നത് അല്ലാഹു എന്നാണ്. അവർ ആരാധി

ച്ചിരുന്ന വസ്തുക്കൾക്കൊന്നും ഇതവർ നൽകിയിരുന്നില്ല. പിന്നെ ഏത് ഷിർക്കിനെ ഇല്ലാതാക്കാനാണ് പ്രവാചകരും ഗ്രന്ഥങ്ങളും അയയ്ക്കപ്പെട്ടത്? അഥവാ അവരുടെ ഷിർക്കെന്തായിരുന്നു? അല്ലാഹു ﷻ പറയുന്നത് നോക്കൂ...

﴿ وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ

هَذَا لَنَا شَفَعْنَا عِنْدَ اللَّهِ ﴾ (يونس : 18)

‘അല്ലാഹുവിന് പുറമേ തങ്ങൾക്കു ഉപദ്രവമോ ഉപകാരമോ ചെയ്യാത്തതിനെ അവർ ആരാധിച്ചുവരുന്നു. അല്ലാഹുവിനടുക്കൽ ഞങ്ങളുടെ ശുപാർശകരാണ് ഇവർ (ആരാധ്യവസ്തുക്കൾ) എന്നവർ പറയുകയും ചെയ്യുന്നു’ (യൂനുസ്: 18).

ഈ ആരാധ്യവസ്തുക്കളിൽ മാലാഖമാരും പുണ്യാത്മാക്കളും മരങ്ങളും കല്ലുകളും മറ്റും മറ്റുമൊക്കെ തരാതരം പോലെ അവരുപയോഗിച്ചു. ഉപകാരോപദ്രവങ്ങൾ അല്ലാഹുവിൽ നിന്നും സാധിച്ചുകിട്ടാനുള്ള മധ്യവർത്തികളോ ശുപാർശകരോ ആയിട്ടാണവർ ഇവയെ പരിഗണിച്ചത്. എങ്കിൽ ഇന്ന് നമ്മുടെ നാട്ടിൽ കണ്ടുവരുന്നതോ! അത് വായനക്കാരൻ തീരുമാനിക്കട്ടെ-

മൂന്ന്: ഖുർആനിലും സുന്നത്തിലും വിരുദ്ധമായ എല്ലാ വാദമുഖങ്ങളെയും തിരസ്കരിക്കുക.

നേരത്തെ പറഞ്ഞ രണ്ടുകാര്യങ്ങളാണ് സുപ്രധാനമായും പ്രവാചകൻമാരും അവർകൊണ്ടുവന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളും നിർവ്വഹിച്ചത് എന്ന് നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയില്ലോ. അതിനാൽ പ്രവാചകൻ ﷻ ക്കൊ അദ്ദേഹം നമുക്ക് വിശദീകരിച്ചു തന്ന അല്ലാഹുവിന്റെ

ഗ്രന്ഥത്തിന്നോ വിരുദ്ധമായുള്ളത് തിരസ്കരിക്കാനോ അവഗണിക്കാനോ ഉള്ള കരുത്താർജ്ജിക്കുകയാണ് ഇനി വേണ്ടത്. ഖേദകരമെന്നു പറയട്ടെ അതാണ് മഹാഭൂരിപക്ഷം വരുന്ന മുസ്ലിം സമൂഹത്തിന്നും കഴിയാതെ പോവുന്നത്. ഖുർആനിലേക്കും സുന്നത്തിലേക്കും വിധേയമായി മടങ്ങുന്ന വിനയാന്വിതരുടെ സമൂഹമല്ല നാം കാണുന്നത്. പിടിവാശിക്കാരുടെ സമൂഹം. അഹംഭാവികളുടെ സമൂഹം. കക്ഷിബന്ധങ്ങളുടെ മഹാപ്രണയത്തിലും പ്രവാഹത്തിലും സുഖം കൊള്ളുന്ന വർത്തുളഗാമികളുടെ സമൂഹം.

﴿ بَلْ قَالُوا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَرِهِمْ مُّقْتَدُونَ ﴾

(الزخرف : ٢٢) ﴿

‘പക്ഷേ, അവർ പറയുന്നു: ഞങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ പിതാക്കളെ ഒരുമാർഗ്ഗത്തിലായി കണ്ടെത്തിയിരിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾ അവരുടെ കാലടിപ്പാടിൽ (ചരിച്ചുകൊണ്ട്) സന്മാർഗ്ഗം പ്രാപിച്ചവരുമാണ്’ (സുഖ്റൂഫ്:22)

ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിയിൽ പറയുമ്പോൾ, അതെ ഞങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ പിതാക്കളെ ഒരു തരീഖത്തിൽ, മദ്ഹബിൽ, പാർട്ടിയിൽ, ഗ്രൂപ്പിൽ, സംഘടനയിൽ കണ്ടെത്തിയിരിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾ അവരുടെ കാൽപാടുകൾ പിൻതുടരുന്നവരാണ്. പൂർവ്വകാലത്തെ സുഖലോലുപന്മാർ പറഞ്ഞതു പോലെ:

﴿ إِنَّا وَجَدْنَاهَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَرِهِمْ مُّقْتَدُونَ ﴾

(الزخرف : ٢٣)

‘നിശ്ചയമായും ഞങ്ങളുടെ പിതാക്കളെ ഒരു മാർഗ്ഗത്തിലായി ഞങ്ങൾ കണ്ടെത്തിയിരിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾ അവരുടെ കാൽപാടുകൾ പിൻതുടരുന്നവരാകുന്നു’ (സൂഖ്റൂഫ്: 23)

കാര്യങ്ങൾ ഇപ്രകാരമാണെങ്കിൽ തന്റെ സംഘടനയേയോ തർജ്ജമയെയോ മദ്ഹബിയെയോ ഷൈഖിയെയോ വലിയ നേയോ പ്രസിഡണ്ടിനേയോ ഒക്കെ മുൻപ്രതിനിധിയും സുന്നത്തിന്റെയും താൽപര്യങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമായി പുണർനവരൈക്കുറിച്ച് നാമെന്ത് പറയും! അവർ ആ പ്രസ്ഥാനത്തെ - കൂട്ടായ്മയെ - വ്യക്തിയെ ഇലാഹാക്കിയവരാണെന്ന് ആക്ഷേപിക്കുന്ന അവസ്ഥ വരില്ലേ. അതത്ര മാത്രം നമ്മെ വേദനിപ്പിക്കുമെന്ന് ഒന്നാലോചിച്ചുനോക്കൂ...

മുൻപ്രതിനിധിയോ സുന്നത്തിന്റെയോ താൽപര്യം ഇന്ന പ്രകാരമാണെന്ന് പറയുമ്പോൾ സംഘടനയുടെയോ ഷൈഖിയുടെയോ താൽപര്യം നോക്കി അതിനെ പരിഗണിക്കുകയോ അവഗണിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന സ്ഥിതിവിശേഷമാണല്ലോ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ പൊതുവെ കണ്ടു വരുന്നത്! ഖബറിലേക്ക് തീർത്ഥയാത്ര പോവരുതെന്ന് പറയുമ്പോൾ, അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരെ വിളിച്ചു പ്രാർഥിക്കരുതെന്ന് പറയുമ്പോൾ, അത് ഇസ്ലാമിന്റെ താൽപ്പര്യമാണെന്നും ശാസനയാണെന്നും അതവഗണിച്ചു കൂടെന്നും അനവധി തെളിവുകളുടെ പിൻബലത്താലാണെന്ന് നമ്മിൽ വന്നെത്തിയിരിക്കുന്നതെന്നും ഉള്ള പരിഗണനയല്ലേ നാമതിന്

നൽകേണ്ടത്! താടി വടിക്കരുത് എന്നും താടിയെ സ്വതന്ത്രമായി വിട്ടേക്കണമെന്നും കൽപ്പിച്ച ഡസൻ കണക്കിന് ഹദീസുകൾ സ്ഥിരപ്പെട്ടു വന്നിട്ടുണ്ട്. സംഗീതത്തെ സംബന്ധിച്ചും അപ്രകാരം തന്നെ. ഷിർക്കിനോളം ഗൗരവപ്പെട്ടതല്ലെങ്കിലും ഇവയെ കുറിച്ചൊക്കെ പറയുമ്പോൾ തങ്ങളുടെ പ്രസിദ്ധങ്ങളിനെയോ പ്രസ്ഥാന നേതാക്കളെയോ കുറിച്ചൊക്കെ ഓർത്തു പോവാനില്ലേ! അവരത് നിഷിദ്ധമാക്കിയിട്ടില്ലല്ലോ എന്ന് തോന്നാനില്ലേ! അപ്പോൾ ആ മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞുവരുന്ന ചിത്രമേതാണ്?

ഇസ്ലാമിക പ്രബോധനത്തിന് ബൈബിളിനെയോ തൗറാത്തിനെയോ ഹൈന്ദവ വേദങ്ങളെയോ അവലംബിക്കുന്നതും അതിൽ നിന്നുദ്ധരിക്കുന്നതും അപ്രകാരം തന്നെ. ഇസ്ലാമിനും പ്രവാചക സമൂഹം പഠിപ്പിച്ച പ്രബോധനരീതിക്കും വിരുദ്ധമാണതെന്ന് പറയുമ്പോൾ നമ്മിൽ പലരുടെയും നെറ്റികൾ ചുളിയുന്നു. ഇന്ത്യയെപ്പോലെ ബഹുമത സമൂഹത്തിൽ അത് അവഗണിക്കാമോ എന്ന്! ബഹുമത സമൂഹത്തിലാണല്ലോ ഇസ്ലാം ഉയിർക്കേണ്ടത്! അത് അറിയാത്തവർ ആരാണ്? ഇന്നത്തെക്കാൾ അക്കാലത്തെ അവസ്ഥ കഠിനതരമായിരുന്നുവല്ലോ. വ്യത്യസ്ത മതങ്ങളിലെ അനുയായികളും അവരുടെ നേതാക്കളുമൊക്കെ ഇസ്ലാമിലെ പ്രിയങ്കരരായ സ്വഹാബികളായി മാറി. ജൂത-ക്രിസ്തീയ സമൂഹങ്ങളിൽ നിന്നും മജൂസികളിൽ നിന്നുമൊക്കെ വന്നവർ. തങ്ങളുടെ പൂർവ്വ മതങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഗ്രാഹ്യമുള്ളവരും സമർഥനശേഷിയുള്ളവരുമായ ആളുകളൊക്കെ അക്കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. ആ അറിവും കഴിവുമൊന്നും ഇസ്ലാമിക പ്രബോധനത്തിനായി അവർ ഉപയോഗിച്ചതായി റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യപ്പെട്ടില്ല. അവരാരും തന്നെ അതൊരത്യാവശ്യ ഘടക

മായി പരിഗണിച്ചതേയില്ല. അതിലാണല്ലോ നമുക്കും മാതൃക. ഇന്നത്തെ മതസംഘടനകളും അപ്രകാരം തന്നെ മാതൃകയില്ലാത്തതും അനിസ്‌ലാമികവുമാണല്ലോ. വലിയവർക്ക്, യുവാക്കൾക്ക്, വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക്, സ്ത്രീകൾക്ക്, വിദ്യാർത്ഥിനികൾക്ക്... ഇങ്ങിനെ പേരുവെച്ച പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ മഹാപ്രളയം. ഇവയുടെയൊന്നും പിൻബലമില്ലാത്ത പ്രബോധനമാണ് പ്രവാചകൻ ﷺ യുടെയും ഉത്തമ നൂറ്റാണ്ടുകാരുടെയും സുന്നത്തിൽ നമുക്ക് കാണാൻ കഴിയുക. ഒന്നാം വാർഷികവും അഞ്ചാം വാർഷികവും. അത് കണക്കാക്കി സംസ്ഥാന-ജില്ലാ സമ്മേളനങ്ങളും രജത-സിൽവർ ജൂബിലികളും നടത്താത്ത പ്രബോധനം. സുന്നത്ത് അപ്രകാരമാണെന്ന് പറയുന്നവരെ പക്ഷേ അവഗണിക്കുകയല്ലേ നാം ചെയ്തുവരുന്നത്? ചേദകരം തന്നെ. ഇത്തരം പ്രസ്ഥാനങ്ങളും നേതാക്കളും ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ പുത്തൻ ഇലാഹികളാണെന്ന് ആളുകൾ ആക്ഷേപിക്കുന്ന സ്ഥിതി വരില്ലേ! വിശുദ്ധ ഖുർആൻ പറയുന്നത് നോക്കൂ...

﴿ اٰخِذُواْ اَحْبَارَهُمْ وَرُهَبَانَهُمْ اَرْبَابًا مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِ ﴾ (التوبة : ٣١)

‘തങ്ങളുടെ പണ്ഡിതന്മാരെയും തങ്ങളുടെ പുരോഹിതന്മാരെയും അല്ലാഹുവിന് പുറമേ അവർ റബ്ബുകളാക്കി വെച്ചു’ (അത്തൗബ: 31).

അവരെ ജനം അനുസരിക്കുകയും പിൻപറ്റുകയും ചെയ്തു. അത് ഖുർആന്റെയും സുന്നത്തിന്റെയും താൽപര്യത്തിന് വിരുദ്ധമായാൽ പോലും!! അങ്ങനെ വന്നാലത് സംഘടനകളേയും സംഘടനാ നേതാക്കളെയും റബ്ബുകളാക്കലാകും. അവരോട്

പ്രിയം വെച്ചവരാകും. ഖുർആനും സുന്നത്തും മുറുകെ പിടി കുന്നവരിൽ ഇതുണ്ടാവാമോ?! തീർച്ചയായും പാടില്ല. മുഹമ്മദ് അമാനി മൗലവി, അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തിൽ കരുണ ചൊരിയട്ടെ... തന്റെ 'വിശുദ്ധ ഖുർആൻ വിവരണത്തിൽ' ഹാതിമുത്താ ഈ ന്റെ ഇസ്‌ലാമാശ്ശേഷവുമായി വന്ന ഹദീസിന്റെ വിശദീകരണത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: 'അല്ലാഹുവിന്റെയും അവന്റെ റസൂലിന്റെയും - അഥവാ ഖുർആനിന്റെയും സുന്നത്തിന്റെയും - വിധികളെപ്പറ്റി ഗൗനിക്കാതെ, ഏതെങ്കിലും ഇമാമോ പണ്ഡിതനോ, അല്ലെങ്കിൽ തെളിവു കണ്ടാൽ പോലും അത് സ്വീകരിക്കാതിരിക്കലും വേദക്കാരുടെ സമ്പ്രദായമാണെന്നും ഇത് ആ ഇമാമുകളെയും പണ്ഡിതന്മാരെയും റബ്ബുകളാക്കലാണെന്നും ഈ ഹദീസിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാണ്. (വിശുദ്ധ ഖുർആൻ വിവരണം- വോള്യം: 2, പേജ്: 1296) മറ്റൊരിടത്ത് സൂറത്ത് റൂം 32-ാം വാക്യത്തിൽ അല്ലാഹു പറയുന്നു:

﴿ مِنَ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِيَنَهُمْ وَكَانُوا شِيْعًا كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ

فَرِحُونَ ﴿٣٢﴾ (الروم : 32)

'അതായതു: തങ്ങളുടെ മതത്തെ ഭിന്നിപ്പിക്കുകയും, പലകക്ഷികളായിത്തീരുകയും ചെയ്തവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ (ആകരുത്). ഓരോ സംഘവും തങ്ങളുടെ പക്കലുള്ളതിൽ ആഹ്ലാദം കൊള്ളുന്നവരാണ്' (റൂം: 32).

ഈ വാക്യത്തിന്റെ വിശദീകരണത്തിൽ അമാനി മൗലവി ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു: 'മതത്തെ ഭിന്നിപ്പിച്ച് കക്ഷികളായിത്തീരുക

യും താന്താങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചതിൽ അഭിമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുപോകരുത് എന്നുള്ള ഈ താക്കീത് ഇന്നു മുസ്‌ലിം സമുദായം തന്നെ പൊതുവിൽ വിസ്മരിച്ചു കളഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ഇസ്‌ലാമിനെ വിട്ടു മറ്റൊരു മതം സ്വീകരിക്കുകയല്ല അവർ ചെയ്യുന്നത്. ഇസ്‌ലാമിൽ തന്നെ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചു കൊണ്ട് പലരും ഷിർക്കുപരമായ പല ആചാര സമ്പ്രദായങ്ങളും നടപ്പാക്കുന്നു. പലരും ചേരികളും കക്ഷികളുമായി പിരിയുന്നു. അങ്ങിനെ ഇസ്‌ലാമിന്റെ പേരിൽ പലതും വെച്ചുകെട്ടുകയും, പലതും അതിൽ നിന്നു വെട്ടിക്കുറക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുകയാണ് ഇന്നു സമുദായം. അല്ലാഹു നമ്മെ കാത്തുരക്ഷിക്കട്ടെ. ആമീൻ. (വിശുദ്ധ ഖുർആൻ വിവരണം, വോള്യം: 3 പേജ്: 2520).

ലോകോത്തര പണ്ഡിതൻ ഷൈഖ് ഇബ്നു ബാസ് رحمه الله പറയുന്നു: ‘....അല്ലാഹുവിലേക്ക് പ്രബോധനം ചെയ്യുന്ന സഹോദരങ്ങളേ...! നന്മയെ സഹായിക്കുന്നവരാവുക എന്നത് അവരുടെ സാമൂഹിക ബാധ്യതയാണ്. ആളുകളെപ്പറ്റി സദ് വിചാരം വെച്ചുപുലർത്തുക. ഏറ്റവും നല്ല ശൈലിയിൽ അവരിലെ തെറ്റുകൾ വ്യക്തമാക്കിക്കൊടുക്കുക. കീർത്തിയോ അപകീർത്തിപ്പെടുത്തലോ ലക്ഷ്യമാക്കരുത്. ചിലർ ചില പ്രബോധകരെപ്പറ്റി ലഘുലേഖകളെഴുതി വിടാനുണ്ട്. വ്യത്തികെട്ടതും തരം താഴ്ന്നതുമായ പ്രയോഗങ്ങൾ. ഒരു പഠിതാവ് അങ്ങിനെ എഴുതിക്കൂടാ.. ഇത്തരം ശൈലിയും പാടില്ലാത്തതാണ്..’

(الكبار العلماء يتكلمون عن الدعاة- حجر القرني ص ٨)

നമ്മുടെ നാട്ടിലാവട്ടെ എഴുതി വിടുക മാത്രമല്ല. ദിവസത്തിൽ

ഒന്നോ രണ്ടോ മണിക്കൂർ ദൈർഘ്യത്തിൽ പത്തും പതിനഞ്ചും ദിവസത്തെ പ്രഭാഷണ പരമ്പര തന്നെയാണ് ഏർപ്പാട് ചെയ്യും!.

വിശ്രുത പണ്ഡിതൻ ഷൈഖ് ഡോ. സാലിഹ് അൽ ഫൗസാൻ **العبد الطحاوي** വിശദീകരിക്കുന്ന ഒരു ക്ലാസിൽ സലഫികളെ കുറിച്ച് ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയുടെ ചോദ്യത്തിന് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: 'സലഫികളുടെ മാർഗ്ഗം (**منهج السلف**) അറിവും കർമ്മവുമാണ്. (അല്ലാഹുവിനെക്കുറിച്ചും അവന്റെ റസൂലിനെക്കുറിച്ചും ആ അല്ലാഹു അവന്റെ റസൂൽ ﷺ വഴി നമുക്കെത്തിച്ചു തന്ന വിശുദ്ധ ഖുർആനെക്കുറിച്ചുമുള്ള അറിവാണു ഇവിടെ 'അറിവ്' എന്നതുകൊണ്ടുദ്ദേശം- വിവ.) ആദ്യം അറിവുണ്ടാവട്ടെ. തുടർന്ന് സൻമാർഗ്ഗത്തിലേക്കുള്ള പ്രവർത്തനവും. യഥാർത്ഥമായും നീ സലഫിയാവാാനാണുദ്ദേശിച്ചതെങ്കിൽ വളരെ സൂക്ഷ്മതയോടെയും വ്യക്തമായ തെളിവോടെയും സലഫി മാർഗ്ഗം പഠിക്കൽ നിനക്ക് നിർബന്ധമാണ്. തുടർന്ന് യാതൊരതിലാഘനമോ വിട്ടുവീഴ്ചയോ കൂടാതെ അവ കർമ്മപഥത്തിൽ കൊണ്ടുവരണം. അതാണ് ശരിയായ 'സലഫീമൻഹജ്'. അയഥാർത്ഥമായ അവ കാശവാദവും പാരമ്പര്യ വാദവും ഒരു പ്രയോജനവും ചെയ്യില്ല. അത് ദോഷമേ വരുത്തൂ..'

ഈ മറുപടിയിൽ തന്നെ മറ്റൊരിടത്ത് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'ഞാൻ സലഫിയാണ്, ഞാൻ അഥരിയാണ്, ഞാൻ അതാണ് ഇതാണ് എന്നൊന്നും പറയേണ്ട ആവശ്യം നിനക്കില്ല. സത്യാന്വേഷണം നടത്തുകയും അതനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുകയും ഉദ്ദേശം നന്നാക്കുകയുമാണ് നീ ചെയ്യേണ്ടത്. പരമാർത്ഥങ്ങൾ അറിയാനവൻ പരിശുദ്ധനായ അല്ലാഹു, അവൻ മാത്രമാണ്..'

(حلية طالب العلم) ന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ ഷൈഖുൽ അല്ലാമാ: മുഹമ്മദ് അൽ ഉമൈമീൻ رحمه الله ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: ചില പ്രത്യേക വിഭാഗത്തിലേക്കു ക്ഷണിക്കുന്ന ചില പാർട്ടിക്കാർ ജനങ്ങളിലുണ്ട്. തന്റെ മൻഹജ് അയാൾ സമ്മതിപ്പിക്കും. അതിന്നു വേണ്ട തെളിവുകൾ നിരത്തിക്കൊണ്ടു തന്നെ. അതൊരു പക്ഷേ അയാൾക്കെതിരായ ഘടകമായി വന്നേക്കാം. അയാൾക്കനുകൂലമാവുകയും ചെയ്യാം. അതിന്നുവേണ്ടി അയാൾ ശക്തമായി നിലകൊള്ളും. അതിനപ്പുറത്തുള്ളതിനെ (അയാളുടെ വാദങ്ങൾക്കപ്പുറത്തുള്ളതിനെ) വഴി വിട്ട സിദ്ധാന്തമാക്കും. അത് സത്യത്തോട് വളരെ അടുത്തുള്ളതായാൽ പോലും അതിനെ വഴി പിഴച്ചതാക്കും. ‘ആർ എന്നോടൊപ്പമല്ലയോ അവൻ എനിക്കെതിരാണ്’ എന്ന തത്വത്തിൽ മുറുകെ പിടിക്കും. ഇതാണ് വൃത്തികെട്ട തത്വം..’

അദ്ദേഹം വീണ്ടും പറയുന്നു: “..... സലഹുസ്സാലിഹ് (സച്ചരിതരായ പൂർവ്വികർ)ക്ക് പാർട്ടിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവർ ഒരൊറ്റപ്പാർട്ടിയായിരുന്നു. അവരെല്ലാം

﴿ هُوَ سَمَنُكُمْ الْمُسْلِمِينَ مِنْ قَبْلُ ﴾ (الحج : ٧٨)

“മുസ് (മുൻ വേദങ്ങളിൽ) അവൻ നിങ്ങൾക്ക് മുസ്ലിംകളെന്ന് പേര് നൽകിയിരിക്കുന്നു” (ഹജ്ജ്: 78)

എന്ന അല്ലാഹു ﷻ വിന്റെ മൊഴിക്കൂതാഴെ ആഹ്ലാദം കൊണ്ടു വരായിരുന്നു. അതിനാൽ പാർട്ടി പക്ഷപാതിത്വമോ, സംഘമുഷ്കോ, യജമാനത്വമോ, ശത്രുതയോ പാടില്ല; ഖുർആനിലും സുന്നത്തിലും വന്ന തോതനുസരിച്ചല്ലാതെ. എന്നല്ല, ഒറ്റ

ഉമ്മത്തായി വർത്തിക്കുക എന്നതാണ് നിർബന്ധം. വീക്ഷണ വ്യത്യാസമുണ്ടായാൽ, നാം ഇന്ന പാർട്ടിയാവണം, (ഇവരെ പരിഗണിക്കരുത്) ഇത് ഇഖ്‌വാാനിയാണ്, അഥവാ ഇഖ്‌വാനുൽ മുസ്‌ലിമീൻ ആണ്, ഇത് തബ്‌ലീഗ്, ഇത് സലഫി.. ഇത് എന്താണ്? എന്തായാലും ഇതൊന്നും ഒരിക്കലും അനുവദനീയമല്ല. ഇത്തരം (സംഘ) നാമങ്ങളൊക്കെ തൂത്തൊരിയൽ അനിവാര്യമാണ്. നാം ഒരൊറ്റ ഉമ്മത്തായിത്തീരണം. നമ്മുടെ ശത്രുക്കൾക്കെതിരിൽ നാമൊരൊറ്റപ്പാർട്ടിയായിത്തീരണം...' ഷൈഖ് ഉമൈമീന്റെ മൊഴികൾ തൽക്കാലം ഞാനിവിടെ അവസാനിപ്പിക്കട്ടെ.

പ്രബോധന പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയുള്ള കൂട്ടായ്മയെ യല്ല ഈ ലേഖകൻ ഗുണദോഷിക്കുന്നത്. ഇത്തരം കൂട്ടായ്മകൾ എക്കാലത്തും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അർഖം ബിൻ അബൂൽ അർഖമിന്റെ ﷺ ഭവനത്തിൽ (ദാരൂൽ അർഖം) നിന്നാണ് ഇതിന്റെ തുടക്കം. ഇസ്‌ലാമിനോടുള്ള മഹബൂത്തും സുരക്ഷയും പ്രബോധനവും ലക്ഷ്യമാക്കി അൽ ഇസ്മിലി (العيسى) എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ അബൂ ബസീർ (أبو بصير) ﷺ എന്ന സ്വഹാബിയും ഇത് ചെയ്തു. (ഇരുപത്തഞ്ച് വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഞാനീ സ്ഥലം സന്ദർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓർമ്മകൾ തുടിക്കുന്ന ചില ഇസ്‌ലാമിക കേന്ദ്രങ്ങൾ എനിക്കവിടെ കാണാനായി.)

മദീനയിൽ മുസ്‌അബ് ബ്‌നു ഉമൈരിലും ﷺ നമുക്കത് കാണാനായി. നവമുസ്‌ലിംകളെ മതം പഠിപ്പിക്കാനും അമുസ്‌ലിംകൾക്കിടയിൽ മത പ്രബോധനം നടത്താനും പലായനം ചെയ്തുവന്നെത്തുന്ന മുസ്‌ലിംകൾക്ക് താമസിക്കാൻ പാകത്തിൽ മദീനയെ സജ്ജമാക്കാനും ഉള്ള ചുമതല പ്രവാചകൻ ﷺ ഏൽപ്പി

ചുൽ മുസ്അബ് ബ്നു ഉമൈറി ﷺ നെയായിരുന്നു. മദീനക്കാരെ കൂട്ടത്തോടെ ഇസ്ലാമിലേക്കാകർഷിക്കാൻ മുസ്അബി ﷺ ന്റെ ആത്മാർത്ഥതയും ത്യാഗധന്യമായ ജീവിതവും സത്യസന്ധതയും സഹായകമായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രബോധന പ്രവർത്തനങ്ങൾ കഠിനഹൃദയരായ ആളുകളെപ്പോലും ലോലതരളിതരും ഇസ്ലാമിനോട് ആവേശം പുണ്ടവരുമാക്കി മാറ്റി. അദ്ദേഹത്തെ വധിക്കാൻ ഉഠരിപ്പിടിച്ച വാളുമായി അദ്ദേഹം പ്രസംഗിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പീഠത്തിലേക്ക് പാഞ്ഞെത്തിയ ഉസൈദുബ്നുൽ ഹുദൈർ ﷺ (أسيد بن الحضير) പോലും ആ വ്യക്തിത്വത്തിൽ ആകൃഷ്ടനായി ഇസ്ലാം സ്വീകരിച്ചു പോയിട്ടുണ്ട്. ഏറ്റവും ചുരുങ്ങിയ പക്ഷം മുസ്അബ് ﷺ വിനെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തി തിരിച്ചയക്കാനെങ്കിലും ആ സന്ദർഭം ഫലപ്പെടട്ടേ എന്നായിരുന്നു ഉസൈദ് ﷺ കരുതിയിരുന്നത്. അങ്ങിനെ പ്രവാചകൻ ﷺ യുടെ ആഗമനത്തിനു മുമ്പു തന്നെ ആ വ്യക്തിത്വവും അതുണ്ടാക്കിത്തീർത്ത കൂട്ടായ്മയും വഴി പ്രവാചകൻ ﷺ ക്കു വേണ്ടിയുള്ള വിശ്വാസികളുടെ അനുഗ്രഹീതമായ ഒരു പുനോപ്പാക്കി അദ്ദേഹം മദീനയെ മാറ്റിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ഇക്കാലത്ത് സൗദി അറേബ്യ തുടങ്ങി മിക്ക ഗൾഫ് രാജ്യങ്ങളിലും ദഅ്വാ സെന്ററുകൾ പോലെ ഈ കൂട്ടായ്മ നമുക്ക് കാണാനാവും. ഞാനിപ്പോൾ നിൽക്കുന്ന രിയാദ് മേഖലയിൽ തന്നെ മുപ്പതോളം ദഅ്വാ സെന്ററുകളുണ്ട്. ദാരൂൽ അർഖം പോലെ, അബൂ ബസ്വീർ ﷺ വിന്റെ അൽ ഇൗസ് പോലെ, മുസ്അബ് ﷺ വിന്റെ മദീന പോലെ ഇങ്ങിനെ ചില കൂട്ടായ്മകൾ

ഉദിച്ചുയരുകയോ അസ്തമിച്ചില്ലാതാവുകയോ ചെയ്യുന്ന പ്രവണത എക്കാലത്തും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവരൊക്കെ ഇത്തരം കൂട്ടായ്മകളെ പ്രബോധന പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കുള്ള പാലങ്ങളായാണ് കണ്ടത്. ഇവയൊന്നും തന്നെ സംഘടനകളായി രൂപം പ്രാപിച്ചിരുന്നില്ല. ഈ വേർതിരിവിലേക്കാണ് ഈ ലേഖകൻ നിങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധ തിരിക്കുന്നത്.

ഇത് സംബന്ധമായ കൂടുതൽ വിശദീകരണം എന്റെ 'സൂനത്തും ഉമ്മത്തും' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിങ്ങൾക്ക് വായിക്കാനാവും. ഇൻഷാ അല്ലാഹ്. അഖീദ: സംബന്ധമായി ചർച്ചചെയ്യുന്ന ഈ പുസ്തകത്തിൽ സാന്ദർഭികമായി ഇതിവിടെ ചേർത്തേണേ ഉള്ളൂ..

ഇത്രയൊക്കെ എഴുതുകയും ലോകോത്തര പണ്ഡിതൻമാരിൽ ചിലരിൽ നിന്ന് ഉദ്ധരിക്കുകയും ചെയ്ത നിലക്ക് പറയട്ടെ, എല്ലാ ഇസ്ലാമിക-മത-സംഘടനകൾക്കും ഇത് പിടിച്ചുനിൽപ്പിന്റെ കാലമാണ്. അറബിക്കോളേജിലേയോ പള്ളി ദർസുകളിലേയോ നാലോ അഞ്ചോ വർഷത്തെ പഠനം മത പഠനത്തിലെ ശൈശവ ജ്ഞാനം മാത്രമേ ആവൂ എന്ന തിരിച്ചറിവ് അവർ നേടിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. സംഘടനാ പക്ഷപാതിത്വം അർഥശൂന്യമായിത്തീരുന്ന നാളുകളിലേക്കാണ് നാം കുതിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. അനതി വിദ്യുരമല്ലാത്ത ഭാവിയിൽ തന്നെ വിശുദ്ധതരായ പണ്ഡിതർ ആശിച്ച വീഥിയിലേക്ക് നമുക്കും ചെന്നെത്താതെ തരമില്ല. ഖുർആനിന്റെയും സൂന്നത്തിന്റെയും യഥാർത്ഥ വീക്ഷണങ്ങളും നിലപാടുകളും വിശുദ്ധതരും, വിശുദ്ധരും ഉന്നത സ്ഥാനീയരുമായ പണ്ഡിത ശ്രേഷ്ഠരുടെ നിർദ്ദേശങ്ങളും വിശദീകരണങ്ങളും നാമോരോരുത്തരുടെയും വിരൽത്തുമ്പു

വഴി നമ്മുടെ മേശപ്പുറത്ത് പ്രകാശമായി വന്നുചേരും. ആ വിശാല സുന്ദരമായ ഭൂമികയിലേക്ക് നിരവധി കിളിവാതിലുകൾ നമുക്കായി തുറന്നു വെക്കപ്പെടും. വിജ്ഞാനത്തിന്റെ പ്രായ പൂർത്തിയെത്താത്ത തന്റെ പൂർവ്വകാലത്തെക്കുറിച്ചുചോർത്ത്, ആ അന്ധകാരത്തിലെ ദുരഭിമാനത്തെക്കുറിച്ചുചോർത്ത് നാമോരോരുത്തരും അന്ന് ലജ്ജാമുഖികളായിത്തീരും. ഇൻഷാഅല്ലാഹ്. ഈ കുതിപ്പ് അത്രമേൽ ശീഘ്രമാണ്.

അതിനാൽ മേൽപറഞ്ഞ മൂന്നു കാര്യങ്ങൾ ഒന്നു കൂടി ഉണർത്തട്ടെ.

ഒന്ന്: പ്രവാചകൻമാർ പ്രബോധനം ചെയ്ത തൗഹീദിനെ നിയുക.

രണ്ട്: ജാഹിലിയ്യാകാലത്തെ ഷിർക്ക് എന്തായിരുന്നുവെന്നറിയുക.

മൂന്ന്: ഖുർആനും സുന്നത്തിനും വിരുദ്ധമായ നിലപാടുകൾ അവഗണിക്കുക.

ഈജിപ്തിലെ ഒരു പണ്ഡിതൻ അല്ലാഹുവിന്റെ വിശേഷണങ്ങളെ അധികരിച്ചു രചിച്ച ഗ്രന്ഥത്തിന് വിശ്രുത പണ്ഡിതൻ ഷൈഖ് ഡോ: അബ്ദുല്ലാഹ് ബിൻ ജിബ്രീൻ നൽകിയ മറുപടിയാണ് ഞാനിവിടെ തർജ്ജമ ചെയ്യുന്നത്. മൂലഗ്രന്ഥത്തിൽ അബദ്ധങ്ങൾ സംഭവിച്ച വരിയുടെ ക്രമമനുസരിച്ചാണ് ഷൈഖ് മറുപടി നൽകിയത്. ഇതിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം കേരളീയ മുസ്ലിംകളിൽ അവശ്യ വിജ്ഞാനമാണ്.

ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ തർജ്ജമ പ്രിയ സുഹൃത്ത് എം. എം. നദ്വി (എടവണ്ണ)യാണ് പരിശോധിച്ചു ശുദ്ധി വരുത്തിത്തന്നത്. ഒരു വർഷക്കാലത്തിനിടയ്ക്കുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒഴിവു വേളകൾ ഇതിനു വേണ്ടി ഉപയോഗപ്പെടുത്തി. അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തിന് മതിയായ പ്രതിഫലം നൽകുമാറാവട്ടെ. എന്റെ വിനീത ഗുരുനാഥൻ ഷൈഖ് അബ്ദുല്ലാഹ് അൽ ജിബ്രീൻ ഈ തർജ്ജമയ്ക്കു നൽകിയ ആമുഖം മറക്കാവതല്ല. എന്റെ സ്വന്തം രചനകളിലും തർജ്ജമകളിലും അവക്കൊക്കെ നൽകുന്ന ആമുഖ ലേഖനങ്ങളിലും ഞാൻ പൂലർത്തിപ്പോരുന്ന പതിവു രീതിപോലെ, അറിയപ്പെടുന്ന ഏതെങ്കിലും പണ്ഡിതനെക്കൊണ്ട് പരിശോധിപ്പിച്ച് ശുദ്ധിയും ആത്മ സംതൃപ്തിയും വരുത്താറുണ്ട്. ഞാനെന്നല്ല, ഏതു ഗ്രന്ഥകാരനും അപ്രകാരം ചെയ്യണമെന്നാണ് എനിക്കു പറയുവാനുള്ളത്. നമ്മിലെ അജ്ഞതയും അബദ്ധവും അതിരു വിടലും ന്യൂനതയും ഒക്കെ ഗുണദോഷിച്ചു തരുന്ന ഒരാൾ, അല്ലെങ്കിൽ പലർ. അത് ആ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ പരിശ്രമത്തെ ഒരിക്കലും ചെറുതാക്കുകയില്ല; യശസ്സുയർത്തുകയേ ഉള്ളൂ. ഷൈഖ് ജിബ്രീന്റെ പുസ്തകത്തിന് ഞാൻ തയ്യാറാക്കിയ ഈ കൊച്ചു ആമുഖം അതിനാൽ തന്നെ പ്രിയങ്കരനായ എന്റെ സുഹൃത്ത് ഡോ. അഷ്റഫ് മൗലവിക്ക് അദ്ദേഹം താമസിക്കുന്ന വിശുദ്ധ മദീനയിലേക്ക് അയച്ചു കൊടുത്തു. ജോലിക്കിടയിൽ വീണു കിട്ടുന്ന ചെറിയ സമയങ്ങളിൽ കുറച്ചു കുറച്ചു വരികളായി അദ്ദേഹം അത് പരിശോധിച്ചു. ഈ ആമുഖത്തിലെ രണ്ടുമൂന്നിടങ്ങളിൽ ചില സാമൂഹിക പരിതഃസ്ഥിതികൾക്കും പ്രവണതകൾക്കും നേരെയുള്ള തീവ്രമായ എന്റെ കുതിപ്പിനെ സ്നേഹ സാന്ദ്രമായ ഒരു തുവൽ സ്പർശമായി പിടി

ച്ചു നിർത്തി എന്നെ അദ്ദേഹം ആശ്വസിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതാവട്ടെ എന്റെ ലക്ഷ്യത്തെ പൂർവ്വാധികം ശോഭനമാക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. ഗൗരവമാർന്നതും ആശയ സമ്പന്നവുമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവതാരിക ഈ ആമുഖത്തിനുള്ള ഒറ്റത്താരകം പോലെ ജലിച്ചു നിൽക്കുന്നു. അതിലെ العرفية എന്ന പദം എന്നെ വല്ലാതെയാകർഷിച്ചു. 'അന്ധമായ സ്വജന പക്ഷപാതം' എന്നാണ് ഞാനതിന് അവിടെ തർജ്ജമ നൽകിയത്. അന്ധമായ പാരമ്പര്യ വാദമെന്നും അതിന് തർജ്ജമ ചെയ്യാമെങ്കിലും പല നാടുകളിലും കണ്ടു വരുന്ന ആ മഹാരോഗത്തിന്റെ എല്ലാ തീവ്രതയും ഉൾക്കൊണ്ട ഈ അറബി പദത്തിന് ഞാൻ നൽകിയ വിവർത്തനം എത്രമാത്രം പകരമാവും എന്നെനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ... അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തെ ആദരിക്കുമാറാവട്ടെ-.

പകർത്തഴുത്തിൽ സഹായിച്ച ഉമ്മു ഫുർഖാൻ, ടൈപിംഗ് ജോലി നിർവഹിച്ചു തന്ന മുഹമ്മദ് കൂട്ടി കടന്നമണ്ണു ദമ്പതികൾ, പുറം ചട്ട രചിച്ച മുസ്തഫ കീഴ്പ്പാട്ട് തുടങ്ങി പുസ്തകത്തെ സമ്പന്നമാക്കാൻ പ്രത്യക്ഷമോ പരോക്ഷമോ ആയി സഹായിച്ചവർക്കൊക്കെ അല്ലാഹു പ്രതിഫലം നൽകട്ടെ. അറബി അക്ഷരമാലയിലെ (ش) വരുന്ന വാക്കുകൾക്ക് മലയാളത്തിലെ 'ഷ' യാണ് ഞാൻ തിരഞ്ഞെടുത്തത്. ആ അക്ഷരത്തോട് ഏറെക്കുറെ അടുത്ത മലയാള ശബ്ദം അതാണെന്നുറപ്പുവരുത്തിയത് കൊണ്ടാണ്. അതിനാൽ ഷിർക്ക്, ഷൈഖ് പോലെ മലയാളത്തിൽ എഴുതിക്കണ്ടത് തെറ്റിദ്ധരിക്കരുതെന്നും മന:പൂർവ്വമാണെന്നും എന്നാൽ അബദ്ധങ്ങളെ സ്നേഹ ബുദ്ധ്യം ഉണർത്തണമെന്നും അഭ്യർഥിക്കുന്നു. പുസ്തകത്തിൽ ചേർത്ത കവിതകൾക്ക് സ്വതന്ത്ര തർജ്ജമയാണ് നൽകിയത്. ആശയങ്ങൾ

ചോർന്നു പോവാത്ത വിധത്തിലുള്ള, മലയാള കാവ്യ ശൈലി ക്കനുഗുണമായ ഒരു മൊഴി മാറ്റം. വായനക്കാരന് വിഷയങ്ങൾ പെട്ടെന്ന് കണ്ടെത്താനുതകും വിധം ഷൈഖിന്റെ തലവാചകത്തിന് ചിലയിടത്ത് ഞാൻ തന്നെ ചില ഉപശീർഷകങ്ങൾ നൽകിയിട്ടുണ്ട്. വായനക്കാർക്ക് ഗുണം ചെയ്യട്ടെ എന്നാശിക്കുന്നു. പുസ്തകം തയ്യാറാക്കി രണ്ടു വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷമാണ് ഇത് പ്രസിദ്ധീകരിക്കാനവസരം വന്നുചേർന്നത്. ഏഷ്യൻ ആഫ്രിക്കൻ രാജ്യങ്ങളിലേക്കുള്ള നിരന്തരമായ എന്റെ യാത്രകളാണ് പുസ്തക പ്രകാശനത്തെ ഇത്രനാളും താമസിപ്പിച്ചത്.

ചരാചരങ്ങളെയെല്ലാം സൃഷ്ടിച്ചു പരിപാലിക്കുന്ന അല്ലാഹുവിന്റെ ഉദ്ധ്യതങ്ങളായ വിശേഷണങ്ങളെ ശരിയായി മനസ്സിലാക്കാൻ ഈ ശ്രമം ഫലപ്രദമാവട്ടെയെന്നാശിക്കുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ മഹനീയമായ തൃപ്തിക്കും പൊരുത്തത്തിനും ഉന്നതാർത്ഥത്തിലുള്ള പ്രതിഫലത്തിനുമായി ഈ ഗ്രന്ഥം സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ട്.

ഹനീഫ് പുല്ലിപ്പറമ്പ്
 റിയാദ്,
 12-07-2007

ഉരതമ മറുപടി

ഈജിപ്തുകാരനായ ഒരു പണ്ഡിതനിറക്കിയ സദുപദേശാത്മ കമായൊരു ലഘുകൃതി വായിക്കാൻ എനിക്കവസരമുണ്ടായി. അവിടത്തുകാരൻ തന്നെയായ മറ്റൊരു സന്മാർഗ്ഗാനുഷ്ഠാന കൃത്യകി മഹ്മൂദ് അബ്ദുല്ലാഹ് റാഷിദ് അത് അവിടെ നിന്നും മക്കയിലെ മുഹ്തിക്ക് അയച്ചുകൊടുത്തു.

അതിന്റെ ഉള്ളടക്കം വായിച്ചപ്പോൾ എനിക്ക് സന്തോഷം തോന്നി. എന്നാൽ (അല്ലാഹുവിന്റെ) വിശേഷണങ്ങളെയും അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കർമ്മങ്ങളെയും പറ്റിയുള്ള ചില പരാമർശങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം യാഥാർത്ഥ്യത്തിൽ നിന്നും തെറ്റിയതായി എനിക്കു വ്യക്തമായി. തെറ്റായി എനിക്കു തോന്നിയിടത്ത് ചില അനുബന്ധങ്ങൾ ചേർക്കാനും എന്റെ അറിവനുസരിച്ച് ശരിയായ രൂപം അതിൽ വ്യക്തമാക്കാനും ഞാനാഗ്രഹിച്ചു. നിസ്വാർഥരും നല്ല വരുമായ മുൻകാല പണ്ഡിതന്മാരുടെ ചില ഉദ്ധരണികളും ആ അനുബന്ധങ്ങളിൽ ചേർക്കുന്നു.

പേജുകളിലെ വരിയുടെ ക്രമമനുസരിച്ച് 'സിഫത്തു'ക (അല്ലാഹുവെ സംബന്ധിച്ച വിശേഷണങ്ങളിൽ ഞാൻ അനുബന്ധങ്ങൾ ചേർക്കട്ടെ-

ഭേർവി, കാഴ്ച, സംസാരം

1- ഒന്നാം പേജിലെ പതിനൊന്നാം വരിയിൽ (അല്ലാഹുവിന്റെ) വിശേഷണങ്ങളെ സ്ഥാപിക്കുന്നിടത്ത് പ്രസ്തുത ലേഖകൻ പറ

യുന്നു: ‘കർണ്ണവും കർണ്ണനാളിയുമില്ലാതെ കേൾക്കുന്നു, കൃഷ്ണമണിയും കൺപോളകളുമില്ലാതെ കാണുന്നു, ചുണ്ടും നാവുമില്ലാതെ സംസാരിക്കുന്നു...’ എന്നിങ്ങനെ.

എന്നാൽ ഞാൻ പറയട്ടെ, പൂർവ്വികരായ നേതാക്കൾ അല്ലാഹുവിന്റെ വിശേഷണങ്ങളെ അത് പ്രമാണങ്ങളിൽ വന്നതെങ്ങനെയാണോ അങ്ങനെതന്നെ വിശ്വസിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. മനസ്സിലാകുന്ന തരത്തിലുള്ള യഥാർത്ഥനിഷ്ഠമായ അർത്ഥത്തോടെയുള്ള വിശേഷണങ്ങളിലുള്ള വിശ്വാസമായിരുന്നു അത്. യാതൊരു സാമ്യപ്പെടുത്തലും അതിന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. എല്ലാവിധ സാമ്യപ്പെടുത്തലുകളിൽ നിന്നും സൃഷ്ടികളുടെ പ്രത്യേകതകളിൽ നിന്നും വിദൂരവുമായിരുന്നു അത്. അല്ലാഹുവിന്റെ വിശേഷണങ്ങളുടെ സ്ഥിരീകരണത്തിനും നിഷേധത്തിനുമെല്ലാം പ്രമാണങ്ങൾ മാത്രമാണവലംബിച്ചത്. അതിനാൽ അല്ലാഹുവിന്റെ കേൾവി, കാഴ്ച, സംസാരം എന്നീ വിശേഷണങ്ങളെ നാം സ്ഥാപിക്കുന്നത്, സാദൃശ്യപ്പെടുത്തലൊന്നുമില്ലാതെ അത് യഥാർത്ഥനിഷ്ഠമാണെന്ന നിലയിൽ തന്നെയാണ്. എന്നാൽ ചെവി, കർണ്ണനാളി, കൃഷ്ണമണി, കൺപോളകൾ, ചുണ്ട്, നാവ് എന്നീ പരാമർശങ്ങൾക്ക് പ്രമാണരേഖകളിൽ സ്ഥിരീകരണമോ നിരാകരണമോ കാണാനില്ലാത്തതിനാൽ നാം അത് സ്ഥിരീകരിക്കാനോ നിരാകരിക്കാനോ പോകുന്നില്ല. അല്ലാഹുവിനെ ഏകനെന്നും സർവ്വാശ്രയനെന്നും (الأحد الصمد) വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. ഇവിടെ ‘സ്വമദി’ന്റെ വിശദീകരണം യാതൊരു പോരായ്മയും ഇല്ലാത്ത, തന്റെ ബഹുമാന്യമായ സമ്പൂർണ്ണതക്ക് പകരവും ഇല്ലാത്ത, എല്ലാനിലക്കും സമ്പന്നമായ പരാശ്രയരഹിതൻ എന്നാണ്. ഭാഷയിൽ അത് അങ്ങനെയാണ് അറിയപ്പെട്ടത്.

ശരീരം

2- ഒന്നാം പേജിലെ ഇരുപത്തൊന്നാം വരിയിൽ അദ്ദേഹം പറയുന്നു: '.....അത്യുന്നതനായ അല്ലാഹുവിന്റെ സത്തയെക്കുറിച്ചുള്ള വഹാബികളുടെ വിശ്വാസം ഇങ്ങനെയാണ്: അവൻ അവയവങ്ങളോടുകൂടിയ നിർണ്ണിത അതിരുകളിൽ പരിമിതമായ ശരീരമുണ്ട്, തൊട്ടറിയാനുതകുന്ന കയ്യുമുണ്ട്, അത്കൊണ്ട് ശക്തമായി പിടിക്കുകയും ചെയ്യും, നടക്കാനുതകുന്ന കാലുമുണ്ട്, അവൻ ഇരിക്കുകയും എഴുന്നേൽക്കുകയും വരുകയും പോവുകയും ഇറങ്ങുകയും കയറുകയുമൊക്കെ ചെയ്യും. അങ്ങനെ മനുഷ്യപ്രകൃതിയിലും ദൈവത്തിന്റെ സത്താശാസ്ത്രത്തിലും അവർ തങ്ങളുടെ സഹോദരങ്ങളായ ക്രിസ്തീയരെപ്പോലെയായിത്തീർന്നു. അവരുടെ താടികൊണ്ട് ഇബ്ലീസ് നന്നായിക്കളിച്ചു കളഞ്ഞു. അങ്ങനെ ഇസ്ലാമിക വൃത്തത്തിൽ നിന്ന് അവൻ അവരെ പുറത്താക്കുകയും നിന്ദിതരാക്കുകയും ചെയ്തു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അല്ലാഹുവിന് ശരീരമുണ്ടെന്ന് വാദിക്കുന്നവർക്ക് ഇസ്ലാമിൽ ഒരു സ്ഥാനവുമില്ല തന്നെ...' ഇങ്ങനെ പോവുന്നു ആ ജൽപനങ്ങൾ.

മറുപടി: 'വഹാബി' എന്നതുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത്, പൂർവ്വികരായ പ്രബോധകനേതാക്കളെ പിൻപറ്റിയ, അതിൽ നിലകൊണ്ട നജ്ദിലെ മുഹമ്മദ് ബിൻ അബ്ദിൽ വഹ്ഹാബ് എന്ന പണ്ഡിതനെയാണ്. പന്ത്രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഇസ്ലാമിക പരിഷ്കർത്താവായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അദ്ദേഹവും അദ്ദേഹത്തെ പിൻപറ്റിയവരും ~~☞~~ -അവരിൽ അല്ലാഹു കരുണ ചൊരിയട്ടെ- ഒരു പ്രത്യേക മദ്ഹബിന്റെ ആളുകളായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ സ

ച്ചരിതരായ പൂർവ്വികരും നാലുഇമാമുകളും നന്മയിൽ അവരെ പിൻപറ്റിയവരും വിശ്വസിച്ച അതേ 'അഖീദ'യിൽ (വിശ്വാസത്തിൽ) നിലകൊണ്ടവരായിരുന്നു അവർ. സുന്നത്തിന്റെയും ഹദീസിന്റെയും ഇമാമായ, ഇമാം അഹ്മദ് ഹമ്പലിന്റെ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ കൈവഴിയുമാണവർ. അറിയപ്പെട്ട ഇമാമുകളുടെ മദ്ഹബ്ബ് പിൻപറ്റുന്നവരെ കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നവരുമല്ല അവർ. മദ്ഹബിന്റെ ഇമാമുകൾക്ക് പുറത്തുള്ളവരിൽ നിന്നും അതാരായാലും സത്യവും ശരിയും വ്യക്തമായാൽ അവരെ പിൻപറ്റുന്നവരുമാണവർ. തീർച്ചയായും നാം തെളിവിനെയും അടിസ്ഥാനപ്രമാണങ്ങളെയും പിൻപറ്റുന്നവരാണെന്ന് നേരത്തേ പറഞ്ഞുവല്ലോ... ഗ്രന്ഥകാരന്റെ മേൽപറഞ്ഞ ഉദ്ധരണിയിൽ ഒട്ടേറെ തെറ്റുകളുണ്ട്.

ഒന്ന്: യാതൊന്നും പ്രത്യക്മാക്കാത്തവരും (മതത്തിൽ) പുതുതായൊന്നും ഉണ്ടാക്കാത്തവരുമാണ് അവരെന്നറിഞ്ഞിട്ടും, 'നിശ്ചയം അടിസ്ഥാന പ്രമാണങ്ങളെയും സച്ചരിതരായ പൂർവ്വികരെയും പിൻപറ്റുന്നവരാണ് ഞങ്ങളെന്ന്' അവർ പറഞ്ഞിട്ടും അവരെ 'വഹ്ഹാബികൾ' എന്ന് മുദ്രവെക്കൽ. നിശ്ചയം ഈ പ്രബോധന ദൗത്യം നിർവ്വഹിച്ച വ്യക്തി അബ്ദുൽ വഹ്ഹാബല്ല, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രൻ ശൈഖ് മുഹമ്മദാണ്. അപ്പോഴവർ അടിസ്ഥാനപരമായും ശാഖാപരമായും മുഹമ്മദിങ്ങളാണ് (വഹ്ഹാബികളല്ല). മാത്രമല്ല, 'വഹ്ഹാബ്' എന്നാൽ അത്യുദാരൻ എന്നാണർത്ഥം. അത് അല്ലാഹുവിന്റെ പേരുകളിൽ പെട്ട ഒരു പേരുമാണ്. അവർക്ക് സന്മാർഗ്ഗവും വിജ്ഞാനവും അറിവുമൊക്കെ ഔദാര്യമായി നൽകിയവൻ.

രണ്ട്: ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ മേൽ ഉദ്ധരണിയിലെ രണ്ടാമത്തെ അബദ്ധം അദ്ദേഹം അവരെ മുർത്തീകരണ (അല്ലാഹുവിന് ശരീരമുണ്ടെന്ന) വാദക്കാരെന്ന് ആരോപിച്ചതാണ്. കാരണം അവർ അപ്രകാരം പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഈ പദം സ്ഥിരീകരണത്തിനും നിരാകരണത്തിനും അവരൊരിക്കലും ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ല. തീർച്ചയായും അല്ലാഹുവിന് ശരീരമുണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞവരും അവൻ ശരീരമില്ലാത്ത (അരുപിയായ)വനാണെന്ന് പറഞ്ഞവരും നൂതനവാദികളാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അടിസ്ഥാന പ്രമാണങ്ങളിൽ (ഖുർആനിലും സുന്നത്തിലും) എവിടെയും ഈ പ്രയോഗമില്ല. പൂർവ്വികരോ ഇമാമുകളോ ആരും തന്നെ അങ്ങിനെ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുമില്ല. അതൊരു നല്ല കാര്യമായിരുന്നെങ്കിൽ അവരിലാണത് ആദ്യം ഉണ്ടാവേണ്ടിയിരുന്നത്. പ്രമാണങ്ങളിൽ വന്ന അല്ലാഹുവിന്റെ വിശേഷണങ്ങളെ നാം വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതുപോലെ അല്ലാഹുവിനെ സാദൃശ്യപ്പെടുത്തലും താരതമ്യപ്പെടുത്തലും നാം നിരാകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നിശ്ചയം അല്ലാഹു അവന്റെ സൃഷ്ടികളിൽ നിന്നു വിട്ടകന്ന് അടിമകളുടെ മുകളിലായി തന്റെ സിംഹാസനത്തിലാണ്. അല്ലെങ്കിൽ അവനുദ്ദേശിച്ച പ്രകാരമുള്ള കണ്ണും കയ്യും മുഖവുമെല്ലാം അവനുണ്ട്, അതുമല്ലെങ്കിൽ അവനുദ്ദേശിച്ച പോലെ വിധി നിർണ്ണയത്തിനായി അവൻ വരുകയും ഇറങ്ങുകയും ചെയ്യും എന്നെല്ലാം നാം പറഞ്ഞാൽ, നാം അല്ലാഹുവിനെ മുർത്തീകരിക്കുകയാണെന്ന് വരുന്നില്ല. കാരണം ഇത്തരത്തിലുള്ള വിശേഷണങ്ങളൊക്കെ അടിസ്ഥാന പ്രമാണങ്ങളിൽ സ്ഥിരപ്പെട്ടു വന്നതാണ്. അതിനാൽ നാം അതിന്റെ ഉൺമയിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു. സൃഷ്ടികളുടെ പ്രത്യേകതകളോട്

നാം അതിനെ ഉദാഹരിക്കുന്നില്ല. അതിന് രൂപവും ഉദാഹരണവും നാം സ്ഥിരീകരിക്കുന്നുമില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ സത്തയുടെയും രൂപത്തിന്റെയും പരമരഹസ്യം എന്താണെന്ന് നമുക്കറിയാത്തതുപോലെത്തന്നെ ഈ വിശേഷണങ്ങളുടെയും പരമരഹസ്യം നമുക്കറിയില്ല. സത്തയും രൂപവും വിശേഷണങ്ങളുമെല്ലാം ഉണ്ടെന്ന് നാം പറയുന്നു എന്നല്ലാതെ അതിനെല്ലാം ആകൃതിയും അറവും അതിരും നിർണ്ണയിക്കാൻ നാമില്ല. ഇപ്രകാരമാണ് മഹാൻമാരായ ഇമാമുകൾ പറഞ്ഞതും. എന്നിരിക്കെ എതിരാളികൾ നമ്മെക്കുറിച്ച് അല്ലാഹുവിനെ മുർത്തീകരിക്കുന്നവരാണെന്ന് എങ്ങനെ പറയും?!

അല്ലാഹു 'നിർണ്ണിത അതിരുകളിൽ പരിമിതനാണ്' എന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്യം അപ്രകാരം അബദ്ധം തന്നെ. ഇങ്ങനെ അല്ലാഹുവിനെക്കുറിച്ച് അതിരുകളിൽ പരിമിതൻ എന്നൊക്കെയുള്ള അനാവശ്യമായ സംസാരങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കുകയാണ് നമുക്കുത്തമം. എന്നാൽ പൂർവ്വീകരിൽ ചിലർ ഇതിനെ സ്ഥിരീകരിക്കുകയും മറ്റുചിലർ നിഷേധിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്ന സത്യം നാം വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും അതിൽ നിന്നു വിട്ടുനിൽക്കലാണുത്തമം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഈ വിഷയത്തിൽ നടത്തപ്പെടുന്ന ഗവേഷണമെല്ലാം മതത്തിലെ നവീന നിർമ്മിതിയാണ്. അല്ലാഹുവിനെക്കുറിച്ച് ആ പദം (الْحَمْدُ) പ്രമാണങ്ങളിൽ എവിടെയും വന്നിട്ടില്ല. എങ്കിലും അതിനെ സ്ഥിരീകരിച്ചവരുടെയും നിഷേധിച്ചവരുടെയും ഉദ്ദേശം പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ശരിയായിരുന്നതിനാൽ ആരും ആക്ഷേപിക്കപ്പെടേണ്ടതില്ല. ചുരുക്കത്തിൽ ഈ വിഷയത്തിൽ മറ്റുള്ളവർ പറഞ്ഞതിനപ്പുറം നാമൊന്നും പ്രത്യേകമായി പറഞ്ഞിട്ടില്ല തന്നെ. എന്നാൽ ഗ്രന്ഥ

കർത്താവാകട്ടെ സച്ചരിതരായ പൂർവ്വഗാമികളുടെ വിശ്വാസ സംഹിതയിലും വചനങ്ങളിലും തന്റേതായ അഭിപ്രായങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കി. അങ്ങിനെ അവരെയെല്ലാം കുത്തിപ്പറയുകയും ആക്ഷേപിക്കുകയുമാണ് അദ്ദേഹം പ്രധാനമായും ചെയ്തത്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഈ വിഷയത്തിൽ അവരുടേതായ മൊഴികളും അഭിപ്രായങ്ങളും അവരുടെ തന്നെ നിലവിലുള്ള പ്രസിദ്ധമായ കൃതികളിൽ നമുക്ക് കണ്ടെത്താൻ കഴിയും.

മൂന്ന്: ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ വാക്കിലെ മൂന്നാമത്തെ പിഴവിതാണ്: “അല്ലാഹു അവയവങ്ങളാൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ടവനാണ്; അഥവാ അവൻ സ്പർശനവിധേയവും പിടിക്കാൻ ഉപകരിക്കുന്നതുമായ കയ്യും നടക്കാൻ പറ്റുന്ന കാലും മറ്റുമുണ്ടെന്ന് പറയുന്ന വിഭാഗമാണ് ‘വഹ്ഹാബികൾ’”.

തീർച്ചയായും നേരത്തെ അവരെപ്പറ്റി പലതും വിവരമില്ലാതെ പറഞ്ഞല്ലോ.... അതേ ഗണത്തിൽ പെട്ടതു തന്നെയാണ് ഇതും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ വിവിധങ്ങളോ വിരുദ്ധങ്ങളോ ആയ വസ്തുക്കളെ ഒരുമിച്ചു കൂട്ടുന്നതിനാണ് ‘കൂട്ടിച്ചേർക്കൽ’ എന്നു പറയുന്നത്. അല്ലാഹുവിനെക്കുറിച്ച് ഈ പദം വിശ്വാസശാസ്ത്രത്തിൽ കടന്നുകൂടിയ പുത്തൻ പ്രയോഗമാണ്. നാം അതു സംസാരത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുകയോ അഖീദയു(വിശ്വാസശാസ്ത്രം)ടെ ഒരു ഭാഗമാക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. അടിസ്ഥാനപ്രമാണങ്ങളിലെവിടെയും അത് വന്നിട്ടുമില്ല. അതിലൂടെ ഉണ്ടാകണമെന്ന് പറയുന്ന അനിവാര്യതകളാകട്ടെ നാം നേരത്തെ പറഞ്ഞതുപോലെ വ്യർത്ഥമായ ജൽപനങ്ങളുമാണ്. എന്നാൽ അല്ലാഹുവിന് യഥാർത്ഥ നിഷ്ഠമായ അർത്ഥത്തിലുള്ള കൈകാലുകളുണ്ടെന്ന കാര്യം പ്രമാണങ്ങളിൽ സംശയരഹിതമായ

രീതിയിൽ ധാരാളമായി പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടതാണ്. പക്ഷേ നമ്മെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രമാണങ്ങളിൽ എന്താണോ വിവരിക്കപ്പെട്ടത്, അതിൽ മാത്രം നാം ഒതുങ്ങി നിൽക്കുന്നു. കൂടുതലൊന്നും പറയുന്നില്ല. സൃഷ്ടികളുടെ പ്രത്യേകതകളുമായി അതിനെ സാമ്യപ്പെടുത്തുന്നുമില്ല. തീർച്ചയായും ആകാശഭൂമികളെ ആ കൈകൾ കൊണ്ട് അല്ലാഹു പിടിക്കുമെന്ന് അവൻ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. അല്ലാഹുവിന്റെ കാലിനെ സംബന്ധിച്ച കാര്യവും അപ്രകാരം പ്രമാണങ്ങളിൽ നിരവധി ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതിൽ പെട്ടതാണ് അവന്റെ കാലോ കാൽപാദമോ നരകത്തിന്നു മീതെ വെയ്ക്കുമെന്ന് സൂന്നത്തിൽ ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടത്. വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ അവന്റെ കണങ്കാലിനെക്കുറിച്ച് പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഹദീസിലും അത് വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇക്കാര്യം നാം അംഗീകരിക്കുന്നതിന്റെ പേരിൽ നാം അല്ലാഹുവിനെ മുർത്തീകരിക്കുന്നവരാണെന്ന് വരില്ല; അവൻ അവയവങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തുണ്ടാക്കപ്പെട്ടവാനെന്ന് പറയുന്നവരാണ് നാം എന്നും വരുന്നില്ല. മറിച്ച് നാം പറയുന്നതിതാണ്: തീർച്ചയായും അവന് യോജിച്ച പ്രകാരത്തിലുള്ള യഥാർഥ നിഷ്ഠമായ സത്തയും വിശേഷണങ്ങളും അവനുണ്ട്. എന്നല്ലാതെ അല്ലാഹുവിന്റെ പിടുത്തത്തെയും അവന്റെ നടത്തത്തെയും സംബന്ധിച്ച് ഗ്രന്ഥകാരൻ ആരോപിച്ചതൊന്നും നാം പറയുന്ന കാര്യങ്ങളല്ല. ചുരുക്കത്തിൽ വിശുദ്ധ ഖുർആനിലും നബിചര്യയിലും പരാമർശിക്കപ്പെട്ടതൊന്നോ എത്രയാണോ അത് മാത്രമേ നാം പറയുന്നുള്ളൂ. നാമതിൽ ഒതുങ്ങി നിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇറക്കവും വരവും

നാല്: ഗ്രന്ഥകാരന്റെ അടുത്ത ആരോപണം: 'വഹ്ഹാബികൾ അല്ലാഹുവിനെക്കുറിച്ച് അവൻ എഴുന്നേൽക്കുകയും ഇരിക്കുകയും, വരികയും പോവുകയും, ഇറങ്ങുകയും കയറുകയുംമൊക്കെ ചെയ്യുന്നവനാണെന്ന് പറയുന്നു'.

തീർച്ചയായും ഈ ആരോപണത്തിന് യാതൊരുടിസ്ഥാനവുമില്ല. അവലംബയോഗ്യമായ ഒരു ഉദ്ധരണി പോലുമില്ല. ആരോപിതരുടെ കൃതികളും വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളും പ്രസിദ്ധവും പ്രസിദ്ധീകൃതവുമാണല്ലോ. അതിലെവിടെയും ഈ പദങ്ങൾ കണ്ടെത്താൻ കഴിയില്ല. മുർആനിലോ സുന്നത്തിലോ വന്നിട്ടില്ലാത്ത വിശേഷണങ്ങളെ അവർ നിഷേധിക്കുന്നു. തെളിവുകൾ കൊണ്ട് സ്ഥിരപ്പെടുത്തിനോടുമാത്രം പ്രതിബദ്ധത പുലർത്തുന്നു. പക്ഷേ, അവരുടെ എതിരാളികളാവട്ടെ അവർക്കില്ലാത്ത അർത്ഥസൂന്യമായ വാദങ്ങൾ അവരുടെ മേൽ അടിച്ചേൽപ്പിക്കുന്നു. അല്ലാഹു തന്റെ സത്തയോടും വിശേഷണത്തോടും യോജിച്ച പ്രകാരം തന്റെ അർശിൽ ഉപവിഷ്ടനായി (أستوى) എന്നവർ പറഞ്ഞാൽ, അല്ലെങ്കിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ ആ ഉപവിഷ്ടതയെ -പൂർവ്വീകരും ഭാഷാപണ്ഡിതൻമാരും പറഞ്ഞതുപോലെ- അവൻ അർശിലേക്കു കയറി അതിൽ ആസനസ്ഥനായി എന്നൊക്കെ വ്യാഖ്യാനിച്ചാൽ അവർ അല്ലാഹു ഇരിക്കുന്നവനും നിൽക്കുന്നവനുമാണ് എന്ന് പറയുന്ന വിഭാഗമാണെന്നു വരുന്നില്ല. കാരണം എല്ലാ അർത്ഥത്തിലുമുള്ള അവന്റെ യഥാർത്ഥ ഔന്നത്യം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടും 'അർഷി'നെയും അവനു ദേശിച്ചപോലെ അതിൻമേൽ ആരോഹണം ചെയ്യുന്നതിനെയും

സ്ഥിരീകരിച്ചുകൊണ്ടും നിരവധി തെളിവുകൾ വന്നിട്ടുണ്ട്. നാമത് നിഷേധിക്കുന്നില്ല. വ്യക്തമായ തെളിവുകളാൽ വിവരിക്കപ്പെട്ട അത്തരം കാര്യങ്ങളെ സന്ദർഭങ്ങളിൽ നിന്നുദർത്തികൂട്ടിക്കുഴച്ച് ദുർവ്യാഖ്യാനിക്കുന്നുമില്ല. അടിസ്ഥാന രഹിതവും ആക്ഷേപകരവുമായ പല ആരോപണങ്ങളും നമ്മുടെ എതിരികൾ നമ്മുടെമേൽ അടിച്ചേൽപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. ഖണ്ഡന സാധ്യതയില്ലാത്ത ഉപരിസൂചിത തെളിവുകൾ നാം അംഗീകരിക്കുന്നതിനാൽ വന്നുചേരുന്ന ആരോപണമാണത് എന്നു ജൽപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് അവരങ്ങനെ ചെയ്തത്. ഇത്തരം ഘട്ടങ്ങളിലൊന്നും അത്തരം അടിസ്ഥാനമില്ലാത്ത ആരോപണങ്ങളിലേക്ക് നാം ശ്രദ്ധ തിരിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ ആ ആരോപണങ്ങളിലുള്ള പിഴവുകൾ നാം യഥാസമയം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയും വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഏതായാലും നാം വീണ്ടും ഉണർത്തട്ടെ: അല്ലാഹുവിന്റെ ഇറക്കവും വരവും നാം സ്ഥിരീകരിക്കുന്നു; അതൊരിക്കലും നിഷേധിക്കുന്നില്ല. അടിസ്ഥാന പ്രമാണങ്ങൾ അത് വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. യാതൊരു വ്യാഖ്യാന സാധ്യതയുമില്ലാത്ത തെളിവുകളിലൂടെ അത് സ്ഥാപിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ആ ഇറക്കത്തിന്റെയും വരവിന്റെയും പ്രകൃതവും രീതിയും എങ്ങനെയെന്ന് വിവരിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് നാം വിട്ടുനിൽക്കുകയും അതല്ലാഹുവിലേക്ക് ഏൽപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവൻ അർഷിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങിയാൽ അത് ശൂന്യമാവുമെന്നോ അല്ലെങ്കിൽ ആകാശങ്ങൾ അവനെ ഇടുക്കിക്കളയുമെന്നോ ഒന്നും നാം പറയുന്നില്ല. എന്നാൽ റസൂലുല്ലാഹി ﷺ അവിടുത്തെ സമുദായത്തിന് അല്ലാഹുവിന്റെ ഈ ഇറക്കത്തെ സംബന്ധിച്ച് വിവരിച്ചുകൊടുത്തു. ഖിയാമത്ത് നാ

ളിൽ തന്റെ വരവിനെക്കുറിച്ച് അല്ലാഹു തന്നെ പറഞ്ഞുതരികയും ചെയ്തു.

നമ്മുടെ സ്വന്തം വകയായി ഇതിൽ ഒന്നും തന്നെ കൂട്ടിച്ചേർക്കാതെ പ്രമാണങ്ങളിൽ വന്ന അതേ രൂപത്തിൽ നാമതിനെ സ്ഥിരീകരിക്കുന്നു. അതിനാൽ നമ്മെക്കുറിച്ച് അവരുടെ ആരോപണങ്ങളൊന്നും നമ്മെ ബാധിക്കുന്നില്ല.

അഞ്ച്: 'മനുഷ്യനെയും (انس) ദൈവത്തെയും (الاهوت) സംബന്ധിച്ച വിജ്ഞാനങ്ങളിൽ വഹ്ഹാബികൾ തങ്ങളുടെ സഹോദരൻമാരായ ക്രിസ്ത്യാനികളെപ്പോലെയായിപ്പോയി'.

നാം പറയട്ടെ: ഇത് സത്യത്തിൽ നിന്ന് വളരെ അകന്നതും അർത്ഥശൂന്യവുമായ ഉപമിക്കലായിപ്പോയി. ഈ ഉപമയിലെ സാധാരണ ധർമ്മം എന്താണ്?! ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ വാദം ലാഹൂത് (لا هو) എന്നാൽ ഇലാഹാണെന്നും അത് മനുഷ്യനായ നാസൂതി (انس)ൽ അഥവാ യേശുവിൽ ഒന്നിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നുമാണ്. മറിയമിന്റെ പുത്രൻ മിസിഹാ തന്നെയാണ് അല്ലാഹു എന്നും അല്ലാഹുവിന്റെ പുത്രനെന്നും അവർ പറഞ്ഞു. അതാണ് അവരുടെ വ്യക്തമായ വഴികേടും അവിശ്വാസവും. എന്നാൽ പൂർവ്വീകരെയും ഇമാമുകളെയും പിൻപറ്റിയവരാരും തന്നെ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അവർ അല്ലാഹുവിനെ അവൻ സ്വയം തന്നെ എന്താണോ വിശേഷിപ്പിച്ചത്, അല്ലെങ്കിൽ സൃഷ്ടികളിൽ അവനെപ്പറ്റി ഏറ്റവും നന്നായി അറിയുന്ന മുഹമ്മദ് നബി ﷺ എന്താണോ വിശേഷിപ്പിച്ചത്, അതു മാത്രമാണവർ പറഞ്ഞത്. അപ്പോൾ പ്രമാണങ്ങളിൽ അല്ലാഹു

വിനെക്കുറിച്ചു വന്ന വിശേഷണങ്ങളെ അവർ സ്ഥിരീകരിക്കുന്നു. (വ്യക്തമായ തെളിവുകൾ അനിഷേധ്യ റിപ്പോർട്ടർമാരുടെ പരമ്പരയിലൂടെ ലഭ്യമായതിനാൽ) അതിന്റെ യഥാർഥ നിഷ്ഠയിലും അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു. ആ വിശേഷണങ്ങളോട് സൃഷ്ടികളുടെ വല്ല പ്രത്യേകതയോ താദാത്മ്യമോ വന്നു ചേർന്നാൽ അതിനെല്ലാം നിരാകരിക്കുന്നു. ആ വിശേഷണങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന് യോജിച്ച രീതിയിൽ അവനിലേക്ക് ചേരുമെന്ന് അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അത് മൂലം അവർ 'നാസൂത്ത്', 'ലാഹൂതി'ന്റെ കാര്യത്തിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളെപ്പോലെയായി എന്ന് വരുന്നില്ല ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും ഈ ലേഖകൻ തന്റെ ആക്ഷേപാരോപണങ്ങൾ ഇമാം മാലിക്, ഷാഫിഈ, അഹ്മദ്, ഇസ്ഹാഖ് തുടങ്ങിയവരുടെ നേർക്കാണ് തൊടുത്തു വിട്ടിരിക്കുന്നത്. ഈ മഹാരഥൻമാരെല്ലാം വഹ്ഹാബികളാണെന്നും ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സഹോദരങ്ങളാണെന്നും ഇദ്ദേഹം പറയുമോ? അതിനയാൾ ധർഷ്ട്യം കാട്ടുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല, കാരണം അവരെല്ലാം സമൂഹത്തിലെ ഔന്നത്യത്തിലുള്ള ഇമാമുകളാണല്ലോ.. ഇനി അവർക്കെതിരെ ഇപ്രകാരം ആരോപണമുണ്ടായിച്ചാൽ തന്നെ, മുസ്ലിം സമൂഹത്തിലെ പാമരരും പണ്ഡിതരും അത് നിഷേധിച്ചുതള്ളുകയും ആരോപണ ശരങ്ങളൊക്കെ അദ്ദേഹത്തിലേക്കുതന്നെ മടങ്ങിവരുകയും ചെയ്യും.

ആർ: ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ വാചകത്തിലെ ആറാമത്തെ അബദ്ധം നോക്കൂ: 'അങ്ങനെ ഇബ്ലീസ് അവരുടെ താടികൊണ്ട് കളിച്ചു കളഞ്ഞു. ആ കളിയിലൂടെ അവൻ അവരെ നശിപ്പിക്കുകയും ഇസ്ലാമിക വൃത്തത്തിൽ നിന്ന് പുറത്താക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്ര വിജയിച്ചു....'

ആദ്യമേ നാം പറയട്ടെ: ഈ വാചകം അല്ലാഹുവിനോടും മുസ്ലികളോടും മതവിശ്വാസികളോടുമുള്ള ഒരു ധിക്കാരവും കടന്നാക്രമണവുമാണ്. ഇസ്ലാമിക ചിഹ്നങ്ങളെ പരിഹസിക്കലും അവഹേളിക്കലുമാണ്. അവക്രമായ വിശ്വാസം വെച്ചുപുലർത്തുന്നവരെ അവിശ്വാസികളായി ചിത്രീകരിക്കലും അവരെ ഇസ്ലാമിക വൃത്തത്തിൽ നിന്ന് പുറത്താക്കലുമാണ്. ഇത് വലിയൊരു ദുരന്തം തന്നെയാണ്. ഈ ദുരന്തത്തിന്റെ പ്രത്യോചാതത്തെക്കുറിച്ച് ഗ്രന്ഥകർത്താവ് മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നെങ്കിൽ അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും ഇങ്ങനെ എഴുതാൻ ധൈര്യം കാണിക്കുകയില്ലായിരുന്നു!

‘സലഫി അഖീദ’ സ്വീകരിച്ച എല്ലാവരും പിശാചിനെ നിരൂപാധികം അനുസരിച്ചു കളഞ്ഞുവെന്നും, ഈ സമുദായത്തിലെ പൂർവ്വസുരികളും ഉത്തമന്മാരുംകാലം കൈകൊണ്ട പ്രസ്തുത അഖീദയിൽ ആ പിശാച് തന്നെയാണ് അവരെ കൊണ്ടുപോയി ചാടിച്ചതെന്നുമാണ് അദ്ദേഹം ഒന്നാമതായി ജൽപ്പിച്ചത്. എന്നാൽ ‘സലഫി അഖീദ’ സ്വീകരിച്ചവരെക്കൊണ്ട് ഇബ്ലീസ് കളിച്ചു എന്നാണദ്ദേഹം പറയുന്നതെങ്കിൽ കഴിഞ്ഞുപോയ മഹാരഥൻമാരെയും ഇമാമുകളെയുമെല്ലാം കൊണ്ടും അവൻ കളിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും അദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചു പറയുന്നു.

രണ്ടാമതായി അദ്ദേഹം ഇവരെ ഇസ്ലാമിൽ നിന്നു പുറത്താക്കുന്നു. അഹംഭാവത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം തന്നെയാണത്. എന്തിന്റെ പേരിലാണ് അദ്ദേഹം ഇവരെ ദീനിൽ നിന്ന് പുറത്താക്കിയത്? അവർ അല്ലാഹുവിന്റെ ‘തൗഹീദി’ (ഏകത്വത്തിൽ) വിശ്വസിക്കുന്നില്ലേ? രണ്ടു ‘സാക്ഷ്യവാക്യങ്ങളുടെ’ പൊരുളറിഞ്ഞു കർമ്മങ്ങളനുഷ്ഠിക്കുന്നില്ലേ? ഇസ്ലാമിന്റെ സ്തംഭങ്ങളെ അ

വർ നിലനിർത്തുകയും സംരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നില്ലേ? എല്ലാ നിഷിദ്ധ കാര്യങ്ങളിൽ നിന്നും വിട്ടുനിൽക്കുകയും അവയെ സംബന്ധിച്ച് ജാഗ്രതകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നില്ലേ? ഏകനായ രക്ഷിതാവിനുമാത്രമായി ആത്മാർത്ഥതയോടെ തങ്ങളുടെ മത കാര്യത്തിൽ താൽപര്യം കാണിക്കുന്നില്ലേ? അതിൽ (ആ മത കാര്യത്തിൽ) എന്തെങ്കിലും ഒന്ന് നിശ്ചയിക്കാൻ അവർ മറ്റാർക്കെങ്കിലും അവകാശം കൊടുക്കുന്നുണ്ടോ? അതിനാൽ ഇങ്ങനെയുള്ളവരെ ഏതൊരാൾ അവിശ്വാസികളാക്കുന്നുവോ അയാൾ തൗഹീദിന്റെ പരമാർത്ഥത്തെ നിഷേധിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അയാൾ 'ഷിർക്കി'നും 'കൂഫ്റി'നും (ബഹുദൈവാരാധനയും സത്യനിഷേധത്തിനും) അംഗീകാരം കൊടുക്കുന്നു. അയാൾ നബി ﷺ പറഞ്ഞ മൊഴിയുടെ സാക്ഷാൽക്കാരമാകാൻ കൂടുതൽ അർഹനായിത്തീരുന്നു. തിരുമേനി ﷺ പറഞ്ഞു:

وَمَنْ دَعَا رَجُلًا بِالْكَفْرِ أَوْ قَالَ عَدُوَّ اللَّهِ وَلَيْسَ كَذَلِكَ الْإِحَارَ عَلَيْهِ (مسلم)

'ഒരാൾ മറ്റൊരാളിൽ അവിശ്വാസം ആരോപിച്ചു, അല്ലെങ്കിലയാൾ മറ്റെയാളെ അല്ലാഹുവിന്റെ ശത്രുവെന്ന് വിളിച്ചു; സത്യത്തിലയാൾ അങ്ങിനെയല്ലതാനും. എന്നാൽ പറഞ്ഞ ആളിലേക്കു തന്നെ അരോപിച്ച കാര്യം മടങ്ങാതിരിക്കില്ല' (മുസ്ലിം)

അഥവാ അയാളാരോപിച്ച അവിശ്വാസം അയാളിൽ തന്നെയായിരിക്കും. മറ്റൊരു ഹദീസിൽ ഇപ്രകാരം കാണാം: മുൻ സമുദായങ്ങളിൽ ഒരു മനുഷ്യൻ മറ്റൊരു മനുഷ്യനെക്കുറിച്ച് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: 'അല്ലാഹുവാണെ, അല്ലാഹു ഇന്നാലിനയാൾക്കു പൊറുത്തുകൊടുക്കുകയില്ല.' അപ്പോൾ അല്ലാഹു പറഞ്ഞു:

مَنْ ذَا الَّذِي يَدْعُنِي إِلَىٰ عَائِي أَنْ لَا أُغْفِرَ لِإِفْلَانِ أَنِّي قَدْ غَفَرْتُ لَهُ وَ أَحْبَبْتُ عَمَلِكَ (مسلم)

‘ഇന്നു ആൾക്ക് ഞാൻ പൊറുത്തു കൊടുക്കുന്നതല്ല എന്ന് എനിക്കുമേൽ ധൃതി കാട്ടിയവനാർ? തീർച്ചയായും ഞാനയാൾക്ക് പൊറുത്തു കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. നിന്റെ കർമ്മമാവട്ടെ പാഴാവുകയും ചെയ്തു’ (മുസ്ലിം)

അതിനാൽ ഇത്തരം ധിക്കാര ധീരതകളെക്കുറിച്ചും മറ്റുള്ളവരെ അവിശ്വാസത്തിലേക്കു തള്ളിവിടുന്നതിനെക്കുറിച്ചും ഈ ഗ്രന്ഥകാരൻ വേണ്ടത്ര ബോധവാനല്ലേ?

ഏഴ്: ഗ്രന്ഥകാരന്റെ വാക്കുകളിലെ ഏഴാമത്തെ അബദ്ധം: അല്ലാഹുവിനെ മുർത്തീകരിക്കുകയും സൃഷ്ടികളോട് ഉപമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ, തീർച്ചയായും ഇസ്ലാമിൽ അവർക്ക് ഒരു സ്ഥാനവുമില്ല. എന്നുതുകങ്ങിയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആരോപണം.

എന്നാൽ നാം പറയട്ടെ: അല്ലാഹുവിനെ സൃഷ്ടികളിൽ വല്ലതുമായി വല്ല നിലക്കും സാദൃശ്യപ്പെടുത്തുന്നതിൽ നിന്നും സാമ്യപ്പെടുത്തുന്നതിൽ നിന്നും നാം അവനോട് രക്ഷ തേടുന്നു. ആരോഹണാവരോഹണം, ആസനസ്ഥനാകൽ, ആഗമനം സത്താപരവും കർമ്മപരവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വിശേഷണങ്ങൾ എല്ലാം അല്ലാഹുവിനുണ്ടെന്ന് പ്രബോധകനായകരായ ഇമാമുകൾ പറഞ്ഞതിലൂടെ അവർ അവനെ മുർത്തീകരിച്ചു കളഞ്ഞു എന്ന എതിരാളികളുടെ എക്കാലത്തെയും ആരോപണം അടിസ്ഥാനരഹിതമാണെന്ന് നാം വ്യക്തമാക്കി. അങ്ങനെ അവർ പറഞ്ഞതിലൂടെ മുർത്തീകരിക്കലല്ല മറിച്ച്, അവരുടെ എതിരാളികൾ ഇത്തരം കാര്യത്തിൽ തങ്ങളുടെ ബുദ്ധിയെ അവലംബ

മാക്കിയപ്പോൾ ഇമാമുകളാകട്ടെ അവയുടെ സ്ഥിരീകരണ-
നിരാകരണത്തിനടിസ്ഥാനം അഖണ്ഡിതവും സുവ്യക്തവുമായ
പ്രമാണരേഖകളാണെന്ന് പറയുക മാത്രമാണ് അവർ ചെയ്തത്.
അതിലൂടെ അവർ അല്ലാഹുവിനെ സൃഷ്ടികളോട് സാധർമ്മ്യ
പ്പെടുത്തുന്ന സ്വഭാവത്തെ തുറന്നെതിർക്കുകയാണ് ചെയ്തതെ
ന്നും നാം പറയുകയുണ്ടായി. അല്ലാഹുവിന് യഥാർഥനിഷ്ഠമാ
യ സത്തയുണ്ട്. എന്നാൽ അതിന്റെ യഥാർഥ രൂപത്തെയോ
പൊരുളിനെയോ സംബന്ധിച്ച ജ്ഞാനം തൽക്കാലം നമുക്കി
ല്ലെന്ന് ആ ഇമാമുകളുടെ എതിരാളികളും പറഞ്ഞല്ലോ, അതു
പോലെ അല്ലാഹുവിന്റെ വിശേഷണങ്ങളെ അവന്റെ സൃഷ്ടിക
ളോട് സാദൃശ്യപ്പെടുത്തരുതെന്ന് ഇമാമുകളും പറഞ്ഞു. ഇക്കാ
ര്യം നിഷേധിക്കുന്നവരായിരിക്കും ചിലപ്പോൾ അല്ലാഹുവിനെ
സൃഷ്ടികളോട് സാദൃശ്യപ്പെടുത്തുന്നതിൽ മുന്ദർ. കാരണം,
സാദൃശ്യപ്പെടുത്തലിലൂടെയല്ലാതെ അവരുടെ മനോമുകുരത്തി
ലേക്ക് ഒന്നും തന്നെ വേഗത്തിൽ സന്നിവേശിക്കുകയില്ല, അ
ങ്ങനെയുള്ള തെറ്റായ ആശയമല്ലാതെ അവർക്കു ഗ്രഹിക്കാനും
കഴിയില്ല. അതിനാൽ അല്ലാഹുവിന്റെ വിശേഷണങ്ങൾക്കു സൃ
ഷ്ടികളോട് താദാത്മ്യമുണ്ടെന്നാണ് പ്രമാണരേഖകൾ പറയു
ന്നതെന്ന് ജൽപ്പിച്ചു കൊണ്ട്, അവയ്ക്ക് അവയുടെ ബാഹ്യാർ
ഥമല്ലാ ഉദ്ദേശ്യമെന്ന് അവർ വിശ്വസിച്ചുകളഞ്ഞു. അല്ലാഹു എ
ത്ര ഉന്നതൻ! എത്ര പരിശുദ്ധൻ!!

മൂന്നാമതായി പറയട്ടെ:

രണ്ടാം പേജിലെ രണ്ടാം വരിയിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ പറയുന്നു:
എന്നാൽ അല്ലാഹുവിനെ മുർത്തീകരിക്കുകയും സാദൃശ്യപ്പെടു

ത്തുകയും ചെയ്യുമോ എന്ന ഭയമുള്ളതിനാൽ متشابهات കളെ (പരസ്പര സദൃശമായ ആശയങ്ങളുള്ള വചനങ്ങളെ) വ്യാഖ്യാനിക്കൽ അനിവാര്യമാണ്..... എന്നിങ്ങനെ.

ഉത്തരം: തെറ്റായ ഒരു വാക്കാണിത്. അറിവിൽ അടിയുറക്കുകയും സാദൃശ്യവാക്യങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ

﴿ءَامَنَّا بِهِ كُلٌّ مِّنْ عِنْدِ رَبِّنَا﴾ (آل عمران : 7)

‘ഞങ്ങളിൽ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു. എല്ലാം ഞങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിങ്കൽ നിന്നുള്ളതാകുന്നു’. (ആലുഇംറാൻ:7)
എന്നു പറയുകയും ചെയ്യുന്ന ആളുകളുടെ വാക്കുകൾക്കെതിരാണ്. (മനസ്സിൽ) വക്രതയുള്ള,

﴿فَيَتَّبِعُونَ مَا تَشَبَهَ مِنْهُ أَبْغَاءَ الْفِتْنَةِ وَأَبْغَاءَ تَأْوِيلِهِ﴾ (آل عمران : 7)

‘കുഴപ്പമുണ്ടാക്കാനുദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടും (ദുർ)വ്യാഖ്യാനം നടത്താനുദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടും (ആശയത്തിൽ) സാദൃശ്യമുള്ള വാക്യങ്ങൾക്കു പിന്നാലെ കൂടുന്ന’ (ആലുഇംറാൻ: 7)
ആളുകളെ അല്ലാഹു ആക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നു. വിശേഷണങ്ങളുടെ സൂക്തങ്ങൾ മാത്രമാണ് ‘സാദൃശ്യവാക്യ’ങ്ങളുടെ ഗണത്തിൽ പെട്ടത് എന്ന് ഈ എഴുത്തുകാരൻ വിശ്വസിച്ചുകളഞ്ഞു. അതൊരബദ്ധമായിപ്പോയി. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആ വിശേഷണങ്ങളുടെ സൂക്തങ്ങളൊക്കെ ബാഹ്യവും ഖണ്ഡിതവും സുവ്യക്തവുമായ അർഥം വെക്കാൻ കഴിയുന്നതാണ്, ആശയം ഗ്രഹിക്കാനും കഴിയുന്നതാണ്. പൂർവ്വീകരായ ഇമാമുകൾ അത് വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും അർഥം വ്യക്തമാക്കിത്തരുകയും ചെയ്തിട്ടു

ണ്ട്. 'ഇൽമൂൽ കലാം' (വചന ശാസ്ത്രത്തിന്റെ) വക്താക്കൾ ജൽപ്പിക്കുന്നതുപോലെ പൂർവ്വീകരായ ഇമാമുകൾ പ്രസ്തുത പദങ്ങളെ നമുക്ക് മനസ്സിലാകാത്തതെന്ന നിലയിൽ അല്ലാഹു വിലേക്കേൽപ്പിച്ചിട്ടുമില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ വിശേഷണങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച പദങ്ങൾ വ്യാഖ്യാനിച്ചില്ലെങ്കിൽ അവന് ജഡമുണ്ടെന്ന് പറയേണ്ടിവരുമെന്ന ആശങ്ക പിടിപെട്ട ഈ ഗ്രന്ഥകാരനും കൂട്ടരും വാദിച്ചതുപോലെ അതിന്റെ അർത്ഥങ്ങളിൽ അവർ കൃത്രിമം കാട്ടിയിട്ടുമില്ല. 'എന്നാൽ സാഹചര്യ തെളിവുകൾ (القرينة) പദങ്ങളെ അതിന്റെ ബാഹ്യാർത്ഥങ്ങളിൽ നിന്ന് തെറ്റിക്കുമെന്ന്' അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തെപ്പറ്റി നാം പറയട്ടെ: വാക്യങ്ങളെ അതിന്റെ ബാഹ്യാർത്ഥത്തിൽ നിന്നു വ്യതിചലിപ്പിക്കുന്ന ഒരു സാഹചര്യതെളിവുകളും ഇവിടെയില്ല. എന്നാൽ, എപ്പോൾ,

(٧ : آل عمران) ﴿ ءَامَنَّا بِهِ كُلٌّ مِّنْ عِنْدِ رَبِّنَا ﴾

'ഞങ്ങളിൽ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു. എല്ലാം ഞങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിങ്കൽ നിന്നുള്ളതാകുന്നു' (ആലുഇംറാൻ: 7)
 എന്ന് നാം പറഞ്ഞുവോ, അതുപോലെ പദങ്ങൾ അതിന്റെ ശരിയായ അർത്ഥത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതും പ്രബോധിതർക്ക് ഗ്രഹിക്കാവുന്നതും, വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന വ്യക്തിയുടെ വിശേഷണങ്ങൾക്കു യോജിച്ചതും, സൃഷ്ടികളുടെ വിശേഷണങ്ങളോട് വിരുദ്ധമായതുമാണെന്ന് നാം വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവോ അപ്പോൾ പദങ്ങളെ അതിന്റെ ബാഹ്യാർത്ഥത്തിൽ നിന്ന് തെറ്റിക്കേണ്ടതായ ആവശ്യം നമുക്കില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ യഥാർത്ഥ അർത്ഥത്തിൽ നിന്നും തെറ്റിക്കപ്പെട്ട അർത്ഥം കേൾക്കുന്നവ

ർക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമുള്ളതും സന്ദർഭത്തിൽ നിന്നകന്നതും പ്രയാസകരവുമാണ്. ആ പദങ്ങൾ കൊണ്ട് അഭിസംബോധനം ചെയ്യപ്പെട്ടവർ അതിന്റെ അവതരണഘട്ടത്തിൽ അതിന്റെ യഥാർഥ അർത്ഥത്തിൽ നിന്നു മാറ്റിമറിച്ചിട്ടില്ല. സൂഷ്കികളുടെ പ്രത്യേകതകളിൽ പെട്ട ഒന്നും അവരിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുമില്ല. മറിച്ച് പ്രമാണങ്ങളിൽ വന്ന എല്ലാ വിശേഷണങ്ങളെയും അവർ സ്ഥിരീകരിച്ചു. അവ വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടവ്യക്തിക്ക് യോജിച്ചതാണെന്ന് അവർ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ അവർക്കു ശേഷം വന്നവരിൽ 'വചനശാസ്ത്ര'ത്തിന്റെ സ്വാധീനം കടന്നുകൂടി. അവർ വിഷയത്തിന്റെ ഗവേഷണത്തിൽ വിശാലത കാട്ടി. അങ്ങിനെ പ്രമാണരേഖകളുടെ ബാഹ്യാർത്ഥങ്ങളിൽ വിശ്വസിച്ചാൽ അല്ലാഹുവിനെ മുർത്തീകരിക്കലും സാദൃശ്യപ്പെടുത്തലും ഉണ്ടായിത്തീരുമെന്ന് അവർ വിശ്വസിച്ചു. അതോടെ ഈ ലേഖകനെപ്പോലെയുള്ളവർ അതിന് വ്യത്യസ്ത വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ നൽകാൻ തുടങ്ങി. അല്ലാഹു അവരെ സന്മാർഗ്ഗത്തിലാക്കട്ടെ..

തുടർന്ന് പ്രസ്തുത ലേഖകൻ ചോദിക്കുന്നു: അവന്റെ കാര്യത്തിന് തുടക്കമോ ഒടുക്കമോ ഇല്ല. എന്നിരിക്കെ എങ്ങിനെയാണ് അവന്ന് ചലിക്കുന്ന അവയവങ്ങളോടു കൂടിയതും ഒരിടത്തുനിന്ന് മറ്റൊരിടത്തേക്ക് നീങ്ങാൻ പറ്റുന്നതും താൻ പിൻവാങ്ങിയിടത്ത് ഒരു ശൂന്യത ഉണ്ടായിത്തീരുന്നതുമായ നിർണ്ണിത അതിരുകളിൽ പരിമിതീകരിക്കപ്പെട്ട ശരീരമുണ്ടെന്ന് വിശ്വസിക്കാനാവുക?

(അല്ലാഹുവിന്) തുടക്കമോ ഒടുക്കമോ ഇല്ല എന്ന ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ വാക്കുകൾക്ക് അൽപം ചില വിശദീകരണ വാചകങ്ങ

ൾ കൂടി ആവശ്യമുണ്ട്. അതായത് هو الأول والآخر (അവൻ ആദ്യനും അന്ത്യനുമാണ്) എന്ന വിശുദ്ധവാക്യത്തിന് ശേഷം 'അവൻ തുടക്കവുമില്ല അവസാനവുമില്ല' എന്ന ഒരു കൂട്ടിച്ചേർക്കൽ നവീന വ്യാഖ്യാനമാണ്. എന്തെന്നാൽ അത് അല്ലാഹുവിന്റെ പേരുകളാകുന്നു. നബി ﷺ അതിന്റെ അർത്ഥം വിശദമാക്കിത്തന്നിട്ടുണ്ട്. അവിടുത്തെ പ്രാരംഭ പ്രാർത്ഥനയിലൂടെ അത് വ്യക്തമായിട്ടുണ്ട്.

أَنْتَ الْأَوَّلُ فَلَيْسَ قَبْلَكَ شَيْءٌ، وَأَنْتَ الْآخِرُ فَلَيْسَ بَعْدَكَ شَيْءٌ، وَأَنْتَ الظَّاهِرُ

فَلَيْسَ فَوْقَكَ شَيْءٌ، وَأَنْتَ الْبَاطِنُ فَلَيْسَ دُونَكَ شَيْءٌ (مسلم، أحمد)

'നീയത്രെ ആദ്യൻ. അതിനാൽ നിനക്കു മുമ്പ് യാതൊന്നും തന്നെയില്ല. നീയത്രെ അന്ത്യൻ. അതിനാൽ നിനക്കുശേഷം യാതൊന്നും തന്നെയില്ല. പ്രത്യക്ഷനും നീയത്രെ. അതിനാൽ നിനക്കുപരിയായി യാതൊന്നും തന്നെയില്ല. നീയല്ലോ പരോക്ഷനും. അതിനാൽ നിന്റെ താഴെയായും യാതൊന്നും തന്നെയില്ല'. (മുസ്ലിം, അഹ്മദ്)

ലേഖകൻ പിന്നെയും ചോദിക്കുന്നു: 'അല്ലാഹുവിന് നിർണ്ണിത അതിരുകളിൽ പരിമിതമായ ശരീരമുണ്ടെന്ന വാദത്തോട് കൂട്ടി ബന്ധിപ്പിക്കേണ്ട യാതൊരാവശ്യവുമില്ല. മാത്രമല്ല, അവയവങ്ങളോടുകൂടിയ നിർണ്ണിതമായ ശരീരമുണ്ടെന്ന വാദത്തിന് നേരത്തെ മറുപടി പറഞ്ഞതുമാണ്. ഇത് മതവിഷയങ്ങളിൽ പുതുതായി കടന്നുകൂടിയ പദപ്രയോഗങ്ങളാണെന്നും അതിൽ നിഷേധമോ സ്ഥിരീകരണമോ ആയ കൂട്ടിച്ചേർക്കൽ അനുവദനീയമല്ലെന്നും നാം വ്യക്തമാക്കിയതാണ്'.

ലേഖകൻ വീണ്ടും പറയുന്നു: ‘.... അവൻ ചലിക്കുന്നു. അവൻ ഒരിടത്ത് നിന്ന് മറ്റൊരിടത്തേക്ക് നീങ്ങുന്നു...’

ഇദ്ദേഹം നേരത്തെ പറഞ്ഞതുപോലെ അവന്റെ ഇരുത്തം, നിർത്തം, വരവ്, പോകൽ, ഇറങ്ങൽ, കയറൽ എന്നതിനെ സംബന്ധിച്ചെല്ലാം പൂർവ്വികരായ പ്രബോധകർ പറഞ്ഞതു തന്നെയാണ് നാമും പറയുന്നത്. അൽപം മുമ്പ് നാമതിന് മറുപടി കുറിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതൊന്നും സൃഷ്ടികളോടോ ചരാചരങ്ങളോടോ സാദൃശ്യമുള്ള ഒരു ചലനമോ സ്ഥലം മാറ്റമോ ആയി പറയാവതല്ലെന്നും നാം നേരത്തെ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. മാത്രമല്ല, അല്ലാഹുവിന്റെ വരവും ഇറക്കവുമെല്ലാം അവനുയോജിച്ച രീതിയിലാണ്. അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളൊക്കെ ശരിയും പരമാർഥവുമാണ്. അതൊന്നും ആലങ്കാരിക പ്രയോഗങ്ങളല്ല. അവ ഖണ്ഡിതമായ തെളിവുകളാൽ സ്ഥിരപ്പെട്ട ശേഷം നിഷേധിക്കൽ ഒരിക്കലും അനുവദനീയമല്ലതന്നെ.

തുടർന്ന് പ്രസ്തുത ലേഖകൻ തന്റെ വാദപ്രകാരം ചില ‘ആശയ സാദൃശ്യ’മുള്ള ആയത്തുകളെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിന് ഒരു ഉദാഹരണം നൽകുന്നു:

(وَجَاءَ رَبُّكَ) (الفجر : ٢٢)

‘നിന്റെ രക്ഷിതാവ് വരികയും ചെയ്തു’ (ഫജർ: 2) എന്നതാണ്. ഇവിടെ നിന്റെ രക്ഷിതാവ് വന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ രക്ഷിതാവിന്റെ കൽപ്പന (أمر) വന്നു എന്നാണെന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നു. അങ്ങനെ, وَجَاءَ أَمْرُ رَبِّكَ وَالْمَلَكُ

വിന്റെ കൽപനയും മലക്കും വരികയും ചെയ്താൽ' എന്നാക്കി മാറ്റി. 'ജഹമിയാക്കജു'ടെയും അവരെ പിൻപറ്റുന്നവരുടെയും വാദമാണിത്. മുൻകാലക്കാരിലും പിൻകാലക്കാരിലും നിരവധി യാജുകൾ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് എന്നത് പരിഗണനാർഹമല്ല. നാം തെളിവുകളെയാണ് അവലംബമാക്കുന്നത്. അല്ലാഹു അവന്റെ സത്തയിലേക്ക് 'വരവി'നെ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. അവന്റെ വരവും അവന്റെ അടയാളങ്ങളുടെ വരവും തമ്മിൽ വേർതിരിച്ചിട്ടുമാണ്. അല്ലാഹു ﷻ പറയുന്നു:

﴿ هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمُ الْمَلَائِكَةُ أَوْ يَأْتِيَ رَبُّكَ أَوْ يَأْتِيَ بَعْضُ آيَاتِ رَبِّكَ ﴾ (الأَنْعَامُ : ١٥٨)

'മലക്കുകൾ അവരുടെ അടുക്കൽ വരികയോ അതോ നിന്റെ റബ്ബു (തന്നെ) 'വരിക'യോ അതോ നിന്റെ റബ്ബിന്റെ ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ 'വരിക'യോ അല്ലാതെ (മറ്റുവല്ലതും) അവർ നോക്കുകയാണോ (അവർ കാത്തിരിക്കുകയാണോ)!' (അൻആം: 158).

മറ്റൊരിടത്ത് അല്ലാഹു ﷻ പറയുന്നു:

﴿ أَنْ يَأْتِيَهُمُ اللَّهُ فِي ظُلَلٍ مِنَ الْغَمَامِ ﴾ (البقرة : ٢١٠)

'മേഘത്തണലുകളിലായി അല്ലാഹു അവരുടെയടുക്കൽ 'വരുന്ന'തിനെയല്ലാതെ (മറ്റുവല്ലതും) അവർ നോക്കുകയാണോ?' (2: 210) ഇതുപോലുള്ള ഉദാഹരണങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ട്. അപ്പോൾ അല്ലാഹു അവനുമുദേശിക്കുംപ്രകാരം വരും, അവന്നുമുദേശിച്ചുമായ

പ്രകാരം വരും എന്നൊക്കെ നാം പറയുമ്പോൾ അതെല്ലാം നമ്മുടെ സങ്കല്പ ചലനങ്ങളാണെന്നു പറയേണ്ട യാതൊരാവശ്യവുമില്ല. എന്നല്ല ഇത്തരം വ്യാഖ്യാനങ്ങളൊന്നും പൂർവ്വീകരിക്കാൻ പറ്റാത്തതുമാത്രം ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുമില്ല. അവരാണല്ലോ മാതൃക. അവരെയോണല്ലോ നാം അവലംബിയ്ക്കേണ്ടതും.

അല്ലാഹുവിനെ സൃഷ്ടികളോട് സാദൃശ്യപ്പെടുത്തുന്നതിനെ ഭയന്നുകൊണ്ടു തന്നെ, വ്യാഖ്യാനത്തിന് മറ്റൊരുദാഹരണം കൂടി അദ്ദേഹം രണ്ടാം പേജിലെ എട്ടാം വരിയിൽ എഴുതുന്നു: (النزول) അവരോഹണം അഥവാ മുകളിൽ നിന്നു താഴേക്കുള്ള ഇറക്കം, പിന്നെ പൂർവ്വ സ്ഥാനത്തേക്കുള്ള മടക്കം, ഇത് അല്ലാഹുവിൽ അസംഭവ്യമാണ്. എങ്കിൽ പിന്നെ അതിനെ വ്യാഖ്യാനിക്കുകയല്ലാതെ മാർഗ്ഗമില്ല. ഔദാര്യത്തിന്റെ, അനുഗ്രഹത്തിന്റെ, പശ്ചാത്താപ സ്വീകാര്യതയുടെയെല്ലാം ഇറക്കം എന്നു നമുക്ക് അർത്ഥമാക്കാം. അതായത് ശരീരങ്ങളുടെയോ രൂപങ്ങളുടെയോ ഇറക്കമല്ലെന്ന് സാരം.....'

മറുപടി: അല്ലാഹു ﷻ നിശ്ചയം എല്ലാ രാത്രിയിലും ഇറങ്ങുന്നുവെന്നതിന് നബി ﷺയിൽ നിന്നും ശരിയായ ഹദീസുകൾ ധാരാളം ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്, ആരോഹണാവരോഹണത്തിന്റെ പദങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടു തന്നെ. ഷരീഅത്തിന്റെ വിധികൾ ഉദ്ധരിച്ചവർ തന്നെയാണ് ഇതും ഉദ്ധരിച്ചത്. പൂർവ്വീകരിക്കാൻ പറ്റാത്തതുമാത്രം അതിനെ ആക്ഷേപിച്ചില്ല. അല്ലാഹു ഇറങ്ങുമെന്ന് പറഞ്ഞതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം അവന്റെ അനുഗ്രഹവും ഔദാര്യവും പശ്ചാത്താപ സ്വീകാര്യതയും ഇറങ്ങുമെന്നാണെന്ന് അവരാരുംതന്നെ പറഞ്ഞില്ല. സൃഷ്ടികളുടെ ശരീരങ്ങൾ ഇറങ്ങുന്നതുപോലെ

എന്നവർ സാദൃശ്യപ്പെടുത്തിയതുമില്ല. അല്ലാഹു അവന്റെ ഇറക്കത്തെയും വരവിനെയും സ്വയം സ്ഥാപിച്ചതെപ്രകാരമോ അപ്രകാരമവർ അതിനെ മനസ്സിലാക്കി. അവൻ സ്ഥിരപ്പെടുത്തിയതിൽ ഒന്നും അസംഭവ്യമായതില്ല. മറിച്ച് എല്ലാ മൂലപദവും അതിന്റെ യഥാർത്ഥ നിഷ്ഠമായ അർത്ഥത്തിൽ തന്നെയാണുള്ളത്. അതെല്ലാം അവന്റേതായ പ്രത്യേകതകളിൽ മാത്രം ഉൾപ്പെട്ടതുമാണ്. നിശ്ചയം അവന്റെ സത്തയിലും വിശേഷണങ്ങളിലും ഒന്നും തന്നെ

﴿ لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ ﴾ (الشورى : ١١)

‘അവനെപ്പോലെ യാതൊരു വസ്തുവുമില്ല’ (ശൂറാ: 11)

ഹജറൂൽ അസ്വദ്

വാക്യത്തെ ബാഹ്യാർത്ഥത്തിൽ നിന്നു തെറ്റിച്ചുകൊണ്ട് മൂന്നാമതൊരുദാഹരണം കൂടി അദ്ദേഹം ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട്. രണ്ടാം പേജിലെ പത്താം വരിയിൽ ഒരു ഹദീഥെന്ന രീതിയിൽ അദ്ദേഹം പറയുന്നു: ‘ഹജറൂൽ അസ്വദ് ഭൂമിയിലെ അല്ലാഹുവിന്റെ വലം കയ്യാകുന്നു. (ഒരു ഹദീഥ് ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ഇപ്രകാരം കാണാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല). ഒരാളുടെ കൈ, ചുംബനമർപ്പിക്കാനും ആദരിക്കാനും ആശീർവ്വദിക്കാനും കൃതജ്ഞതയർപ്പിക്കാനുമുള്ള സ്ഥാനമാണെങ്കിൽ ഹജറൂൽ അസ്വദ് ആ പ്രസ്തുത കയ്യിന്റെ സ്ഥാനത്താണ്; ആ കയ്യല്ല’.

ഒന്നാമതായി നാം പറയട്ടെ, നിശ്ചയം ഇതൊരു ഹദീഥായി സ്ഥിരപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഹജറൂൽ അസ്വദിനടുത്തെത്തി അതിനെ

ചുംബിക്കുന്നതിലടങ്ങിയ യുക്തിയെക്കുറിച്ച് ഇബ്നു അബ്ബാസ്
 ﷺ പറഞ്ഞ ഒരു വാക്കാണ്. രണ്ടാമതായി ഇബ്നു അബ്ബാസ്
 ﷺ യാവട്ടെ തെറ്റിദ്ധാരണ അകറ്റും വിധം പൂർണ്ണമായും അത്
 വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം പറയുന്നു: ഏതൊരാൾ
 അതിന് (ഹജറൂൽ അസ്വദ്) ഹസ്തദാനം ചെയ്യുകയോ അതി
 നെ ചുംബിക്കുകയോ ചെയ്താൽ അയാൾ അല്ലാഹുവിന് ഹസ്
 ത ദാനം ചെയ്തവനെപ്പോലെയും അവന്റെ കൈ ചുംബിച്ചവ
 നെപ്പോലെയുമാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ യഥാർഥ കയ്യല്ല ഹജറൂ
 ട് അസ്വദ് എന്ന് ഇവിടെ വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടു. കാരണം ഉപമേ
 യവും ഉപമാനവും വ്യത്യസ്തമാണ്. ഹസ്തദാനത്തിലെ ഉപമ
 അല്ലാഹുവുമായുള്ള ഹസ്തദാനമല്ലെന്ന് വ്യക്തമാണ്. എന്തു
 കൊണ്ടെന്നാൽ അത് അല്ലാഹുവിന്റെ യഥാർഥ കയ്യല്ല. അതി
 നാൽ ഇതിൽ തെറ്റിദ്ധാരണയുണ്ടാക്കുന്ന പ്രശ്നമുദിക്കുന്നില്ല.
 ഒരു വ്യാഖ്യാനവും ആവശ്യവുമില്ല. കാരണം സന്ദർഭം ഉപമയു
 ടേതല്ല എന്നതുതന്നെ. തുടർന്ന് ഇദ്ദേഹം 'ജഹ്മി'യാക്കളുടെ
 യും അവരെ പിൻപറ്റിയവരുടെയും വ്യാഖ്യാനങ്ങളെ അനുകരി
 ച്ചുകൊണ്ട് കുറെ ആയത്തുകൾ ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട്. നോക്കൂ....
 പന്ത്രണ്ടാം വരിയിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ പറയുന്നു:

﴿ ءَأَمِنْتُمْ مِّنْ فِي السَّمَاءِ ﴾ (الملك : ١٦)

'ആകാശത്തുള്ളവനെ-പറ്റി- നിങ്ങൾ നിർഭയരാനോ?' (67:16)
 ഇത് അല്ലാഹുവിന്റെ ഔന്നത്യത്തെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്;
 നിലകൊള്ളുന്ന സ്ഥാനത്തെല്ലാം എന്നാണദ്ദേഹം വ്യാഖ്യാനി
 കുന്നത്.

മറുപടി: ഇത് 'മുഅ്തസിലി'കളുടെയും അവരെപ്പോലുള്ളവരുടെയും വ്യാഖ്യാനമാണ്. അവരാണ് അല്ലാഹുവിന്റെ സത്താപരമായ ഔന്നത്യവിശേഷതകളെ നിരാകരിച്ചവർ. എന്നാൽ 'അഹ് ലുസ്സുന്നത്ത്' പറയുന്നത്, 'നിശ്ചയം അല്ലാഹു അവൻ യോജിച്ച പ്രകാരം ആകാശത്തിലാണ്' എന്നത്രെ. ഈ ആയത്തിലും ഇതിന് ശേഷമുള്ള ആയത്തിലും ധാരാളം ഹദീസുകളിലും ഇക്കാര്യം പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടതുപോലെ. ഇതിന്റെയൊക്കെ അർഥം ആകാശം അവനെ ഉൾക്കൊള്ളാൻ പോന്നതാണെന്നോ അല്ലെങ്കിൽ അവനെ അത് വലയം ചെയ്യുന്നുണ്ട് എന്നെന്നും അവരാരും പറയുന്നില്ല. - ഇത്തരം കാര്യങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം അവൻ എത്രയോ ഉന്നതനാണ്! - മറിച്ച്, അവർ പറയുന്നത്; അല്ലാഹു ആകാശത്തിലാണെന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം 'അലസ്സമാഅ്' (ആകാശത്തിൻമേൽ) എന്നുമാകാം. ഖുർആൻ പറഞ്ഞു:

﴿ فَسِيحُوا فِي الْأَرْضِ ﴾ (التوبة : ٢)

'അതിനാൽ നിങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ സഞ്ചരിക്കുവിൻ' (തൗബ:2) അഥവാ ഭൂമിക്കുമുകളിൽ സഞ്ചരിക്കുവിൻ എന്നു പറയും പോലെ. അല്ലാഹു ആകാശത്തിന് മുകളിലാണെന്നതിന് ധാരാളം തെളിവുകൾ വന്നിട്ടുണ്ട്. ചിന്തിക്കുന്നവർക്ക് അതെല്ലാം വ്യക്തമാണ്. 'ജഹ്മി'യാക്കളും അവരെ അനുധാവനം ചെയ്തവരും പറഞ്ഞ പോലെ അതിൽ അപകടമൊന്നും കാണേണ്ടതില്ല.

അതേ വരിയിൽ,

﴿ وَيَبْقَىٰ وَجْهُ رَبِّكَ ﴾ (الرحمن : ٢٧)

‘നിന്റെ ദബ്ബിന്റെ മുഖം ശേഷിക്കുകയും ചെയ്യും’ (അർ റഹ്മാൻ: 27)

എന്നതിലെ وَجْهٌ لِّىَّ ۖ أَتَىٰ ۖ എന്നാണർഥമെന്ന് ഗ്രന്ഥകാരൻ എഴുതുന്നു. അഥവാ അവന്റെ സ്വത്വം. അതുപോലെ,

﴿وَلْتَصْنَعْ عَلَىٰ عَيْنِي﴾ (ط : 39)

‘എന്റെ നോട്ടത്തിലായി നിന്നെ (വളർത്തി) ഉണ്ടാക്കുവാൻ വേണ്ടിയും’ (താഹാ: 39). എന്നതിലെ يَصْنَعُ ۖ لِّىَّ ۖ എന്നാണ് അർഥമെന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നു. അഥവാ എന്റെ സഹായവും പരിപാലനവും നിനക്കു നൽകിക്കൊണ്ട് എന്ന് ഗ്രന്ഥകാരൻ വിവക്ഷിക്കുന്നു.

നാം പറയട്ടെ: ഈ വ്യാഖ്യാനം തെറ്റാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അല്ലാഹു സ്വയം തന്നെ തനിക്കുണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞ വിശേഷണമായ മുഖത്തെയും കണ്ണിനെയും ഇവിടെ ഗ്രന്ഥകാരൻ നിഷേധിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഖുർആനിലും സുന്നത്തിലും വ്യത്യസ്തങ്ങളായ ധാരാളം തെളിവുകൾ ഇതിൽ ഉദ്ധരിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. അന്വേഷകർക്ക് ഹദീസുകളുടെയും അഖീദകളുടെയും ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അത് കണ്ടെത്താനാവും. യാതൊരഹംഭാവവും കൂടാതെ തന്നെ പൂർവ്വീകർ അത് രേഖപ്പെടുത്തുകയും റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. സൂഷ്ടികളുടെ പ്രത്യേകതകളുമായി സാമ്യമുള്ളതാണതെന്ന് അവരാരും പറഞ്ഞില്ല. എന്നാൽ അല്ലാഹുവിന്റെ മറ്റു മുഴുവൻ വിശേഷണങ്ങളും പോലെ ഒരു വിശേഷണമാണത്. നാമതിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു. നാമതിനെ ശരിയായ ബുദ്ധിക്ക് യോജിക്കാ

ത്തതല്ലെന്നതിനാലും അതിന് വിരുദ്ധമായി തെളിവിന്റെ ശരിയായ റിപ്പോർട്ട് ലഭിക്കാത്തതിനാലും നാമതിന് നമ്മുടേതായ രൂപ-വ്യാഖ്യാനങ്ങളൊന്നും കൊടുക്കുന്നില്ല. പകരം വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ ആവശ്യമില്ലാത്ത വിധം ധാരാളമായി പ്രമാണരേഖകൾ ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ട ഒരു വിഷയമാണിത്.

അതിന്നു തൊട്ടടുത്ത വരിയിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ പറയുന്നു:

﴿ وَالسَّمَوَاتُ مَطْوِيَّاتٌ بِيَمِينِهِ ۗ ﴾ (الزمر : 67)

‘ആകാശങ്ങൾ അവന്റെ വലം കയ്യിൽ ചുരുട്ടിപ്പിടിക്കപ്പെട്ടവയുമായിരിക്കും’ (സൂമർ: 67)

എന്ന സൂക്തത്തിലെ يمين എന്നതിനെ അവന്റെ ‘കഴിവ്’ എന്നു വ്യാഖ്യാനിച്ചിരിക്കുന്നു!

﴿ يَدُ اللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ ۗ ﴾ (الفتح : 10)

‘അല്ലാഹുവിന്റെ കൈ അവരുടെ കൈകൾക്കു മീതെയുണ്ട്’ (ഫത്ഹ്: 10)

يَدُ اللَّهِ مَعَ الْجَمَاعَةِ (ترمذي ، نسائي)

‘അല്ലാഹുവിന്റെ കൈ സംഘത്തോടൊപ്പവുമാകുന്നു’ (തൂർമുദി, നസാഇ).

എന്നീ ആയത്ത്, ഹദീസുകളിൽ ചു നെ അവന്റെ സഹായം...’ വഴി അവർക്ക് പിൻബലം നൽകുമെന്നും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

ഇതും ഇതിനുമുമ്പുള്ളതുപോലെയുള്ള വ്യാജവ്യാഖ്യാനമാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ ഒരു കയ്യിനെക്കുറിച്ചും രണ്ട് കൈകളെക്കുറിച്ചും നിരവധി ആയത്തുകളിലും ഹദീസുകളിലും ആവർത്തിച്ചു വന്നിട്ടുണ്ട്. വലതുകൈയെക്കുറിച്ചും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇപ്രകാരമുള്ള വ്യക്തമായ ഉദ്ധരണികളൊക്കെ ശരിയായി വന്നിട്ടും \neq എന്നതിന് 'അവന്റെ കഴിവുകൊണ്ട്' എന്ന വ്യാഖ്യാനം വളരെ വിദൂരമാണ്. അല്ലാഹു ഇബ്ലീസിനോടു പറഞ്ഞു:

﴿ مَا مَعَكَ أَنْ تَسْجُدَ لِمَا خَلَقْتُ بِيَدِي ﴾ (ص : ٧٥)

'എന്റെ ഇരുകരങ്ങൾ കൊണ്ട് ഞാൻ സൃഷ്ടിച്ചുണ്ടാക്കിയതിന് സൂജൂദ് ചെയ്യാൻ നിന്നെ തടസ്സപ്പെടുത്തിയതെന്താണ്?' (38:75). രണ്ട് എന്നാണ് പദത്തിലുള്ളത്. (കൈക്ക്) കഴിവ് എന്നാണുദ്ദേശമെങ്കിൽ രണ്ട് എന്ന് സൂചിപ്പിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ.... 'റബ്ബേ നിന്റെ കഴിവു കൊണ്ടു തന്നെയല്ലേ എന്നെയും സൃഷ്ടിച്ചത്' എന്നു ഇബ്ലീസിനും പ്രതികരിക്കാമായിരുന്നില്ലേ...! പിന്നെ ഗ്രന്ഥകാരൻ 'കൈ'കൊണ്ടുള്ള വിവക്ഷിതം കഴിവ്, പിന്തുണ, സഹായം, ഉത്തരവാദിത്വം, സംരക്ഷണം, പരിപാലനം എന്നൊക്കെയാണെന്നതിലേക്ക് 'ഇജ്മാഉ' (മുസ്ലിം ഉമ്മത്തിന്റെ ഏകകണ്ഠമായ അഭിപ്രായം)ണ്ടെന്ന് വാദിക്കുന്നു. എന്നാൽ അങ്ങനെ ഒന്നില്ല. മറിച്ച് ഈ പറഞ്ഞവർക്കെല്ലാം മുമ്പായി 'അല്ലാഹുവിന്റെ കൈ' എന്നാൽ, അവന്റെ വിശേഷണങ്ങളിൽപ്പെട്ട ഒരുവിശേഷണമാണെന്ന് സ്വഹാബികളുടെയും താബിഹൂങ്ങളുടെയും 'ഇജ്മാഉ'ണ്ട്. അവരെ പിൻപറ്റി നാലു ഇമാമുകളും ഇബ്നു ജരീർ തന്റെ തഫ്സീറിലും അപ്രകാരം പറഞ്ഞു. അല്ലാഹു പറയുന്നു:

﴿ بَلَّ يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ ﴾ (المائدة : 64)

‘പക്ഷേ അവന്റെ രണ്ടുകരങ്ങളും നിവർത്തപ്പെട്ടവയാകുന്നു’
(മാഇദ: 64).

പിന്നെ എവിടെയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥകാരൻ പറഞ്ഞ ‘ഇജ്മാഅ്’? ആരാണ് അത് ഉദ്ധരിച്ചത്? തുടർന്ന് തന്റെ വാദത്തിന് പിൻബലമായി അദ്ദേഹം ഒരു കവിതയുദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട്.

وكلُّ نصٍّ أو هم التشبيها أو له أو فوض ورم تنزيها

‘സാധർമ്മജന്യമായ മുഴുവൻ പ്രമാണരേഖകളെയും നീ വ്യാഖ്യാനിച്ചു മനസ്സിലാക്കുക. അല്ലെങ്കിൽ അല്ലാഹുവിൽ ഭരമേൽപ്പിക്കുകയും അങ്ങനെ പരിശുദ്ധി തേടുകയും ചെയ്യുക’.

‘അഷ്അരി’കളിൽപ്പെട്ട ഏതോ ഒരാളുടെ കവിതാ സമാഹാരത്തിൽ പറഞ്ഞതാണ് ഈ പദ്യശകലം. ഇവിടെ നമുക്കു പറയാനുള്ളതിതാണ്:

ഒന്ന്: കവിപ്രോക്തത്തിന് പ്രമാണാവലംബമുണ്ടാകണമെന്നില്ല. അയാളുടെ വിശ്വാസത്തിനനുസരിച്ച് അയാൾ പാടുന്നു എന്നു മാത്രം. ഇത്തരം വ്യാജവിശ്വാസങ്ങളെ പകർന്നുനൽകിയ അയാളുടെ ‘ഷൈഖുമാരെ’ മാത്രമാണയാൾ അവലംബിയ്ക്കുന്നത്.

രണ്ട്: ഷരീഅത്തിന്റെ മൂല പ്രമാണങ്ങളായ ഖുർആനിലെയും സുന്നത്തിലെയും തെളിവുകൾ സദാ അല്ലാഹുവിന് ഉപമയെ ജനിപ്പിക്കുന്നുവെന്ന് കരുതേണ്ടതില്ല. സൃഷ്ടികളുടെ പ്രത്യേകതകളോട്, വിശേഷണങ്ങളോട് അല്ലാഹുവിനെ സാദൃശ്യപ്പെടു

ത്തുന്ന ഏതെങ്കിലും മൂലാധാരങ്ങളുണ്ടെന്ന് പൂർവ്വികരായ ഇമാമുകൾക്കും തന്നെ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല. അല്ലാഹു എത്രയോ അത്യുന്നതൻ! എന്ത്? അവൻ തന്നെക്കുറിച്ച് സംസാരിച്ചതിൽ വഴികേടും സത്യനിഷേധവുമല്ലാതെ വരില്ലേനോ?

മുൻ: വ്യാഖ്യാനിക്കുക അല്ലെങ്കിൽ അല്ലാഹുവിലേക്കു രൂപീകരിക്കുക എന്ന് അദ്ദേഹം നിർബന്ധിപ്പിക്കുന്നു. മുൻഗാമികൾ ഇത്തരം വാക്യങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശമെന്തെന്ന കാര്യം അല്ലാഹുവിലേക്കു രൂപീകരിക്കുകയാണ് ചെയ്തതെന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിക്കുന്നു. അഥവാ ഈ വിഷയകമായി വന്ന തെളിവുകളൊന്നും തന്നെ അവയുടെ യഥാർത്ഥ നിഷ്ഠമായ അർത്ഥത്തെയല്ലാ ധ്വനിപ്പിക്കുന്നതെന്ന് വിശ്വസിച്ചു കൊണ്ട് അവർ അതിന്റെ ഉദ്ദേശത്തെക്കുറിച്ച് മൗനം കൊള്ളുകയാണ് ചെയ്തതെന്ന് അദ്ദേഹം വാദിക്കുന്നു. ഈ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഒന്നുകിൽ വ്യാഖ്യാനമാണ് (البيان) മാർഗ്ഗം. അതാകട്ടെ യഥാർത്ഥത്തിൽ വാചകങ്ങളെ അതിന്റെ യഥാർത്ഥ അർത്ഥത്തിൽ നിന്നു മാറ്റി മറ്റൊരർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിക്കലും വികലമാക്കലുമാണ്. ഒന്നുകൂടി വ്യക്തമായി പറഞ്ഞാൽ ആ 'തഅ്വീൽ' ഇതുസംബന്ധമായി വന്ന വിശേഷണങ്ങളെ മുഴുവൻ നിഷേധിക്കലാണ്. അതല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു മാർഗ്ഗം, അല്ലാഹുവിലേക്ക് ഏൽപ്പിക്കുക. (التفويض) അതാകട്ടെ ഒരു തരം സദുദ്ദേശത്തോടെയുള്ള മൗനം ദീക്ഷിക്കലാണ്. ഈ വിഷയകമായി പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ട സൂക്തങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ വിശേഷണങ്ങളെക്കുറിച്ചൊന്നും പറയുന്നില്ലെന്ന വിശ്വാസവുമാണ്. ഈ പറഞ്ഞ രണ്ടു മാർഗ്ഗങ്ങളും തെറ്റാണ്. മറിച്ച് ശരിയായ മാർഗ്ഗം വ്യാഖ്യാനം ഒഴിവാക്കുക, പ്രമാണങ്ങൾ പറഞ്ഞു തരുന്ന വിശേഷണങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ നിഷ്ഠതയെ അംഗീകരിക്കുക, അതോ

ടൊപ്പം ആ വിശേഷണങ്ങളുടെ ആകാര-രൂപങ്ങളെക്കുറിച്ചും അറിയണമെന്ന ശാഠ്യം ഒഴിവാക്കുകയും അത്തരം കാര്യങ്ങളെ കുറിച്ച വിവരം അല്ലാഹുവിലേൽപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക; അതു പോലെ അവന്റെ വിശേഷണങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ട വചനങ്ങളിൽ നിന്നൊന്നും തന്നെ അവൻ സൃഷ്ടികളോട് താദാത്മ്യമുണ്ടെന്നോ അല്ലെങ്കിൽ അതിൽ ആ സൃഷ്ടികളുടെ വിശേഷണങ്ങളിൽ നിന്ന് എന്തെങ്കിലുമുണ്ടെന്നോ വിശ്വസിക്കാതിരിക്കുകയും വേണം. അതെ; അവൻ സൃഷ്ടികളുടെ പോരായ്മകളില്ല, അവരോട് സാമ്യതയുമില്ല.

ഇനി, രണ്ടാം പേജിലെ പതിനഞ്ചാം വരിയിൽ പ്രസ്തുത ലേഖകൻ പറയുന്നു: ‘എന്നാൽ അവൻ തുടക്കവുമില്ല, ഒടുക്കവുമില്ല എന്നതും മേൽപറഞ്ഞതിൽ പെടുന്നു. മലക്കുകൾ ചുമക്കുന്ന, മലക്കുകളാൽ എല്ലാ ഭാഗവും സംരക്ഷിതമായ ദുർബലമായ ഒരു സൃഷ്ടിയിൽ അല്ലാഹു ഒതുങ്ങുന്നതും ഇരിക്കുന്നതും എങ്ങനെ? ഇത് അസംഭവ്യം തന്നെ.....’ എന്നിങ്ങനെ.

നാം പറയട്ടെ: ഇദ്ദേഹം പറഞ്ഞതു തന്നെ ആവർത്തിക്കുന്നു- (أبدأ ولا لا وأخيراً لا) തുടക്കവുമില്ല, ഒടുക്കവുമില്ല എന്ന്- ഇതിന്റെ ആദ്യത്തേതും അവസാനത്തേതും പ്രവാചകന്റേതുമായ വ്യാഖ്യാനമാണ് ശരിയായ രൂപം എന്ന് നാം നേരത്തെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

‘ഇസ്തവാ’

എന്നാൽ അല്ലാഹു എങ്ങിനെയാണ് ഇരിക്കുക.... തുടങ്ങിയ അയാളുടെ സംശയങ്ങൾക്ക് മറുപടി പറയട്ടെ: നിശ്ചയം ഖുർ

ആനിൽ ഏഴു സ്ഥലങ്ങളിൽ അല്ലാഹു, സ്വന്തത്തെ പറ്റി അവൻ സിംഹാസനത്തിൽ ഉപവിഷ്ടനായി എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചു.

‘അൽ ഇസ്തവാ’ (ആരോഹിതമാവുക) എന്നതിനെ പണ്ഡിതൻമാർ മേലയാവുക, ഉയരത്തിലാവുക, സ്ഥിരമായി നിലകൊള്ളുക എന്നൊക്കെ വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ ഇരുത്തം എപ്രകാരമായിരിക്കുമെന്നുള്ള ‘അറിവ് വേണം’ എന്ന വാശിയെ അവർ തള്ളിക്കളഞ്ഞു. പൂർവ്വിക തഹ്സീർ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെവിടെയും ‘ഇസ്തവാ’യെ ഇരിക്കുക എന്ന് വ്യാഖ്യാനിച്ചതായി ഞാനോർക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ അഹ്ലുസ്സുന്നത്തിലേക്കും പ്രബോധക നേതാക്കൻമാരിലേക്കും ഇത് ചേർത്തു പറയൽ കള്ളമാരോപിക്കലാണ്. എന്നാൽ ‘ഇസ്തവാ’ എന്നതിന് അല്ലാഹുവിന് യോജിച്ച ആരോഹണം എന്ന് പറഞ്ഞവർ അവരിലുണ്ട്. മറ്റുചിലർ അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിച്ച പ്രകാരം ഉന്നതനായി, ഉയർന്നു എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ‘തഹ്വീദ്’ ചെയ്തു. എന്നാൽ ആ ഉന്നതനാകലും ഉയരലും എങ്ങിനെയെന്ന് അറിയില്ല എന്നവർ പറഞ്ഞു. ഇതിൽ ഭയപ്പെടേണ്ടതൊന്നുമില്ല. അല്ലാഹുവിന് സർവ്വസ്തുതിയും! അവൻ അർഷിനേക്കാൾ വലിയവനാണെന്നും അല്ലാത്തതിനോട് സമമാണെന്നും അതുമല്ല അതിനേക്കാൾ ചെറുതാണെന്നുമൊക്കെ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് വിഷയം വലിച്ചു നീട്ടിയ എല്ലാവരെയും അവർ വെറുക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇതുപോലെത്തന്നെയാണ് അർഷിൻമേലുള്ള അവന്റെ ഇരുത്തം വാഹനപ്പുറത്ത് ഒരാളിരിക്കുന്നതു പോലെയാണ് എന്നു പറഞ്ഞതും. ഇത്തരം കണക്കുകൂട്ടലുകളും ഗവേഷണങ്ങളും നാം അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അതിന് പ്രമാണ

ങ്ങൾ ഒന്നും ലഭ്യമായിട്ടില്ല. അത് ആവശ്യമില്ലാത്തതിടത്ത് പ്രവേശിക്കാതിരിക്കേണ്ടതാണ്.

രണ്ടുവരികൾക്ക് ശേഷം വീണ്ടും അദ്ദേഹം പറയുന്നു: **استوى** എന്നാൽ ഭാഷയിൽ അർത്ഥം **استقر** (ഉറച്ചിരിക്കുക) എന്നാണ്. **استقرار** എന്നതിന് ഇവിടെ കാര്യങ്ങളോടെ അവൻ അർപ്പിക്കേണ്ട കഴിഞ്ഞു എന്നാണ് വിവക്ഷ. എന്നാൽ ആരെങ്കിലും അല്ലാഹു സിംഹാസനത്തിൽ (അർപ്പിൽ) ഇരുന്നു എന്നോ സ്ഥിരമായി നിലകൊണ്ടു എന്നോ വിശ്വസിച്ചാൽ അവൻ 'ഷിർക്കി'ൽ അകപ്പെട്ടു! നിശ്ചയം അത്തരക്കാർ അവൻ (അല്ലാഹുവിന്) നിർണ്ണിത അതിരുകൾക്കുള്ളിൽ പരിമിതമായതും വഹിക്കപ്പെടുന്നതുമായ ജൽപ്പിക്കുന്നവരായിപ്പോയി....'

മറുപടി: നാം നേരത്തേ പറഞ്ഞു, അതായത് 'ഇസ്തിവാഇ' (الإستواء)നെ പൂർവ്വീകർ സ്ഥിരമായി നിലകൊള്ളൽ, ഔന്നത്യം പ്രാപിക്കൽ, ഉന്നതിയിലേക്കു കയറൽ എന്നൊക്കെ വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇദ്ദേഹം പറഞ്ഞതുപോലെ അല്ലാഹു അവന്റെ സവിശേഷമായ കാര്യങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നതിനോടു അർപ്പിക്കുക കഴിഞ്ഞുകൂടി എന്ന് മുൻഗാമികളാരും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. പക്ഷേ, അവരൊക്കെയും പറഞ്ഞത് അവൻ യോജിച്ച പ്രകാരം അവൻ നിലകൊള്ളുന്നുവെന്നും സൃഷ്ടികളുടെ നിലപോലെയല്ലെന്നുമാണ്. സിംഹാസനത്തിനുമേലുള്ള ഇരുത്തമോ അല്ലെങ്കിൽ നിലകൊള്ളലോ സൃഷ്ടികളുടെ നിലകൊള്ളൽ പോലെയൊന്നെന്ന് അവരാരും വിശ്വസിച്ചിരുന്നില്ല. അവൻ സിംഹാസനമോ മറ്റുവല്ലതുമോ ആവശ്യമുള്ളവനാണെന്ന് അവരാരും പറഞ്ഞതുമില്ല. രബ്ബ് അവന്റെ സൃഷ്ടികളെ ആശ്രയിക്കുന്നവനാണെന്ന്

ന്നും നിർണ്ണിത അതിരുകളിൽ പരിമിത ശരീരമുണ്ടെന്നും അവർ പറഞ്ഞില്ല. അതൊക്കെ യാതൊരറിവുമില്ലാതെ അവരുടെമേൽ നടത്തിയ വ്യാജാരോപണമാണ്. ഇനി ഗതകാല പ്രബോധകരായ നേതാക്കൾ അങ്ങനെ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ അവരെഴുതിയ കൃതികളിൽ എവിടെയെങ്കിലും അതദ്ദേഹം നമുക്ക് കാണിച്ചു തരട്ടെ. അതിനു കഴിയില്ലെങ്കിൽ അത്തരം വാദങ്ങൾ ആരാനോ പറഞ്ഞത്, അയാളിലേക്കു തന്നെ അത് ചേർക്കപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. ഇത്തരം അവിശ്വാസവാക്കുകൾ പറയുന്നവരെ കഴുതയെന്ന് പറയലായിരിക്കും ഭൃഷണമെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞല്ലോ. അതദ്ദേഹത്തിൽ തന്നെ സാക്ഷാൽകൃതമാവുകയും ചെയ്യും.

സൃഷ്ടിക്കളോട് പ്രാർത്ഥിക്കലും വ്യക്തികളെക്കൊണ്ട് ഇടതേടലും

മൂന്നാം പേജിലെ ഏഴാം വരിയിൽ പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥകാരൻ പറയുന്നു: 'അന്നിദാഅ്' (انن) എന്നതിന് ഭാഷയിൽ 'അദ്വആഅ്' (ءءء) എന്നാണ്. അത് അല്ലാഹുവിനോടാകുമ്പോൾ മാത്രമാണ് ആരാധന (ءءء) യായിത്തീരുന്നത്. എന്നാൽ അല്ലാഹുവിനോടല്ലാതാകുമ്പോൾ 'നിദാഅ്' (വിളി), വിളിക്കുന്നവന്റെ വിശ്വാസമനുസരിച്ചായിരിക്കും. വിളിക്കപ്പെടുന്നവനെപ്പറ്റി - അല്ലാഹുവിന്റെ അനുവാദം കൂടാതെ അയാൾ- ഉപദ്രവിക്കുമെന്നോ ഉപകാരം ചെയ്യുമെന്നോ, നൽകുകയും തടയുകയും ചെയ്യുമെന്നോ ഒക്കെ വിളിക്കുന്നവൻ വിശ്വസിച്ചാൽ അയാൾ ഷിർക്കു ചെയ്തു..!

മറുപടി: മേൽ പറഞ്ഞതിൽ പലതിലും ഈ ലേഖകൻ ഇരുട്ടിൽ തപ്പുകയാണ്. കാര്യങ്ങൾ കൂട്ടിക്കലർത്തുകയും അബദ്ധങ്ങൾ പറയുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ മന:പൂർവ്വം തന്നെ അങ്ങിനെ ചെയ്തു. അയാൾ വരുത്തിയ പ്രധാന തെറ്റുകൾ താഴെ വിവരിയ്ക്കാം:

ഒന്ന്: 'ദുആഅ്' അല്ലാഹുവിനോടാവുമ്പോൾ മാത്രമേ ഇബാദത്ത് (ആരാധന) ആകൂ..... എന്നാൽ 'നിദാഅ്' (വിളി) അല്ലാഹുവിനോടല്ലാതാവുമ്പോൾ 'നിദാഅ്' (വിളി) നടത്തിയവന്റെ വിശ്വാസമനുസരിച്ചായിരിക്കും എന്നു പറഞ്ഞല്ലോ... സത്യത്തിൽ നിന്നും വളരെ വിദൂരമായ ഒരു വാക്കാണിത്. ദുആയുടേയും ഇബാദത്തിന്റെയും അവയുടെ തെളിവുകളുടെയും യാഥാർഥ്യം

ത്തെ സംബന്ധിച്ച അജ്ഞതയിൽ നിന്നുടലെടുത്തതാണിത്. ഞാനതിലേക്ക് ചില സൂചനകൾ നൽകട്ടെ...

‘ദുആഅ്’ (الدعاء) എന്നത് ഭാഷയിൽ നിദാഅ് (الدعاء) തന്നെ. എന്നാൽ ഷരീഅത്തിൽ ഇബാദത്തി (العبادة)നും അഭ്യർഥന (المسألة)ക്കും ‘ദുആ’ പ്രയോഗിക്കുന്നു. അത് രണ്ടും പരസ്പരപൂരകങ്ങളാണ്. അവ രണ്ടും ഒരാൾക്ക് അനിവാര്യമാണ് താനും. ‘ഇബാദത്തി’ന്റെ ‘ദുആ’യെന്നാൽ അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപന അംഗീകരിച്ച് അവനിലേക്കടുത്തും, അവനെ എല്ലാ നിലക്കും അനുസരിച്ച് അവന്റെ സാമീപ്യത്തിനായി എല്ലാം നിർവ്വഹിച്ചും ചെയ്യുന്ന കർമ്മമാണ്. അഭ്യർഥനയുടെ ‘ദുആ’യുമായി അത് ബന്ധപ്പെട്ടു കിടക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ നമസ്കരിക്കുന്ന ആ സന്ദർഭത്തിന്റെ ഭാഷയിൽ ഇങ്ങനെ പ്രാർഥിക്കുന്നവനാണ്: ‘അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതി തേടിക്കൊണ്ടും അവന്റെ പ്രതിഫലം ആശിച്ചുകൊണ്ടും ഞാൻ നമസ്കരിക്കുന്നു.’ അപ്രകാരം എല്ലാ സൽക്കർമ്മങ്ങളും അവ ചെയ്യുന്ന അവസ്ഥയിലും അവൻ പറയുന്നു: ‘ഈ കർമ്മം കൊണ്ട് ഞാനുദ്ദേശിക്കുന്നത് അല്ലാഹുവിന്റെ പാപമോചനവും അവന്റെ സ്വർഗ്ഗവുമാണ്.’ ഈ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അയാൾ ഈ കാര്യത്തിൽ ചോദ്യകർത്താവാണ്.

എന്നാൽ അഭ്യർഥനയെന്ന പ്രാർഥന, (ദുആ)യും ചോദിക്കലും ആവശ്യപ്പെടലുമാണ്. സ്വർഗ്ഗം ചോദിക്കൽ പോലെയും അല്ലാഹുവിന്റെ കോപത്തിൽ നിന്നും നരകത്തിൽ നിന്നുമെല്ലാം അഭയം ചോദിക്കൽ പോലെയും ആണ്. അവയെല്ലാം ഇബാദത്തിന്റെ ‘ദുആ’യായിത്തീരൽ അനുപേക്ഷണീയമാണ്.

ഇബാദത്തിന്റെ സത്ത അനുസരണവും വിനയവും താഴ്ചയും കീഴ്പെടലുമാണ്. അതെങ്ങിനെയെന്നാൽ, ഒരാൾ തന്റെ രക്ഷിതാവിനോട് പ്രാർഥിക്കുന്നു എന്നിരിക്കട്ടെ; അപ്പോൾ അയാൾ അവനോടു ചോദിക്കുന്നത് അനുസരണത്തിന്റെ, വിനയത്തിന്റെ, വേദപുർവ്വമുള്ള മടക്കത്തിന്റെ, തന്റെ ബലഹീനതയുടെ അവസ്ഥ അറിയിച്ചുകൊണ്ടാണ്. അതിനാൽ ആ ചോദിക്കൽ 'ദുആ'യും ആ കീഴൊതുക്കം 'ഇബാദത്തു'മായിത്തീരുന്നു. നമസ്കരിക്കുന്നവൻ, നോമ്പെടുക്കുന്നവൻ, ധർമ്മം ചെയ്യുന്നവൻ, ദിക്ർ, ഖുർആൻ പാരായണം, തവവാഹ്, ഇഅ്തികാഹ്, റുകൂഅ്, സുജൂദ് എന്നിവ ചെയ്യുന്നവരൊക്കെയും അപ്രകാരം തന്നെ. ഈ പറഞ്ഞവരൊക്കെ ആ കർമ്മം ചെയ്യുന്ന ഘട്ടത്തിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹം കാംക്ഷിക്കുന്നവരും ഔദാര്യം തേടുന്നവരുമായിരിക്കും. അതോടൊപ്പം തന്നെ അവർ അല്ലാഹുവിന്റെ തീരുമാനത്തിൽ അങ്ങേയറ്റം വിശ്വാസമർപ്പിച്ച വിനയാന്വിതരും അനുസരണശീലമുള്ളവരുമായിരിക്കും. അവനോട് വളരെ യേറെ താഴ്മയും കീഴ്വണക്കവും കാണിക്കുന്നവരുമായിരിക്കും. അതാണ് ഇബാദത്തിന്റെ സത്ത. അപ്രകാരം ഒരാൾ തന്റെ റബ്ബിനോട് അവന്റെ ഔദാര്യത്തിൽ നിന്നു ചോദിക്കുന്നതും ദരിദ്രകരങ്ങൾ അവനിലേക്കു നീളുന്നതും അവന്റെ ഔദാര്യത്തിൽ നിന്നു കനിഞ്ഞുകിട്ടാൻ കേണുപ്രാർഥിക്കുന്നതും എപ്പോൾ നാം കാണുന്നുവോ, അപ്പോൾ അവനെക്കുറിച്ച് അല്ലാഹുവിനോട് ചോദിക്കുന്നവൻ, അവനോട് പ്രാർഥിക്കുന്നവൻ എന്നു നാം പറയുന്നു. അതോടൊപ്പം അവൻ തന്റെ അർഥനാവേളയിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ നേരെ കൈനീട്ടി, കുറ്റസമ്മതത്തോടെ, ഭയഭക്തിയോടെ, അനുസരണത്തോടെ വീഴ്വണക്കത്തോ

ടെ നിലകൊണ്ടാൽ അയാൾ തന്റെ റബ്ബിലേക്കടുത്ത ഒരു ഭക്തനാണ് എന്ന് പ്രത്യക്ഷത്തിൽ നാം അയാളെക്കുറിച്ച് വിധി പറയും. നബി ﷺ പറഞ്ഞു:

الدُّعَاءُ هُوَ الْعِبَادَةُ (ترمذي)

‘പ്രാർഥന, അതു തന്നെയാണ് ആരാധന’ (തിർമിദി).
പിന്നെ അവിടുന്ന് അല്ലാഹുവിന്റെ ഈ സൂക്തങ്ങൾ പാരായണം ചെയ്തു.

﴿ وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي ... ﴾ (غافر : ٦٠)

‘ഹേ, മനുഷ്യരേ... നിങ്ങളുടെ റബ്ബ് പറയുന്നു: നിങ്ങൾ എന്നെ വിളിക്കുവീൻ (എന്നോട് പ്രാർഥിക്കുവീൻ) ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം നൽകാം. നിശ്ചയമായും എന്നെ ആരാധിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് അഹംഭാവം നടിക്കുന്നവർ...’ (ഗാഫിർ: 60).

ഈ വാക്യം തെളിവു നൽകുന്നതിങ്ങനെയാണ്: ആദ്യം അല്ലാഹു അവനോട് പ്രാർഥിക്കാൻ (ദുആ ചെയ്യാൻ) കൽപ്പിക്കുന്നു; തുടർന്ന് അവനെ ആരാധിക്കാൻ അഹംഭാവം നടിക്കുന്നവരെ ആക്ഷേപിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ഇവിടെ ‘ഇബാദത്തു’കൊണ്ട് വിവക്ഷിക്കപ്പെടുന്നത് പ്രാർഥനയാണെന്ന് സാഹചര്യത്തെളിവുകൾ പറയുന്നു. വീണ്ടും അല്ലാഹു പറയുന്നു:

﴿ قُلْ إِنِّي نُهِيتُ أَنْ أَعْبُدَ الَّذِينَ تَدْعُونَ ﴾ (غافر : ٦٦)

‘(നബിയേ) പറയുക. നിങ്ങൾ വിളിച്ചു പ്രാർഥിക്കുന്നവരെ ഞാൻ ആരാധിക്കുന്നത് എന്നോട് വിരോധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു’ (ശാഫിർ: 66)

ഇവിടെയും അവരുടെ ‘ദുആ’ അഥവാ പ്രാർഥനയെക്കുറിച്ചാണ് ഇബാദത്ത് (ആരാധന) എന്ന് അല്ലാഹു പറഞ്ഞത്. അതുപോലെ ഇബ്റാഹീം നബി ﷺ യുടെ വാക്കുകളിൽ അല്ലാഹു

﴿ وَأَعْتَزِلْكُمْ وَمَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ ﴾ (مریم : ٤٨)

‘നിങ്ങളെയും അല്ലാഹുവിന് പുറമെ നിങ്ങൾ വിളിച്ചു (പ്രാർഥിച്ചു) വരുന്നതിനെയും ഞാൻ വിട്ടൊഴിയുന്നു’ (മർയം: 48). എന്നു പറഞ്ഞ ശേഷം,

﴿ فَلَمَّا أَعْتَزَّهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ ﴾ (مریم : ٤٩)

‘അങ്ങിനെ അവരെയും അല്ലാഹുവിനു പുറമെ അവർ ആരാധിച്ചു വരുന്നവരെയും അദ്ദേഹം വിട്ടൊഴിഞ്ഞപ്പോൾ...’ (മർയം: 49).

ദുആയുടെയും ഇബാദത്തിന്റെയും സത്തകളും അവ രണ്ടും തമ്മിലുള്ള ബന്ധങ്ങളും മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞാൽ ‘ദുആ’ അല്ലാഹുവിന് മാത്രം അവകാശപ്പെട്ടതാണെന്നും അവനല്ലാത്തവർക്ക് അത് നൽകിക്കൂടെന്നും ബോധ്യമാകും. അല്ലാഹു പറയുന്നു:

﴿ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا ﴾ (الجن : ١٨)

‘അതിനാൽ അല്ലാഹുവിനൊപ്പം ഒരാളെയും നിങ്ങൾ വിളിച്ചു (പ്രാർഥിക്കരുത്) (ജിന്: 18).

﴿ وَلَا تَدْعُ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ ﴾ (يونس : 106)

‘അല്ലാഹുവിന് പുറമെ നിനക്ക് ഉപകാരം ചെയ്യാത്തതും നിനക്ക് ഉപദ്രവം ചെയ്യാത്തതുമായ യാതൊന്നിനേയും നീ വിളി(ച്ചു പ്രാർത്ഥി)ക്കരുത്’ (യൂനുസ്: 106).

﴿ وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّن يَدْعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مَنْ لَا يَسْتَجِيبُ لَهُ إِلَى يَوْمِ

الْقِيَامَةِ ﴾ (الأحقاف : 0)

‘ഖിയാമത്തുനാൾ വരേക്കും ഉത്തരം നൽകാത്തവരെ, അല്ലാഹുവിനു പുറമെ വിളി(ച്ചു പ്രാർത്ഥി)ക്കുന്നവരേക്കാൾ വഴിപിഴച്ചവർ ആരാണ്?’ (അഹ്ഖാഫ്: 5)

തുടർന്ന് പ്രസ്തുത ലേഖകൻ പറയുന്നു: ‘എന്നാൽ അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരെ (النداء) വിളിക്കൽ ആ വിളിക്കുന്നവന്റെ വിശ്വാസമനുസരിച്ചാണ്. അഥവാ വിളിക്കപ്പെടുന്നവൻ അല്ലാഹുവിന്റെ അനുവാദം കൂടാതെ, വിളിക്കുന്നവന് ഉപകാരോപദ്രവം ചെയ്യുമെന്നോ, കനിയുമെന്നോ, തടയുമെന്നോ ഒക്കെ വിശ്വസിച്ചാൽ അവൻ ഷിർക്കു ചെയ്തവനായി....’

മറുപടി നാം പറയട്ടെ: അല്ലാഹുവിനെക്കൂടാതെ സാധ്യമാവാത്ത കാര്യങ്ങളിൽ അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കൽ വ്യക്തമായ ഷിർക്ക് (ബഹുദൈവാരാധന) ആണ്. വിളിക്കപ്പെടുന്നവൻ മലക്കോ നബിയോ വലിയോ ജിന്നോ സാധാരണ മനുഷ്യനോ പുണ്യപുരുഷനോ നേതാവോ മരമോ ഖബ

റോ എന്തുമാവട്ടെ. എന്നാൽ ജീവനുള്ള, ഹാജറുള്ള, ചോദിച്ചത് തരാൻ കഴിവുള്ള ഒരാളെയാണ് അയാൾ വിളിച്ചതെങ്കിൽ ഉദാഹരണമായി; ഹേ, മനുഷ്യാ.... എനിക്കു വെള്ളം തരു, എനിക്കു ഭക്ഷണം തരു, എന്നെ വഹിക്കൂ, എന്റെ ഭാരം വഹിക്കൂ പോലുള്ള കാര്യങ്ങളാണെങ്കിൽ അതനുവദനീയമാണ്. ഇതെല്ലാം ജനങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും അവർ പരസ്പരം സഹായിച്ചുകൊണ്ടു ചെയ്യേണ്ടതും നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നതുമായ കാര്യങ്ങളാണ്. അപ്രകാരം തന്നെയാണ് ഹേ, മനുഷ്യാ എനിക്കു പൊറുത്തുതരാനും സ്വർഗ്ഗം തരാനും നീ അല്ലാഹുവോട് പ്രാർഥിക്കണം, അല്ലെങ്കിൽ നിന്റെ ദാനത്തിലും ധർമ്മത്തിലും പ്രാർഥനകളിലും എന്നെക്കൂടി നീ ഉൾപ്പെടുത്തണം എന്നതൊക്കെ. എന്തെന്നാൽ ഒരാൾ തന്റെ സഹോദരന്റെ അഭാവത്തിൽ അയാൾക്കു വേണ്ടി ചെയ്യുന്ന പ്രാർഥനക്ക് അല്ലാഹു പ്രതിഫലം കൊടുക്കും. എന്നാൽ ഇതെല്ലാം എന്റെ പാപം പൊറുത്തു തരു, എന്നെ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കൂ, നരകത്തിൽ നിന്നും എന്നെ രക്ഷിക്കൂ എന്ന് ഒരാൾ മറ്റൊരാളോട് പറയുംപോലെല്ലാം.... അവ തികച്ചും വ്യത്യസ്തമാണ്. ഇപ്രകാരം ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരാളോട് പോലും പറയൽ അനുവദനീയമല്ല. പിന്നെയല്ലേ മരിച്ചവരോട് ഇത്തരം കാര്യം പറയൽ. കാരണം അല്ലാഹുവെക്കൊണ്ടല്ലാതെ അതൊന്നും കഴിയുകയില്ല. അവനിൽ നിന്നല്ലാതെ ഇതൊന്നും ആവശ്യപ്പെടാനും പാടില്ല. അതിനാൽ ഒരു മനുഷ്യന്റെ വിശ്വാസത്തെ നാം വിലയിരുത്തുന്നത് അവന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ നോക്കിയാണ്. അപ്പോൾ ഒരാൾ ഒരു ഖബറിനരികിൽ നമ്രശിരസ്കനായി വിനയാനീതനായി, ഭക്ത്യാദരപൂർവ്വം, ശബ്ദമൊതുക്കി, അവയവ

ങ്ങളടക്കം പിടിച്ച്, ഹൃദയസാന്നിദ്ധ്യത്തോടെ നമസ്കാരത്തിൽ ജല്ലജലാലായ രബ്ബിന്റെ മുന്നിൽ നിൽക്കുന്ന പോലെ, ഖബറാളിയുടെ പേർ ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ച് അയാളെ വിളിച്ചാൽ ഉറപ്പായും അയാളിൽ നിന്ന് ഔദാര്യം ലഭിക്കുമെന്ന് വിശ്വസിച്ചു തന്റെ പ്രതീക്ഷ മുഴുവനും ആ ഖബറാളിയിൽ വെച്ചുപുലർത്തി നിൽക്കുന്നതു നാം കണ്ടാൽ അയാൾ ആ ഖബറാളിയെക്കുറിച്ച് താൻ ചോദിക്കുന്നതെല്ലാം ആ ഖബറാളി കൊടുക്കുന്നുവെന്നും തന്റെ ആപത്തുകളെ തടുക്കുന്നുവെന്നും അല്ലാഹു നിർവ്വഹിക്കുന്ന അത്തരം കാര്യങ്ങളെ ആ ഖബറാളി നിയന്ത്രിക്കുന്നുവെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നവനായി നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു; അതിൽ നമുക്ക് സംശയമില്ല. അതിനാൽ നമുക്കയാളോട് 'ഈ ഖബറാളി അല്ലാഹുവിന്റെ അനുവാദം കൂടാതെ ഉപകാരോപദ്രവങ്ങൾ ചെയ്യുമെന്ന് നീ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടോ'യെന്ന് ചോദിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. മനുഷ്യരുടെ ഹൃദയങ്ങൾ ചൂഴ്ന്നു നോക്കേണ്ട ഉത്തരവാദിത്വം അല്ലാഹു ﷻ നമ്മെ ഏൽപ്പിച്ചിട്ടില്ല. ബാഹ്യമായ അവരുടെ കർമ്മങ്ങളും വാക്കുകളും മാത്രമേ നാം നോക്കേണ്ടതുളളൂ. ഈ പ്രവർത്തികൾ ചെയ്ത വ്യക്തി,

﴿ وَلَا تَدْعُ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ فَإِنْ فَعَلْتَ فَإِنَّكَ

إِذَا مِنَ الظَّالِمِينَ ﴾ (يونس : 106)

'അല്ലാഹുവിന് പുറമേ നിനക്ക് ഉപകാരം ചെയ്യാത്തതും നിനക്ക് ഉപദ്രവം ചെയ്യാത്തതുമായ യാതൊന്നിനോടും നീ പ്രാർഥിക്കരുത്. നീ അപ്രകാരം ചെയ്യുന്ന പക്ഷം തീർച്ചയായും നീ അക്രമികളുടെ കൂട്ടത്തിലായിരിക്കും' (യൂനുസ്: 106)

എന്ന അല്ലാഹുവിന്റെ വാക്യത്തിനു വിരുദ്ധം പ്രവർത്തിച്ചവനുമാണ്.

ഈ മരണപ്പെട്ട സൃഷ്ടിയുടെ മുമ്പിൽ അയാളുടെ ഭയഭക്തിയും വിനയവും നാം കണ്ടല്ലോ... അതുതന്നെയാണ് നാം മനസ്സിലാക്കിയ യഥാർഥ ഇബാദത്തും. അതുകൊണ്ടാണ് അയാളുടെ കർമ്മവും മൊഴിയുമനുസരിച്ച് അയാൾ അല്ലാഹുവിൽ പങ്കു ചേർത്തെന്നും അവൻ തുല്യനായ ഒരു 'ഇലാഹി'നെ ഉണ്ടാക്കിയെന്നും നാം വിധിച്ചതും. കാരണം ഹൃദയങ്ങൾ വണങ്ങുകയും ബഹുമാനിക്കുകയും വന്ദിക്കുകയും സ്നേഹിക്കുകയും ആഗ്രഹിക്കുകയും ഭയപ്പെടുകയും അല്ലാഹുവിന് മാത്രം അനുയോജ്യമായത് കൊണ്ട് ബന്ധപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന ഒന്നാണ് ഇലാഹ്. അവൻ അതിന് ഇലാഹ്- ആരാധ്യൻ- എന്ന് പേരിട്ടില്ലെങ്കിലും ശരി; തന്റെ കർമ്മത്തിന് വണക്കമെന്നും ആരാധനയെന്നും പേര് പറഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും ശരി. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഒരു കാര്യം എന്താണ്; എന്തല്ലായെന്ന വിധിയെഴുത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം അതിന്റെ അകക്കമ്പ് നോക്കിയാണ്; അതിന്റെ പേര് നോക്കിയല്ല. ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ ജനങ്ങൾ 'തഅല്ലാഹ്', 'ഇബാദത്ത്', 'ദുആ' പോലുള്ള അല്ലാഹുവിന് മാത്രം അവകാശപ്പെട്ട പദങ്ങളുടെ യഥാർഥ ആശയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് അറിവില്ലാത്തവരും അവയുടെ അർത്ഥമറിയാത്തവരും അതിനെ ആദ്യമായി എന്തിനാണ് പ്രയോഗിച്ചതെന്ന് വിവരമില്ലാത്തവരുമായപ്പോൾ അതിനവർ 'തവസ്സൂൽ' (ഇടതേട്ടം) 'ഷഹാഅത്ത്' (ശുപാർശ), 'തബർറൂക്' (അനുഗ്രഹം തേടൽ), 'ഇഹ്തിറാം' (ആദരിക്കൽ) എന്നൊക്കെ പേരുനൽകി. അതാവട്ടെ സൃഷ്ടിക്കു നൽകുന്ന തനതായ ഇബാദത്താണ്. അത് ചെയ്തവ

ർക്കു സ്വർഗ്ഗം ഹറാമാണെന്നും നരകം നിർബന്ധമാണെന്നും അല്ലാഹു താക്കീതു നൽകിയ തനതായ ഷിർക്കാണ് താനും.

തുടർന്നു പ്രസ്തുത ലേഖകൻ മൂന്നാം പേജിലെ ഒമ്പതാം വരിയുടെ ആദ്യത്തിൽ പറയുന്നു: 'ഏതൊരാൾ താൻ വിളിച്ചു പ്രാർഥിക്കുന്നവനെ സംബന്ധിച്ച് അയാൾ ഔദാര്യം ചെയ്യുന്നവരിൽ പെട്ടവനാണെന്നും അല്ലാഹുവിന്റെ ഉടമാവകാശത്തിൽ പെട്ടതല്ലാതെ അയാൾ ഉടമയാക്കുന്നില്ലെന്നും അല്ലാഹുവിന്റെ അനുവാദം കൂടാതെ യാതൊരു ക്രയവിക്രയത്തിനും അയാൾക്കു സാധ്യമല്ലെന്നുമാണ് ഒരാൾ വിശ്വസിച്ചതെങ്കിൽ അയാൾ മുവഹ്ഹിദാണ് (ഏകദൈവാരാധകനാണ്).... എന്നിങ്ങനെ.

എന്നാൽ നമ്മുടെ മറുപടി: ഒരാളുടെ ഹൃദയത്തിനകത്തെ വിശ്വാസത്തെ ചികഞ്ഞുനോക്കൽ നമുക്കാവശ്യമല്ല. അതൊരു ഗോപ്യമായ കാര്യമാണ്. ചിലപ്പോൾ അയാൾ തന്റെ ഹൃദയത്തിലില്ലാത്തത് പറഞ്ഞേക്കാം. പക്ഷേ, പ്രത്യക്ഷത്തിലുള്ളതിനേയാണ് നാം പിടികൂടുന്നത്. എന്നാൽ അയാളുടെ കർമ്മങ്ങൾ അയാളുടെ മനസ്സിലുള്ളതിന്റെ ആവിഷ്കാരമാണ് നിർവ്വഹിക്കുന്നത് എന്ന കാര്യം മറക്കരുത്. അയാളത് മാറ്റാൻ ശ്രമിച്ചാലും അയാൾക്കതിന്നാവില്ല.

ഇനിയും നാം പറയട്ടെ: സൃഷ്ടികളാണ് ഔദാര്യം ചെയ്യുന്നതെന്ന വിശ്വാസം എങ്ങിനെയാണ് ശരിയാവുക?! അഥവാ അയാളുദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് പാപമോചനവും ആഹാരവും സമ്പത്തും സന്താനവും ആരോഗ്യവും സമ്പന്നതയുമൊക്കെ നൽകാനാവുന്നുവെന്നോ?! ഇവയുടെയൊക്കെ ഉടമാവകാശം ഏക

നായ അല്ലാഹുവിന് മാത്രമാണെന്ന് അവന്റെ ദൂതർ ﷺ വിശദമാക്കിയിട്ടുണ്ടല്ലോ. അവിടുന്ന് പറഞ്ഞു:

اللَّهُمَّ لَا مَانِعَ لِمَا أَعْطَيْتَ ، وَلَا مُعْطِيَ لِمَا مَنَعْتَ (بخاري)

‘അല്ലാഹുവേ, നീ നൽകിയതിനെ തടയുന്നവനില്ല. നീ തടഞ്ഞത് നൽകുന്നവനുമില്ല’ (ബുഖാരി).

എന്നാൽ അവനല്ലാത്തവരെക്കുറിച്ച് അവൻ അറിയിച്ചത്,

﴿ مَا يَمْلِكُونَ مِنْ قِطْمِيرٍ ﴾ (فاطر : ١٣)

‘ഒരു ഈത്തപ്പഴക്കുരുവിന്റെ പാടപോലും അവർ ഉടമയാക്കുന്നില്ല’. (ഫാതിർ: 13)

എന്നാണ്. അല്ലാഹു അവന്റെ അധികാരപരിധിയിൽ പെട്ട ചിലത് കൈകാര്യകർതൃത്വത്തിന് നൽകപ്പെട്ടവരാണ് ഈ പടപ്പുകൾ എന്നാണ് ലേഖകൻ ഉദ്ദേശിച്ചതെങ്കിൽ അതിന് യാതൊരു തെളിവുമില്ല.

നബിമാരുടെ പ്രത്യേകത അവർക്ക് ‘വഹ്ദ്യ്’ നൽകപ്പെട്ടു എന്നതും അവർക്കിറക്കിക്കൊടുത്തതെന്തോ അത് ജനങ്ങൾക്കെത്തിച്ചു കൊടുക്കുക എന്നതുമാണ്. എന്നല്ലാതെ അല്ലാഹുവിന്റെ അവകാശമായ പ്രാർഥന, ആരാധന, കീഴ്വണക്കം പോലുള്ളതൊന്നും അവർക്ക് നൽകാൻ അവൻ സൃഷ്ടികളെ അനുവദിച്ചിട്ടില്ല. അവന്റെ അടിമകൾക്ക് ആഹാരം, സന്താനം, ശരീരസുഖം, പാപം പൊറുക്കൽ പോലുള്ള ഒരു കാര്യവും സൃഷ്ടികൾക്ക് നൽകാനും അവരെ അവൻ അധികാരപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. അതിനാൽ ആരെങ്കിലും നബിക്കോ മലക്കിനോ വലിയ

നോ അല്ലെങ്കിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു സൃഷ്ടിക്കോ അവരുദ്ദേശി
 ക്കുന്നവരെ നശിപ്പിക്കാം അല്ലെങ്കിൽ ഉദ്ദേശിച്ചവർക്ക് കൊടു
 ക്കാം അല്ലെങ്കിൽ ഉദ്ദേശിച്ചവരെ സ്വർഗ്ഗത്തിലോ നരകത്തിലോ
 പ്രവേശിപ്പിക്കാം എന്നു വിശ്വസിച്ചാൽ അവൻ ഇസ്‌ലാമിന്റെ
 അടിസ്ഥാന പ്രമാണങ്ങളുമായി ഏറ്റുമുട്ടുകയാണ് ചെയ്തത്.
 സ്രഷ്ടാവിന്റെ അവകാശത്തിൽ സൃഷ്ടിയെ അവൻ പങ്കുചേർ
 ക്കുകയും ചെയ്തു. നിശ്ചയം അല്ലാഹു അവന്റെ ദൂതൻ മുഹ
 മദ് ﷺ യോട് - അദ്ദേഹം സൃഷ്ടികളിൽ ഏറ്റവും ഉത്തമനും
 അവരിൽ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠനുമാണ്- പറഞ്ഞു:

﴿ إِنَّكَ لَا تَدْرِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَئِنَّ اللَّهَ يَدْرِي مَنْ يَشَاءُ ﴾ (الفصص: ٥٦)

‘നിശ്ചയമായും നീ ഇഷ്ടപ്പെട്ടവരെ നീ നേർമാർഗ്ഗത്തിലാക്കുക
 യില്ല. പക്ഷേ അല്ലാഹു അവനുദ്ദേശിക്കുന്നവരെ നേർമാർഗ്ഗ
 ത്തിലാക്കുന്നു’ (ഖസസ്: 56).

സൃഷ്ടികളുടെ നേതാവും അന്ത്യരസൂലുമായിരുന്നിട്ടു കൂടി
 തന്റെ പിതൃവൃന്ദനെയോ അടുത്ത ബന്ധുവിനെയോ സന്മാർഗ്ഗ
 ത്തിലാക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞില്ല. പിന്നെ എങ്ങനെ
 യാണ് അകന്നവരെയും അവരുടെ സഹോദരങ്ങളെയും അവർ
 അല്ലാഹുവിനോടൊപ്പം അദ്ദേഹത്തെ വിളിച്ചു പ്രാർഥിച്ചാൽ സന്
 മാർഗ്ഗത്തിലാക്കുക! അല്ലാഹുവിനോടല്ലാതെ അവകാശമില്ലാത്ത
 ഒന്നിലേക്ക് അവർ അദ്ദേഹത്തെ ചേർത്തിരിക്കുകയാണ്. അല്ലാ
 ഹുവാകട്ടെ, അവയിൽ നിന്ന് ഒന്നിന്റെയും അധികാരം തനി
 ക്കില്ലെന്ന് തുറന്നുപറയാൻ തിരുമേനി ﷺ യോട് കൽപ്പിക്കുക
 യും ചെയ്തു.

﴿ قُلْ إِنِّي لَا أَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا رَشَدًا ﴾ (الجن : 21)

‘പറയുക, നിശ്ചയമായും നിങ്ങൾക്ക് ഒരു ഉപദ്രവമാകട്ടെ (നിങ്ങളെ) നേർവഴിലാക്കുക എന്നതാകട്ടെ ഞാൻ അധീനപ്പെടുത്തുന്നില്ല’ (ജിൻ: 21).

ഇവിടെ പറഞ്ഞ ‘നേർവഴിയിലാക്കൽ’ ആന്തരീകമായി സന്മാർഗ്ഗം കാട്ടിക്കൊടുക്കുകയും ഹൃദയത്തിലേക്ക് ‘ഈമാൻ’ പ്രവേശിപ്പിക്കലുമാണ്. അതാകട്ടെ, പ്രബോധനവും കാര്യങ്ങൾ വിശദീകരിച്ചു കൊടുക്കലുമല്ലാത്ത മറ്റൊന്നാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ തിരുമേനിയുടെ ഉദ്യോഗത്തെയും സന്ദേശത്തെയും കുറിച്ച് അല്ലാഹു ﷻ പറഞ്ഞു:

﴿ إِن عَلَيْكَ إِلَّا الْبَلْغُ ﴾ (الشورى : 48)

‘നബിയേ, നിന്റെ മേൽ (ദൗത്യം) എത്തിച്ചു കൊടുക്കലല്ലാതെ (ബാധ്യത) ഇല്ല’ (ഷൂറാ: 48)

നിശ്ചയം അദ്ദേഹം സന്മാർഗ്ഗത്തിലേക്ക് വഴികാട്ടുന്നവനാണ്, അഥവാ അത് പഠിപ്പിച്ചു തരുന്നവനാണ്, എന്ന് അല്ലാഹു ﷻ അറിയിച്ചു തന്നിട്ടുണ്ട്. അവൻ പറയുന്നു:

﴿ وَإِنَّكَ لَتَهْدِي إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴾ (الشورى : 52)

‘(നബിയേ) നിശ്ചയം നീ നേരായ പാതയിലേക്ക് മാർഗ്ഗദർശനം നൽകുന്നു’ (ഷൂറാ: 52).

വിശദീകരണം നൽകലും തെളിവുകാട്ടലും വഴികാട്ടലുമാണ് മാർഗ്ഗദർശനം എന്നതുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത്. അങ്ങിനെ അല്ലാഹു വഴികാട്ടൽ എന്ന അർത്ഥത്തിലുള്ള ഹിദായത്ത് നബിക്ക് അംഗീകരിച്ചു. എന്നാൽ ഉതക്കം (തൗഹീഖ്), തോന്നിപ്പിയ്ക്കൽ (ഇൽഹാം), ഇസ്ലാം സ്വീകരിക്കൽ എന്നീ അർത്ഥത്തിലുള്ള ഹിദായത്ത് നബിക്കില്ലെന്നും അറിയിച്ചു. ഈ വ്യക്തമായ പ്രമാണങ്ങളുണ്ടായിരിക്കെ സൻമാർഗ്ഗത്തിലാക്കുക, ദുർമാർഗ്ഗത്തിലാക്കുക, നൽകുക, തടയുക, ജീവിപ്പിക്കുക, മരിപ്പിക്കുക, എന്നിവയൊക്കെ സൃഷ്ടികൾക്ക് സാധിക്കുമെന്നും അല്ലെങ്കിൽ അല്ലാഹു അധീനപ്പെടുത്തിയതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രപഞ്ചത്തിൽ കൈകാര്യകർതൃത്വം സാധിക്കുമെന്നും, അങ്ങനെ കാറ്റിനെ അയക്കാനും മേഘത്തെ തെളിക്കാനും മഴ വർഷിപ്പിക്കാനും സസ്യലതാദികൾ ഉൽപാദിപ്പിയ്ക്കാനും സൃഷ്ടിക്കാനും ആഹാരം നൽകാനുമെല്ലാം കഴിയുമെന്ന് ഒരാൾക്കെങ്ങനെ പറയാൻ കഴിയും? ഇവയൊക്കെയും അല്ലാഹുവിന് മാത്രം അധീനമായതാണല്ലോ.. മറിയമിന്റെ പുത്രൻ ഈസാ ~~ﷺ~~ ന് ഇതിൽപ്പെട്ട ചിലത് 'മുഅ്ജിസത്തായി' അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപ്പന പ്രകാരം നിശ്ചയിച്ചുകൊടുക്കുകയുണ്ടായി. അതാവട്ടെ അദ്ദേഹത്തെ ആകാശത്തേക്കുയർത്തപ്പെട്ടതോടെ നിലയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. മരണപ്പെട്ടവരോ പ്രത്യക്ഷത്തിലില്ലാത്തവരോ ആയ ഒരാളെപ്പറ്റിയും അവൻ അല്ലാഹുവിന്റെ അനുവാദത്തോടെ താനിഷ്ടപ്പെടുന്നവർക്ക് മാർഗ്ഗദർശനം നൽകുമെന്നോ താൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് ആഹാരം നൽകുമെന്നോ അല്ലാഹു ~~ﷻ~~ ഉണർത്തിയിട്ടില്ല. മറിച്ച് അവൻ തന്റെ നബി ~~ﷺ~~ യോട് പറഞ്ഞതിപ്രകാരമാണ്:

﴿ قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ وَلَوْ كُنْتُ أَعْلَمُ

الْغَيْبِ لَا سَتَكُنْتُ مِنَ الْخَيْرِ وَمَا مَسَّنِيَ السُّوءُ ﴾ (الأعراف: ١٨٨)

‘(നബിയേ) പറയുക: എന്റെ സ്വന്തത്തിനു (തന്നെ) ഒരുപകാരമോ ഉപദ്രവമോ ഞാനധീനമാക്കുന്നില്ല (എനിക്കതിന്നു കഴിയില്ല); അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിച്ചത് ഒഴികെ. ഞാനദൃശ്യകാര്യം അറിയുമായിരുന്നുവെങ്കിൽ (ധാരാളം) ഗുണം ഞാനധികരിച്ചിട്ടു വെക്കുകതന്നെ ചെയ്യുമായിരുന്നു. എന്നെ തിന്മ സ്പർശിക്കുകയുമില്ലായിരുന്നു’ (അഅ്റാഫ്: 188).

ഇതിനുശേഷം അദ്ദേഹമോ അദ്ദേഹമല്ലാത്തവരോ അവരുടെ മരണശേഷം അല്ലാഹു അധീനപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തതിനാൽ മറ്റുള്ളവർക്ക് ഉപകാരോപദ്രവമേകുക, നൽകുക, തടയുക പോലുള്ള അല്ലാഹുവിന്റെ മാത്രം അധീനതയിൽ പെട്ട കാര്യങ്ങൾ ഉടമപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടെന്ന് പറയാൻ പറ്റുമോ? ഈ വാദത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഖബറാളിയോട് അല്ലാഹുവിനോടാവശ്യപ്പെടുന്നപോലെ ആവശ്യപ്പെടാനും അയാൾ പ്രാർഥിക്കപ്പെടാനും കാംക്ഷിക്കപ്പെടാനും മോഹങ്ങൾ അയാളുമായി ബന്ധിപ്പിക്കപ്പെടാനും അടിമകൾ അയാളെ ഭയഭക്തിയോടെ കാണാനും അയാളുടെ ഖബറിനരികിൽ ഭക്തിയോടും പേടിയോടും വിനയബഹുമാനാദികളോടും കൂടി നിൽക്കാനുമെല്ലാം ജനങ്ങൾ കൽപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. മരിച്ച വ്യക്തിയെ വിളിക്കാൻ ലേഖകൻ അനുവദിച്ചതോടെയും അല്ലാഹു ﷻ അവന്റെ പ്രത്യേകതകളായ കൈകാര്യകർതൃത്വം അദ്ദേഹത്തിന് അധീനപ്പെടുത്തിയെന്ന് പറയുകയും ചെയ്തതോടെ ഇതെല്ലാം അനുവദിക്കപ്പെട്ടതാണെ

ന് വന്നു. നമ്മുടെ നബി ﷺ അവിടുത്തെ സ്വന്തം കുടുംബക്കാ
രോടും ബന്ധുക്കളോടും ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞതായി സ്ഥിരപ്പെട്ടിട്ടു
ണ്ട്.

أَنْتُمْ وَأَنْفُسُكُمْ مِنَ النَّارِ، لَا أُغْنِي عَنْكُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئاً (بخاري)

‘നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ആത്മാക്കളെ നരകത്തിൽ നിന്നും രക്ഷി
ച്ചുകൊള്ളുക. അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്ന് നിങ്ങൾക്കായി യാതൊ
ന്നും ചെയ്തുതരാൻ എനിക്കാവില്ല’ (ബുഖാരി).

തിരുമേനി ﷺ അവിടുത്തെ പിതൃവ്യൻ അബ്ബാസ് ഷ യോട് പറ
ഞ്ഞു:

لَا أُغْنِي عَنْكَ مِنَ اللَّهِ شَيْئاً (بخاري)

‘അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്ന് യാതൊന്നും നിങ്ങൾക്കായി ചെയ്തു
തരാൻ എനിക്കാവില്ല’ (ബുഖാരി).

അപ്രകാരം തന്നെയാണ് നബി ﷺ അവിടുത്തെ പിതൃസഹോദ
രിയോടും സ്വന്തം പുത്രി ഫാത്മിമ رضي الله عنها യോടും പറ
ഞ്ഞത്. അല്ലാഹുവിന്റെ പൊരുത്തം കാംക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് സൽ
ക്കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യാനും നരകത്തിൽ നിന്ന് സ്വയം സുരക്ഷിത
രായിത്തീരാനും അവരോട് തിരുമേനി ﷺ കൽപ്പിച്ചു. പ്രവാചക
ന് അവരോടുള്ള അടുപ്പത്തിന്റേയോ അല്ലാഹുവിങ്കലുള്ള അ
വിടുത്തെ സ്ഥാനത്തിന്റേയോ പേരിൽ അവർക്ക് യാതൊരു
പ്പും നൽകിയില്ല. എന്നാൽ തിരുമേനി ﷺ പറഞ്ഞതായി മറ്റൊ
രു ഹദീഥിൽ ഇങ്ങിനെ വന്നു:

مَنْ بَطَأَ بِهٖ عَمَلُهُ لَمْ يُسْرِعْ بِهٖ نَسَبُهُ (مسلم)

‘തന്റെ കർമ്മം കൊണ്ട് ഒരാൾ പിന്നിലായാൽ കുലമഹിമ അയാളെ മുന്നിലാക്കുകയില്ല’. (അബൂഹുറൈറയിൽ നിന്ന് മുസ്ലിം റിപ്പോർട്ട് ചെയ്ത ഒരു നീണ്ട ഹദീസിൽ നിന്ന്)

ഒരു മുസ്ലിം ആത്മാർഥമായി അല്ലാഹുവിന്റെ തൃപ്തിയ്ക്കുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കണമെന്നാണ് ഇതെല്ലാം പഠിപ്പിക്കുന്നത്. അന്ത്യനാളിൽ അതുമാത്രമേ അയാളുടെ വിജയത്തിന് കാരണമായിത്തീരൂ... പകരം കുടുംബബന്ധത്തിന്റെ പേരിലോ ജന്മമഹാത്മ്യത്തിന്റെ പേരിലോ ഒരുറപ്പും അവിടുന്ന് നൽകിയില്ല. വല്ല സുഷ്ടിയോടും പ്രാർഥിക്കാനോ പ്രതീക്ഷയർപ്പിക്കാനോ പേടിക്കാനോ അല്ലാഹുവിനെ മഹത്വപ്പെടുത്തുന്നതു പോലെ മഹത്വപ്പെടുത്താനോ പറഞ്ഞില്ല. അല്ലാഹു തന്റെ നബി ﷺ യോട് പറഞ്ഞു:

﴿ لَيْسَ لَكَ مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ ﴾ (آل عمران : 128)

‘(നബിയേ) കാര്യത്തിൽ (അധികാരത്തിൽ) നിനക്ക് യാതൊന്നും ഇല്ല’ (ആലുഇംറാൻ: 128).

അല്ലാഹു ﷻ പറയുന്നു:

﴿ قُلْ إِنْ الْأَمْرُ كُلُّهُ لِلَّهِ ﴾ (آل عمران : 104)

‘(നബിയേ) പറയുക, കാര്യമെല്ലാം അല്ലാഹുവിന്നാകുന്നു; തീർച്ച!’ (ആലുഇംറാൻ: 154)

ഇവിടെ അല്ലാഹു അവന്റെ അധികാരകാര്യത്തിൽ പെട്ട വല്ലതും ആർക്കെങ്കിലും അധീനപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞോ? തന്റെ അവകാശത്തിൽ പെട്ട വല്ല കൈകാര്യകർതൃത്വവും സൃഷ്ടികളിൽ ആർക്കെങ്കിലും ഏൽപ്പിച്ചു കൊടുത്തതായി അറിയിച്ചോ? അഥവാ അവനുദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് പാപമോചനം നൽകും; അവനുദ്ദേശിക്കുന്നവരെ ശിക്ഷിക്കും, അവനുദ്ദേശിക്കുന്നവരെ സന്മാർഗ്ഗത്തിലാക്കും, അവനുദ്ദേശിക്കുന്നവരെ വഴികേടിലാക്കും എന്നൊക്കെ ഏതെങ്കിലും ഒരാളെ പറ്റി അല്ലാഹു പഠിപ്പിച്ചോ? അതെ, ഇത്തരം കാര്യങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം അല്ലാഹു ﴿﴾ അത്യുന്നതനത്രെ. അല്ലാഹു ﴿﴾ പറഞ്ഞു:

﴿ وَمَنْ يُضِلِّ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ۖ وَمَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ مُضِلٍّ ۗ ﴾

﴿ (الزمر : ٣٦ ، ٣٧) ﴾

‘ഏതൊരുവനെ അല്ലാഹു വഴിപിഴവിലാക്കുന്നുവോ അവനു വഴികാട്ടുന്ന ആരുമില്ല. ഏതൊരുവന് അല്ലാഹു മാർഗ്ഗദർശനം നൽകുന്നുവോ അവനെ വഴിപിഴപ്പിക്കുന്ന ആരുമില്ല’ (സൂമർ: 36,37)

അല്ലാഹു ﴿﴾ പറയുന്നു:

﴿ وَمَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ مُضِلٍّ ۗ وَمَنْ يَضِلِّ فَلَنْ نُجِدَ لَهُمْ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِهِ ۗ ﴾

﴿ (الإسراء : ٩٧) ﴾

‘ഏതൊരുവനെ അല്ലാഹു സന്മാർഗ്ഗത്തിലാക്കുന്നുവോ അവനത്രെ സന്മാർഗ്ഗം പ്രാപിക്കുന്നവൻ. ഏതൊരുവനെ അവൻ

വഴിപിഴവിലാക്കുന്നുവോ, അവർക്ക് അവനെകൂടാതെ യാതൊരു മിത്രങ്ങളെ (രക്ഷാകർത്താക്കളെ)യും നീ കണ്ടെത്തുന്നതേയല്ല' (ഇസ്രാഅ്: 97).

അതെ, അവരുടെ കാര്യം ഏറ്റെടുക്കുന്ന ഒരാളും ഇല്ല; അവർക്ക് സന്മാർഗ്ഗം നൽകാൻ കഴിയുന്ന ഒരാളും ഇല്ല; അവരുടെ ഇടയാളൻമാർ നബിമാരോ വലിയുടമകളോ മലക്കുടമകളോ സജ്ജനങ്ങളോ ആരുമാകട്ടെ. ഈ ലക്ഷ്യങ്ങളുമായി അടിമകൾ അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളെ അല്ലാഹുവിലേക്കാണ് തിരിക്കേണ്ടത്. അവരുടെ പ്രതീക്ഷ നിഷ്കളങ്കമായും അവനോടായിരിക്കണം. പ്രാർഥിക്കേണ്ടതും അവനോടായിരിക്കണം. അങ്ങേയറ്റത്തെ വിനയവും സ്നേഹവുമുൾക്കൊണ്ട അടിമത്വത്തെ സാക്ഷാൽക്കരിക്കുന്ന വിധം അവർ തങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളും കർമ്മങ്ങളുമായി എല്ലാ സൃഷ്ടികളിൽ നിന്നും ഒഴിഞ്ഞ് അവനിലേക്കു തിരിയുകയും വേണം. പരിശുദ്ധനായ രക്ഷിതാവാണ് നമ്മളിലേക്ക് ഏറ്റവും അടുത്തവനും ഉത്തരം ചെയ്യുന്നവനും. അവൻ പറയുന്നു:

﴿ وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ ۗ ﴾

فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ ﴿١٨٦﴾ (البقرة: 186)

'(നബിയേ) എന്റെ അടിമകൾ എന്നെപ്പറ്റി നിന്നോട് ചോദിച്ചാൽ, (നിശ്ചലമായും) ഞാൻ സമീപസ്ഥനാണ് (എന്ന് അവരോടു പറയുക.) എന്നെ വിളി(ച്ചു പ്രാർഥി)ച്ചാൽ ഞാൻ വിളി(ച്ചു പ്രാർഥി)ക്കുന്നവന്റെ വിളിക്കുത്തരം നൽകുന്നതാണ്. അതിനാൽ അവർ എനിക്കായി ഉത്തരം തേടിക്കൊള്ളട്ടെ. അവർ എന്നിൽ

വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യട്ടെ. അവർ നേർമാർഗ്ഗം പ്രാപിച്ചവരാ യേക്കാം' (അൽ ബഖറ: 186).

അപ്രകാരം അവൻ അവന്റെ അടിമകളുടെ മനോവികാരങ്ങളും ഉദ്ദേശങ്ങളും അറിയുന്നവനാകുന്നു. ഹൃദയങ്ങളിൽ എന്തുണ്ടാ കുന്നുവെന്നും മനസ്സുകളിൽ എന്തു മന്ത്രണം നടക്കുന്നുവെ ന്നും അവനറിയുന്നു. രഹസ്യങ്ങളും ഒളിച്ചുവെച്ചതും അവനി യുന്നു. പിന്നെയെങ്ങിനെയാണ് സ്രഷ്ടാവായ റബ്ബിൽ നിന്ന് അവൻ വ്യതിചലിക്കുന്നത്? അവന്റെ സൃഷ്ടിപ്പിനെക്കുറിച്ചറി യുന്ന മറ്റൊരാളെ തേടുന്നത്? പ്രാർഥിക്കുന്നവന്റെ ഹൃദയത്തി ലുള്ളത് അറിയുന്ന സ്രഷ്ടാവിനേക്കാൾ വിവരമുള്ള ഒരു സൃ ഷ്ടി എങ്ങനെയുണ്ടാകും? സ്രഷ്ടാവിനെ വിട്ടു സൃഷ്ടികളി ലേക്കു തിരിയൽ രക്ഷിതാവിനെ വളരെയധികം പോരായ്മകൾ നിറഞ്ഞവനായും മോശപ്പെട്ടവനായും കാണലാണ്. യഥാർഥ ത്തിൽ ഈ പറഞ്ഞ സൃഷ്ടിക്കുതന്നെ മറ്റു സൃഷ്ടികളെക്കുറി ച്ച് വല്ലതും അറിവു ലഭിക്കണമെങ്കിൽ അല്ലാഹു അറിയിച്ചു കൊടുത്തിട്ടു വേണം. അല്ലാഹുവാകട്ടെ മഹത്തായ ഔന്നത്യ ത്തിലാകുന്നു താനും.

വഹ്ഹാബികൾ

തുടർന്ന് ഈ ലേഖകൻ മൂന്നാം പേജിലെ പതിമൂന്നാം വരിയിൽ പറയുന്നു:

'ഖേദമെന്നു പറയട്ടെ; വഹ്ഹാബികൾ പറയുന്നു: മനുഷ്യ പ്ര കൃതിയിൽ നിന്നും പുറത്താകും വിധം റസൂൽ ﷺ യെ പുകഴ്ത്തിപ്പറയുന്നത് അസംബന്ധവും തെറ്റുമാണ്. തിരുമേനി ﷺ പ്ര

കാശമാണെന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ച വ്യക്തി കാഫിറാണെന്ന് അവർ വിധിച്ചു. നിശ്ചയം അല്ലാഹുവാകട്ടെ പ്രകാശിക്കുന്ന വിളക്ക് എന്ന് തിരുമേനിയെ വിശേഷിപ്പിച്ചത് ഈ കഴുതകൾ കാണാതെ പോയി' എന്നിങ്ങനെ.

മറുപടി: വഹ്ഹാബികൾ എന്നതുകൊണ്ട് ഇയാൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് ഷൈഖ് മുഹമ്മദ് ബിൻ അബ്ദിൽ വഹ്ഹാബും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രബോധനത്തിലൂടെ ഉത്ബുദ്ധരായ നല്ല മനുഷ്യരുമാണ്. അല്ലാഹു അവരിൽ കരുണചൊരിയട്ടെ. അദ്ദേഹം പുതുതായൊന്നും കൊണ്ടുവന്നിട്ടില്ലായെന്ന് എല്ലാവർക്കുമറിയാം. ജനങ്ങളിൽ നിന്നും തുത്തറിയപ്പെട്ടതും അടിമകളിൽ നിന്ന് അല്ലാഹുവിന് മാത്രം അവകാശപ്പെട്ടതുമായ ഏകദൈവാരാധനയുടെ അടയാളങ്ങൾ പുനഃസ്ഥാപിക്കുകയാണദ്ദേഹം ചെയ്തത്. സമൂഹത്തിൽ നിന്നും അത് പുറം തള്ളപ്പെട്ടിരുന്നു. ഷിർക്കും അതിജയിച്ചു. സമൂഹം മരണമടഞ്ഞവരോട് ഇടതേട്ടം നടത്തുന്നവരായി. ദർഗ്ഗകളെന്ന പേരിൽ വലിയ്ക്കുകളുടെയും സജ്ജനങ്ങളുടെയും ഖബറുകൾക്കു മീതെ കെട്ടിടങ്ങളുണ്ടാക്കി. അതിനുമേൽ ഖുബ്ബകൾ സ്ഥാപിച്ചു. അവിടെയുള്ള നമസ്കാരത്തിന് പ്രാധാന്യം കൽപ്പിച്ചു. അതിനു ചുറ്റും ഭജനമിരുന്നു. അതിനോടുള്ള ആദരവിന്റെയും മഹത്വത്തിന്റെയും പേരിൽ ബലിയർപ്പിച്ചു. നേർച്ചകളും വഴിപാടുകളും നൽകി. ആശകളെ അതുമായി ബന്ധിപ്പിച്ചു. അല്ലാഹുവോടൊപ്പം മരിച്ചവരുടെ പേരുകളും ചേർത്ത് സംസാരിക്കുകയും അവരെ വിളിക്കുകയും അവരോട് പ്രാർഥിക്കുകയും ചെയ്തു. ഷംസാൻ, താജ്, യൂസുഫ്, സൈദുബിനുൽ ഖത്താബ് തുടങ്ങിയവരുടെയൊക്കെ ഖബറുകൾ പോലെ. അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുപോരവെ മുഹമ്മദ് ബി

ൻ അബ്ദുൽ വഹ്ഹാബ് رحمه الله രംഗപ്രവേശം ചെയ്തു. മരണപ്പെട്ടവർക്ക് നമ്മളിൽ നിന്ന് കിട്ടേണ്ട അവകാശം നമ്മുടെ സ്നേഹവും നാം അവരെ അനുഗമിക്കലും അവർ ചെയ്തതുപോലുള്ള നല്ല കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യലുമാണ്. എന്നാൽ പ്രാർത്ഥന, പ്രത്യേകം, അറവ്, നേർച്ച ഇതെല്ലാം നമ്മളിൽ നിന്ന് അല്ലാഹുവിന് മാത്രം അവകാശപ്പെട്ടതാണ് എന്നദ്ദേഹം തന്റെ സമകാലികർക്ക് വിവരിച്ചു കൊടുത്തു. തൗഹീദിനെ തകർത്തുകളയുന്ന തരത്തിലുള്ള കർമ്മങ്ങൾക്കെതിരിൽ താഴെപറയുന്ന വ്യക്തമായ തെളിവുകളും അദ്ദേഹം അവർക്കുചരിച്ചുകൊടുത്തു. അവിടുന്ന് ﷺ അല്ലാഹുവിന്റെ വചനത്തോടൊപ്പം പഠിപ്പിച്ചു കൊടുത്തു:

لَعَنَّ اللَّهُ مَنْ ذَبَحَ لِغَيْرِ اللَّهِ (مسلم)

‘അല്ലാഹുവല്ലാത്തവർക്കു ബലിയർപ്പിച്ചവനെ അല്ലാഹു ശപിച്ചിരിക്കുന്നു’ (മുസ്ലിം).

﴿ فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَأَحْزَرْ ﴾ (الكوثر : 2)

‘ആകയാൽ നിന്റെ റബ്ബിന് നീ നമസ്കരിക്കുകയും നീ (ബലി) യറുക്കുകയും ചെയ്യുക’ (കൗമർ: 2).

അഥവാ നമസ്കാരവും ബലിയും അവന്നുമാത്രം അവൻ പ്രത്യേകമാക്കി. ഒരാൾ അല്ലാഹു അല്ലാത്തവർക്ക് നമസ്കരിക്കുകയോ ബലിയറുക്കുകയോ ചെയ്താൽ അയാൾ അല്ലാഹുവിന്റെ അവകാശത്തിൽ പങ്കുചേർത്തവനായി. ഖബറുകളെ ആരാധനാലയങ്ങളാക്കുന്നത് നബി ﷺ വിരോധിച്ച കാര്യവും അദ്ദേഹം അവർ

ക്ക് വ്യക്തമാക്കി കൊടുത്തു. അവിടുന്ന് ﷺ വഹാത്താവുന്നതിനുമുമ്പ് പറഞ്ഞ അഞ്ചുകാര്യങ്ങൾ അദ്ദേഹം സമൂഹത്തിന് ഉണർത്തിക്കൊടുത്തു:

أَلَا فَلَا تَتَّخِذُوا الْقُبُورَ مَسَاجِدَ، فَإِنِّي أَنهَاكُمْ عَنْ ذَلِكَ (مسلم)

‘അറിയുക: ഖബറുകളെ നിങ്ങൾ സാഷ്ടാംഗം ചെയ്യുന്ന സ്ഥലങ്ങളാക്കരുതേ.. അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നത് ഞാൻ നിങ്ങളെ വിരോധിച്ചിരിക്കുന്നു’ (മുസ്ലിം).

മരണാസനവേളയിൽ അവിടുന്ന് പറഞ്ഞു:

لَعَنَ اللَّهُ الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى اتَّخَذُوا قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ مَسَاجِدًا (مسلم)

‘ജൂതരെയും ക്രിസ്ത്യാനികളെയും അല്ലാഹു ശപിച്ചു. അവർ അവരുടെ നബിമാരുടെ ഖബറുകളെ ആരാധനാലയങ്ങളാക്കി’ (മുസ്ലിം). അങ്ങിനെ ചെയ്തവർക്ക് അവിടുന്ന് ﷺ മുന്നറിയിപ്പ് നൽകി.

لَعَنَ اللَّهُ زَايِرَاتِ الْقُبُورِ وَالْمُتَّخِذِينَ عَلَيْهَا الْمَسَاجِدَ وَالسُّرْحَ (أبو داود)

‘ഖബറുകൾ സന്ദർശിക്കുന്ന സ്ത്രീകളെയും അതിന്റെ മേൽ ആരാധനാസ്ഥലങ്ങളും വിളക്കുകളും സ്ഥാപിക്കുന്നവരെയും അല്ലാഹു ശപിച്ചിരിക്കുന്നു’ (അബൂദാവൂദ്).

അവിടുന്ന് ﷺ തന്റെ രക്ഷിതാവിനോട് പ്രാർഥിച്ചു:

اللَّهُمَّ لَا تَجْعَلْ قَبْرِي وَتَنَاءُ يُعْبَدُ، اشْتَدَّ غَضَبُ اللَّهِ عَلَى قَوْمٍ اتَّخَذُوا قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ

مَسَاجِدَ (أحمد)

‘അല്ലാഹുവേ എന്റെ ഖബറിടത്തെ ആരാധിക്കപ്പെടുന്ന ബിംബമാക്കരുതേ. തങ്ങളുടെ നബിമാരുടെ ഖബറുകളെ ആരാധനാസ്ഥലങ്ങളാക്കിയ സമൂഹത്തോട് അല്ലാഹുവിന്റെ കോപം കഠിനമായിരിക്കുന്നു’ (അഹ്മദ്).

നബിമാരുടെയും വലിയുള്ളികളുടെയും ഖബറുകൾക്കരികെ വെച്ച് കരുതിക്കൂട്ടി നമസ്കാരം നിർവ്വഹിച്ചതുകാരണത്താൽ ആണ് ആദ്യകാലക്കാർ ഖബറുദൈവാരാധകരായതെന്നർത്ഥം. നമസ്കാരം നിർവ്വഹിക്കപ്പെടുന്ന സ്ഥലമൊക്കെയും ‘മസ്ജിദ്’ ആണ്. അത് മസ്ജിദ് എന്നാണ് വ്യക്തമാക്കുന്ന മിമ്പറോ മിഹ്റാബോ ഒന്നും ഇല്ലെങ്കിലും. ‘മസ്ജിദ്’ എന്നാൽ റുക്നും സുജൂദും നിർവ്വഹിക്കുന്ന സ്ഥലം എന്നാണ് അർത്ഥം.

അക്കാലത്തെ ആളുകൾ സജ്ജനങ്ങളുടെയും വലിയുള്ളികളുടെയും ഖബറുകൾ ലക്ഷ്യം വെച്ചു. അവിടെയുള്ള നമസ്കാരം കൂടുതൽ പുണ്യകരവും പള്ളികളിൽ വെച്ച് മുസ്ലിംകളോടൊപ്പം സംഘടിതമായി നമസ്കരിക്കുന്നതിനേക്കാളേറെ ശ്രേഷ്ഠമാണെന്നും വിശ്വസിച്ചു. എന്നല്ല പ്രസ്തുത വലിയ ആ നമസ്കാരത്തിലൂടെ അവരുടെ പാപങ്ങൾ പൊറുക്കുമെന്നോ ലാലുകരിച്ചു കൊടുക്കുമെന്നോ ഒക്കെയായിരുന്നു അവരുടെ ധാരണ. ഇതൊക്കെ സൃഷ്ടികളെ പരിധിവിട്ട് ആദരിക്കലും അവരെ അവരുടെ പദവിയിൽ നിന്നും അല്ലാഹുവിന് മാത്രം അവകാശപ്പെട്ട ഒരു പദവിയിലേക്ക് ഉയർത്തലുമാണ്. എന്നാൽ മുഹമ്മദ് റസൂൽ ﷺ യെ നാം മഹത്വപ്പെടുത്തുന്നു; സ്നേഹിക്കുന്നു. നമുക്കദ്ദേഹത്തോടുള്ള സ്നേഹം സ്വന്തം ശരീരത്തേക്കാളും സ്വത്തി

നെക്കാളുമേറെയാണ്. അതുനമ്മുടെ ഈമാൻ ശരിയാകുന്നതിന് അനിവാര്യമാണുതാനും. തിരുമേനി ﷺ പറഞ്ഞു:

لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّىٰ أَكُونَ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ وَالِدِهِ وَوَلَدِهِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ (مسلم)

‘തന്റെ സന്താനത്തോടോ പിതാവിനോടോ മുഴുവൻ ജനങ്ങളോടോ ഉള്ളതിനേക്കാളേറെ സ്നേഹം എന്നോടായിത്തീരുന്നതുവരെ നിങ്ങളിലൊരാളും മുഅ്മിനുകളാവുകയില്ല’ (മുസ്ലിം). പക്ഷേ ഈ സ്നേഹം മനുഷ്യപ്രകൃതിക്കപ്പുറത്തേക്ക് അദ്ദേഹത്തെ എത്തിച്ചുകൂടാ... റബ്ബോ ഇലാഹോ സ്രഷ്ടാവോ അന്നദാതാവോ ഒക്കെയായി മാറ്റരുത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രത്യേകത, പ്രവാചകത്വമാണ്. മുഴുവൻ മനുഷ്യരെക്കൊളും അതിലൂടെ അല്ലാഹു തിരുമേനി ﷺ യെ ശ്രേഷ്ഠനാക്കി. അവിടുത്തേക്ക് വഹ്ദ്യ് നൽകി. അല്ലാഹുവിന്റെ സന്ദേശം വഹിക്കാനും മുഴുവൻ ജനങ്ങൾക്ക് അതെത്തിച്ചുകൊടുക്കാനും തിരുമേനി ﷺ യെ ചുമതലപ്പെടുത്തി. അതോടൊപ്പം തന്നെ മാനുഷിക വിശേഷണങ്ങളിൽ നിന്നോ അല്ലാഹുവിന്റെ ദാസനാണെന്നതിൽ നിന്നോ ഒഴിവാക്കപ്പെടുന്നുമില്ല. പ്രവാചകനോട് പ്രഖ്യാപിക്കാൻ അല്ലാഹു ﷻ കല്പിച്ചു:

﴿قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ﴾ (الكهف: 110)

‘(നബിയേ) പറയുക: നിശ്ചയം ഞാൻ നിങ്ങളെപ്പോലുള്ള ഒരു മനുഷ്യൻ മാത്രമാവുന്നു. എനിക്ക് വഹ്ദ്യ് നൽകപ്പെടുന്നു (എന്നതാണെന്റെ പ്രത്യേകത)’ (അൽ കഹ്ഫ്: 110).

എന്നല്ല, പ്രവാചകരെല്ലാം തന്നെ ഈ മനുഷ്യപ്രകൃതിയിൽ നിന്നും പുറത്ത് പോകുന്നവരല്ല. അവർ അവരുടെ സമൂഹത്തോട് പഠത്തത് അല്ലാഹു എടുത്തുകാട്ടിയത് നോക്കൂ.....

﴿ إِن خُنُّنَّ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَمُنُّ عَلَىٰ مَن يَشَاءُ مِّنْ

عِبَادِهِ ۗ ﴾ (إبراهيم : 11)

‘ഞങ്ങൾ നിങ്ങളെപ്പോലുള്ള മനുഷ്യരല്ലാതെ (മറ്റാരും) അല്ല. എങ്കിലും അല്ലാഹു അവന്റെ അടിമകളിൽ നിന്നും അവനുദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് അവൻ ദാക്ഷിണ്യം (അനുഗ്രഹം) ചൊരിയുന്നു’ (ഇബ്റാഹീം: 11).

അല്ലാഹുവിന് മാത്രം സാധ്യമാവുന്ന ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെട്ട മുഷ്റിക്കുകളോട് താഴെ പറയുന്ന മറുപടി കൊടുക്കാൻ അല്ലാഹു കൽപ്പിച്ചു.

﴿ قُلْ سُبْحَانَ رَبِّيَ هَلْ كُنْتُ إِلَّا بَشَرًا رَسُولًا ﴾ (الإسراء : 93)

‘(നബിയേ) പറയുക: എന്റെ റബ്ബ് എത്ര പരിശുദ്ധൻ! (അവനെ ഞാൻ വാഴ്ത്തുന്നു). ഞാൻ ഒരു റസൂലായ മനുഷ്യനല്ലാതെ (മറ്റു വല്ലവനും) ആണോ?! (ഇസ്റാഅ്: 93).

ഇങ്ങനെയൊക്കെയായിരിക്കെ പ്രവാചകൻമാർ മനുഷ്യ പ്രകൃതിക്കു പുറത്തുള്ളവരാണെന്നും അദ്യശ്യ വിജ്ഞാനമുള്ളവരാണെന്നും, പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ കൈകാര്യകർതൃത്വം ഏറ്റെടുത്തവരാണെന്നും, നൽകാനും തടയാനും, പ്രയോജനം ചെയ്യാനും ഉപദ്രവം ചെയ്യാനും സാധിക്കും വിധം റബ്ബിന്റെ പങ്കാളികളാ

ണെന്നും ഒക്കെ പറയുന്നതിന് വല്ല തെളിവും ഉണ്ടോ? അല്ലാഹു ﷻ അവന്റെ നബി ﷺ യോട് പറഞ്ഞതു നോക്കൂ....

﴿ قُلْ مَا كُنْتُ بِدَعَاٍ مِّنَ الرُّسُلِ وَمَا أَدْرِي مَا يُفْعَلُ بِي وَلَا بِكُمْ إِنِّ

﴿ ٩ ﴾ (الأحقاف : ٩) ﴿ أَتَّبِعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ وَمَا أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴾

‘(നബിയേ) പറയുക: ഞാൻ റസൂലുകളിൽ നിന്നും (ആദ്യമായി വന്ന) ഒരു നവീനനല്ല. എന്നെക്കൊണ്ടോ നിങ്ങളെക്കൊണ്ടോ എന്തു ചെയ്യപ്പെടുമെന്ന് എനിക്കറിയുകയുമില്ല. എനിക്ക് വഹ്യ് (ദിവ്യബോധനം) നൽകപ്പെടുന്നതിനെയല്ലാതെ ഞാൻ പിൻപറ്റുന്നില്ല. സ്പഷ്ടമായ ഒരു താക്കീതുകാരനല്ലാതെ ഞാൻ (മറ്റൊന്നും) അല്ല’ (അഹ്ഖാഫ്: 9).

ഇതിനും പുറമേ ഈ അദ്യശ്യജ്ഞാനം തനിക്കില്ലെന്ന് പറയാൻ അല്ലാഹു തിരുമേനി ﷻ യോട് കൽപ്പിച്ചു:

﴿ قُلْ لَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبَ وَلَا أَقُولُ لَكُمْ

﴿ ٥٠ ﴾ (الأنعام : ٥٠) ﴿ إِنِّي مَلَكٌ

‘(നബിയേ) പറയുക, അല്ലാഹുവിന്റെ ഖജാനകൾ എന്റെ പക്കലുണ്ടെന്ന് നിങ്ങളോട് ഞാൻ പറയുന്നില്ല. ഞാൻ അദ്യശ്യകാര്യം അറിയുകയുമില്ല. ഞാനൊരു മാലാഖയാണെന്നും നിങ്ങളോട് ഞാൻ പറയുന്നില്ല’ (അൻഅം: 50).

തീർന്നില്ല; അല്ലാഹുവിന് സമ്പൂർണ്ണമായ ഭക്തിയും വിനയവും പ്രകടിപ്പിച്ച ഒരു അടിമ മാത്രമായിരുന്നു നബി ﷺ യെന്ന് ഒരു വെല്ലുവിളിയുടെ സ്ഥാനത്ത് അവൻ വ്യക്തമാക്കി:

﴿ وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِّنْ

مِثْلِهِ ۚ ﴾ (البقرة : 23)

‘നമ്മുടെ അടിമയുടെ മേൽ നാം അവതരിപ്പിച്ചത് സംബന്ധിച്ച് നിങ്ങൾ വല്ല (വിധേനയും) സംശയത്തിലാണെങ്കിൽ അതു പോലുള്ള ഒരധ്യായം (സൂറത്ത്) നിങ്ങൾ കൊണ്ടുവരുവിൻ’ (അൽബഖറ: 23)

തിരുമേനി ﷺ യുടെ ആകാശാരോഹണവേളയെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞ പ്ലോഴും അല്ലാഹു ﷻ അദ്ദേഹത്തെ ഒരു അടിമയായി നമ്മോട് വിശേഷിപ്പിച്ചു:

﴿ سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَىٰ بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِّنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَىٰ

الْمَسْجِدِ الْأَقْصَا ۚ ﴾ (الإسراء : 1)

‘തന്റെ അടിമയെ ഒരു രാത്രിയിൽ മസ്ജിദുൽ ഹറമിൽ (പവിത്രമായ പള്ളിയിൽ) നിന്ന് മസ്ജിദുൽ അഖ്സായിലേക്ക് (അങ്ങേയറ്റത്തെ പള്ളിയിലേക്ക്) രാപ്രയാണം ചെയ്യിച്ചവനാരോ അവൻ പരിശുദ്ധൻ!’ (ഇസ്റാഅ്: 1)

തിരുമേനി (സ) വിളിച്ചു പ്രാർഥിച്ച സന്ദർഭത്തിലും അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തിന് അടിമയുടെ വിശേഷണം നൽകി:

﴿ وَأَنَّهُ لَمَّا قَامَ عَبْدُ اللَّهِ يَدْعُوهُ كَادُوا يَكُونُونَ عَلَيْهِ لِبَدًا ﴾ (الحج : ١٩)

‘അല്ലാഹുവിന്റെ അടിമ (നബി) അവനെ (അല്ലാഹുവിനെ) വിളിച്ചു പ്രാർഥിച്ചു കൊണ്ടു നിന്നപ്പോൾ അവർ (ജിന്നുകൾ) അദ്ദേഹത്തിനുമേൽ (അദ്ദേഹത്തിനു ചുറ്റും) കൂട്ടം കൂടിയിരുന്നൂവെന്ന് (വഹ്വ് നൽകപ്പെട്ടതായി പറയുക)’ (ജിന്: 19)

ഇനിയും അല്ലാഹു ﷻ പറയുന്നു:

﴿ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَى عَبْدِهِ الْكِتَابَ وَلَمْ يَجْعَلْ لَهُ عِوَجًا ﴾

(الكهف : ١)

‘തന്റെ അടിമക്ക് വേദഗ്രന്ഥം അവതരിപ്പിച്ച അല്ലാഹുവിന് സർവ്വത്ര സതുതി!’ (അൽ കഹ്ഫ്: 1)

﴿ تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَى عَبْدِهِ ﴾ (الفرقان : ١)

‘തന്റെ അടിമയുടെ മേൽ ഫുർഖാൻ (സത്യംസത്യവിവേചന പ്രമാണം) അവതരിപ്പിച്ചവൻ നന്മയുറ്റവൻ! (അൽ ഫുർഖാൻ: 1)

ജനങ്ങളെ (തത്സമയംകൊണ്ട്) തോൽപ്പിക്കുന്ന ഒരുഗ്രന്ഥം പ്രവാചകന് അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ചു കൊടുത്തു; സ്ഥൂല ശരീരത്തോടും ആത്മാവോടും കൂടി മസ്ജിദുൽ ഹറമിൽ നിന്ന് അഖ്സയിലേക്ക് രാപ്രയാണം നടത്തിച്ചു; തുടർന്ന് അല്ലാഹുവിന്റെ ഇഹാനുസാരം ആകാശാരോഹണം നടത്തി; അല്ലാഹു

വിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിലേക്ക് പ്രബോധനം ചെയ്യാനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം ഏൽപ്പിക്കപ്പെട്ടു; ഇതെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സവിശേഷതകളാണ്. ഈ സവിശേഷതകളൊന്നും തന്നെ, അല്ലാഹു ﷻ വിനുള്ള അടിമത്വത്തിൽ നിന്ന് തിരുമേനി ﷺ യെ പുറത്തു കടത്തുന്നില്ല. അല്ലാഹു ﷻ വിന് വിനയാദര-ഭക്തി-വിധേയത്വത്തോടെ കഴിയുന്ന ഒരു അടിമയല്ലാതെയുമാകുന്നില്ല. അഹങ്കരിക്കാത്ത പരിശുദ്ധരായ എല്ലാ ദാസന്മാരുടേയും ഗുണവും ശ്രേഷ്ഠതയും ഇതൊക്കെയായിരുന്നു. അല്ലാഹു ﷻ പറയുന്നു:

﴿ لَنْ يَسْتَنْكِفَ الْمَسِيحُ أَنْ يَكُونَ عَبْدًا لِلَّهِ وَلَا الْمَلَائِكَةُ ﴾

الْقُرُونُ ﴿٥٧﴾ (النساء : 172)

‘അല്ലാഹുവിന് അടിമയായിരിക്കുവാൻ (ഈസാ) മസീഹു വൈമനസ്യം കാണിക്കുകയേ ചെയ്യുകയില്ല. (അല്ലാഹുവിങ്കൽ) സാമീപ്യം സിദ്ധിച്ച മാലാഖമാരും (അപ്രകാരം ചെയ്യുക) ഇല്ല’ (നീസാഅ്: 172).

അതിനാൽ നാം പറയുന്നു: റസൂൽ (സ)യെ മഹത്വപ്പെടുത്തുന്നതിന്റെ പേരിൽ അദ്ദേഹത്തെ മനുഷ്യപ്രകൃതിക്കപ്പുറം മാലാഖയുടെയോ ‘റുബുബിയ്യത്തി’ന്റെയോ ‘ഉലൂഹിയത്തി’ന്റെയോ ഇതൊന്നുമല്ലാത്ത മറ്റേതെങ്കിലും ഒരവസ്ഥാവിശേഷത്തിന്റെയോ പരിധിയിലേക്കുയർത്തൽ ശരിയല്ല.

പ്രകാശം

പ്രസ്തുത ലേഖകൻ ആക്ഷേപമായി തുടർന്നു പറഞ്ഞു: ‘തിരുമേനി ﷺ യെ പ്രകാശം എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചവൻ കാഫിറാണെന്നും ഇവർ വിധിച്ചു. നിശ്ചയം അല്ലാഹുവാകട്ടെ തിരുമേനി ﷺ യെ പ്രകാശം ചൊരിയുന്ന വിളക്കെന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചത് ഈ കഴുതകൾക്കറിയാതെ പോയി. ഏതൊരാൾക്കു അല്ലാഹു ഹിദായത്ത് ഉദ്ദേശിക്കുന്നുവോ അയാൾക്ക് ഈ പ്രവാചകനിലൂടെ പ്രകാശവും പൊരുളും നൽകുമെന്ന അർത്ഥത്തിൽ നബി തിരുമേനി ﷺ യെ ഇവർ മനസ്സിലാക്കിയില്ല.’

മറുപടി: അദ്ദേഹം പ്രകാശമാണെന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചതിനെ നാമെപ്പോഴാണ് കുഫ്ർ കൊണ്ട് വിധിച്ചത്? സലഫീ പ്രബോധകരായ പണ്ഡിതന്മാർ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞതിന് തെളിവെവിടെ? ഇത് ശുദ്ധമായ കളവും വ്യക്തമായ വ്യാജാരോപണവുമാണ്. മറിച്ച് ആ സലഫീ പണ്ഡിതന്മാർ അത് സംബന്ധമായി അല്ലാഹു വിശേഷിപ്പിച്ചതെന്തോ അത് പിന്തുടരുന്നവർ മാത്രമാണ്. വിശുദ്ധ ഖുർആൻ പറഞ്ഞ,

﴿ قَدْ جَاءَكُمْ مِنَ اللَّهِ نُورٌ وَكِتَابٌ مُبِينٌ ﴾ (المائدة : 15)

‘അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്ന് നിങ്ങൾക്ക് ഒരു പ്രകാശവും സ്പഷ്ടമായ ഒരു വേദഗ്രന്ഥവും വന്നിട്ടുണ്ട്‘ (മാഇദ: 15)
 എന്ന സൂക്തത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവരുമാണ്. സൂറത്തു മാഇദയിലെ ഈ വാക്യത്തിലെ പ്രകാശം نور കൊണ്ടുള്ള വിവക്ഷ, അബൂ ജഅ്ഫർ ഇബ്നു ജരീർ അത്വബ്ദീ رحمه الله പറയുന്നത്:

‘മുഹമ്മദ് ﷺ യാണെന്നാണ്. അല്ലാഹു, തിരുമേനി ﷺ വഴി സത്യത്തെ പ്രകാശിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിലൂടെ ഇസ്‌ലാമിനെ പ്രകടമാക്കി. അദ്ദേഹം വഴി ബഹുദൈവാരാധന തകർത്തുകളഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിലൂടെ സത്യം ഗ്രഹിച്ചവർക്ക് അദ്ദേഹം പ്രകാശമാണ്. ഗ്രന്ഥത്തിൽ ജൂതന്മാർ മറച്ചുവെച്ചിരുന്ന ധാരാളം കാര്യങ്ങൾ ആ പ്രവാചകൻ ﷺ അവർക്ക് വെളിവാക്കിക്കൊടുത്തതും അദ്ദേഹം പ്രകാശമാണെന്നതിൽ പെടുന്നു’ (ത്വബ്‌രി: 10/143). പക്ഷേ (പ്രകാശം എന്ന) ഈ വിശേഷണത്തിന് അല്ലാഹുവിനവകാശപ്പെട്ട യാതൊന്നും കൽപ്പിച്ചു കൂടാത്തതാണ്. അല്ലാഹുവിനോട് ചേർത്തോ, അല്ലാഹുവിനെ മഹത്വപ്പെടുത്തും പ്രകാരം മഹത്വപ്പെടുത്തിയോ, അല്ലാഹുവിന്റെ വിശേഷണങ്ങളിൽ പെട്ട വല്ലതും കൊടുത്തോ വിശേഷിപ്പിക്കാൻ പാടില്ല. നബി ﷺ പറഞ്ഞതായി സ്ഥിരപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്:

لَا تُطْرُونِي كَمَا أَطْرَتِ النَّصَارَى عِيسَى بْنِ مَرْيَمَ ، إِنَّهُ أَنَا عَبْدٌ فَقُولُوا عَبْدُ اللَّهِ
 وَرَسُولُهُ (بخاري)

‘മറിയമിന്റെ പുത്രൻ ഈസാ عليه السلام യെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ വാഴ്ത്തിപ്പറഞ്ഞതുപോലെ എന്നെ നിങ്ങൾ വാഴ്ത്തിപ്പറയരുത്. എന്തെന്നാൽ ഞാൻ അല്ലാഹുവിന്റെ അടിമ മാത്രമാണ്. അതിനാൽ നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ അടിമയും അവന്റെ റസൂലും എന്ന് പറഞ്ഞു കൊള്ളുക’ (ബുഖാരി).

مَا شَاءَ اللَّهُ وَشُنْتُ (അല്ലാഹുവും താങ്കളും ഉദ്ദേശിച്ചാൽ) എന്നൊരാൾ പറഞ്ഞപ്പോൾ തിരുമേനി ﷺ അയാളോട് പറഞ്ഞു:

أَجَعَلْتَنِي لِلَّهِ نَدًّا ، قُلْ مَا شَاءَ اللَّهُ وَخَدَّهُ (أحمد)

‘നീയെന്നെ അല്ലാഹുവിന് തുല്യനാക്കിയോ? അല്ലാഹു മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചാൽ എന്നു പറയുക’ (അഹ്മദ്).

അവിടുന്ന് ﷺ പറഞ്ഞു:

وَلَا تَقُولُوا مَا شَاءَ اللَّهُ وَشَاءَ مُحَمَّدٍ ، وَلَكِنْ قُولُوا مَا شَاءَ اللَّهُ ثُمَّ شَاءَ مُحَمَّدٍ (أحمد)

‘അല്ലാഹുവും മുഹമ്മദും ഉദ്ദേശിച്ചാൽ എന്നു നിങ്ങൾ പറയരുത്. മറിച്ച്, അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിച്ചാൽ പിന്നെ മുഹമ്മദ് ഉദ്ദേശിച്ചാൽ എന്നു പറഞ്ഞുകൊള്ളുക’ (അഹ്മദ്).

കാരണം ‘ഉം’ എന്ന അർഥമുള്ള ‘വ’ എന്ന അക്ഷരം രണ്ടു ഉദ്ദേശങ്ങളെയും തുല്യപദവിയാക്കിത്തീർക്കും. ‘മുമ്മ’ (مُ) ‘പിന്നെ’ ക്ക് ആ പ്രശ്നമില്ല. സൃഷ്ടികളുടെ ഉദ്ദേശം അല്ലാഹുവിന്റെ ഉദ്ദേശത്തിനു ശേഷമല്ലാതെ സംഭവിക്കുകയുമില്ല. അല്ലാഹു ﷻ പറയുന്നു:

﴿ وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ ﴾ (الإنسان : 30)

‘അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിക്കുന്നതായാലല്ലാതെ നിങ്ങളുദ്ദേശിക്കുന്നതല്ല’ (ഇൻസാൻ: 30)

നബി ﷺ സൃഷ്ടികളിൽ വെച്ചേറ്റവും ശ്രേഷ്ഠനും മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ നേതാവുമായിരിക്കെ ബനുആമിർ ഗോത്രത്തിന്റെ പ്രതിനിധി സംഘം ഒരിക്കൽ തിരുമേനി ﷺ യോട് **أنت سيدنا** (താങ്കൾ ഞങ്ങളുടെ സയ്യിദാണ്) എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ തിരു

മേനി ﷺ (സയ്യിദ് അല്ലാഹുവാണ്) എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ഇവർ നബിയെക്കുറിച്ച് 'أَفْضَلُنَا فَضْلًا وَ أَعْظَمْنَا طَوْلًا' (ശ്രേഷ്ഠതയിൽ ഞങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠൻ; ഗാഢീര്യത്തിൽ ഞങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ഗാഢീര്യമുള്ളവൻ) എന്നായി. തിരുമേനി ﷺ പറഞ്ഞു:

قُولُوا بِقَوْلِكُمْ أَوْ بَعْضِ قَوْلِكُمْ وَلَا يَسْتَهْوِيَنَّكُمُ الشَّيْطَانُ ، أَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ - وَ فِي لَفْظِ عَبْدِ اللَّهِ وَرَسُولُهُ ، مَا أَحْبَبُّ أَنْ تَرْفَعُونِي فَوْقَ مَنَزَلَتِي الَّتِي أَنْزَلَ اللَّهُ (أحمد)

'നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതുപോലെ പറഞ്ഞുകൊള്ളുക. അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതിൽ ചിലത്. പിശാച് നിങ്ങളെ ആശയക്കുഴപ്പത്തിലാക്കാതിരിക്കട്ടെ. ഞാൻ അബ്ദുല്ലയുടെ മകൻ മുഹമ്മദാണ് - (മറ്റൊരു വാചകത്തിൽ)- ഞാനല്ലാഹുവിന്റെ അടിമയും അവന്റെ ദൂതനുമാണ്. അല്ലാഹു എന്നെ ഏതൊരു പദവിയിലാണോ ഇറക്കിയത്; അതിനേക്കാൾ കൂടുതലായ പദവിയിലേക്ക് നിങ്ങളെന്നെ ഉയർത്തുന്നത് ഞാനിഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല' (അഹ്മദ്).

ഇപ്രകാരമാണ് തിരുമേനി ﷺ തന്റെ സമുദായത്തിലെ വിശ്വാസബലം കുറഞ്ഞവരെയും നവമുസ്ലിംകളെയും സംസ്കരിച്ചത്. അവരുടെ കർമ്മങ്ങൾ പാഴാവും വിധം അതിർലംഘനത്തിൽ അവരകപ്പെട്ടുപോവുമോ എന്നദ്ദേഹം ഭയന്നു. അതിനാൽ തിരുമേനി ﷺ പ്രകാശമാണെന്നും പ്രകാശിക്കുന്ന വിളക്കാണെന്നും നാമും വിശ്വസിക്കുന്നു. പ്രവാചകരിലെ ഏറ്റവും ഉത്തമൻ. നബികുലത്തിലെ അന്തിമൻ. സൃഷ്ടികളുടെ നേതാവ്. അന്ത്യനാളിലെ ശുപാർശകൻ. ശുപാർശ സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നവൻ.

‘ലിവാളൽ ഹംദി’ന്റെ വാഹകൻ. സ്തുത്യർഹമായ സ്ഥാനത്തിന്റെയും ‘ഹൗദി’ ന്റെയും ഉടമ. പക്ഷേ, അദ്ദേഹം റബ്ബിൽ നിന്ന യയ്ക്കപ്പെട്ട വ്യക്തിയാണെന്നും അവിടുത്തേക്ക് അവൻ വഹ്യാ് ഇറക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നും അത് ഈ വിശുദ്ധചുരുങ്ങും പരിശുദ്ധ സുന്നത്തുമാണെന്നും വിശ്വസിക്കലും സത്യപ്പെടുത്തലും തിരുമേനി ﷺ ക്ക് സമുദായത്തിൽ നിന്നും ലഭിക്കേണ്ട അവകാശമാണ്. തിരുമേനി ﷺ യിൽ വിശ്വസിക്കാൻ അല്ലാഹു കൽപ്പിച്ചതാണ്. അതിനവൻ പ്രതിഫലവും നിശ്ചയിച്ചു. അല്ലാഹു ﷻ പറയുന്നു:

﴿ فَآمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَالنُّورِ الَّذِي أَنْزَلْنَا ﴾ (التغابن : ٨)

‘അതിനാൽ അല്ലാഹുവിലും അവന്റെ റസൂലിലും നാം അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള പ്രകാശത്തിലും നിങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചു കൊള്ളുക’ (തഗാബൂൻ: 8).

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَآمِنُوا بِرَسُولِهِ يُؤْتِكُمْ كِفْلَيْنِ مِنَ

رَحْمَتِهِ وَيَجْعَلْ لَكُمْ نُورًا تَمْشُونَ بِهِ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ﴾ (الحديد : ٢٨)

‘ഹേ, വിശ്വസിച്ചവരേ, അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കുവിൻ. (എന്നാൽ) അവന്റെ കാര്യത്തിൽ നിന്ന് രണ്ടോഹരി നിങ്ങൾക്കവൻ നൽകുന്നതാണ്. നിങ്ങൾക്ക് കൊണ്ടുനടക്കുവാനുള്ള ഒരു പ്രകാശം നിങ്ങൾക്കവൻ ഏർപ്പെടുത്തിത്തരുകയും നിങ്ങൾക്കു പൊറുത്തുതരുകയും ചെയ്യും’ (ഹദീദ്: 28).

﴿فَأْمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الَّذِي يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَكَلِمَاتِهِ﴾

(الأعراف : ١٥٨) ﴿

‘അതിനാൽ അല്ലാഹുവിലും അവന്റെ റസൂലിലും നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുവീൻ. (അതെ) അല്ലാഹുവിലും അവന്റെ വാക്യങ്ങളിലും വിശ്വസിക്കുന്ന ഉമ്മിയായ (അക്ഷരാഭ്യാസമില്ലാത്ത) പ്രവാചകൻ’ (അഅ്റാഫ്: 158).

അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിൽ വിശ്വസിക്കലും അവിടുത്തെ സത്യപ്പെടുത്തലും അദ്ദേഹം അല്ലാഹുവിൽ നിന്ന് നമുക്കെത്തിച്ചു തന്നതെന്തോ, അവയെല്ലാം റബ്ബിൽ നിന്നും കൊണ്ടുവന്നതും സത്യസന്ധവുമാണെന്നംഗീകരിക്കലും അനിവാര്യമാണ്. തിരുമേനി ﷺ യെ അനുസരിക്കുകയും അവിടുന്ന് കൊണ്ടുവന്നതെന്തോ അത് പിൻപറ്റുകയും വേണം. ദൈവസാമീപ്യം കാംക്ഷിക്കുന്നവർ അപ്രകാരം ചെയ്തേ പറ്റൂ. സന്മാർഗ്ഗത്തെയും അല്ലാഹുവിന്റെ സ്നേഹത്തെയും പാപമോചനത്തെയും നബി തിരുമേനിയെ പിൻപറ്റുന്നതിനോട് അല്ലാഹു ബന്ധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അവൻ പറയുന്നു:

﴿وَاتَّبِعُوا لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ﴾ (الأعراف : ١٥٨) ﴿

‘അദ്ദേഹത്തെ -തിരുദൂതരെ- ﷺ പിൻപറ്റുകയും ചെയ്യുവീൻ. നിങ്ങൾ സന്മാർഗ്ഗം പ്രാപിച്ചേക്കാം’ (അഅ്റാഫ്: 158).

﴿ قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ ﴾

(آل عمران : 31) ﴿ 31 ﴾

‘പറയുക, നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ സ്നേഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ എന്നെ നിങ്ങൾ പിൻപറ്റുവിൻ. (എന്നാൽ) അല്ലാഹു നിങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുകയും നിങ്ങളുടെ പാപങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കു പൊറുത്തു തരികയും ചെയ്യും’ (ആലൂഇംറാൻ: 31).

ഇതാകുന്നു സ്നേഹത്തിന്റെ തെളിവ്. പ്രവാചകനെ സ്നേഹിക്കുന്നു എന്ന് വാദിക്കുന്നവർ ധാരാളമുണ്ട്. എന്നാൽ ഏതൊരാൾ തിരുമേനി ﷺ യെ യഥാർഥത്തിൽ സ്നേഹിക്കുന്നുവോ അയാൾ മുഹമ്മദ് ﷺ യുടെ ചര്യ പിൻപറ്റുന്നതിൽ ബദ്ധ ശ്രദ്ധ നായിരിക്കും. അവിടുത്തെ അധ്യാപനങ്ങളുമായി തന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ യോജിപ്പിക്കും. ആ പ്രവാചകനെ ഏറ്റവും ഉത്തമമായ മാതൃകയായി മുറുകെപ്പിടിയിടും. തിരുമേനി ﷺ കൊണ്ടുവന്ന അധ്യാപനങ്ങളും നിർദ്ദേശങ്ങളും സ്വീകരിക്കും. അവിടുത്തെ കൽപ്പനകളെ അവൻ മാതൃകയാക്കും. വിരോധങ്ങളിൽ നിന്നും ആക്ഷേപിച്ച കാര്യങ്ങളിൽ നിന്നും വിദൂരനായിരിക്കും. തിരുമേനി ﷺ യെ തന്റെ കർമ്മങ്ങളിൽ അവൻ അനുകരിക്കും. ആ മാർഗ്ഗത്തിൽ തന്റെ കാലഘട്ടത്തിലുള്ളവരുടെ വെറുപ്പ്, കുറ്റപ്പെടുത്തൽ, ആക്ഷേപിക്കൽ, ഇകഴ്ത്തൽ, ഛിദ്രതയുണ്ടാക്കൽ, മതത്തിൽ അതിരുകവിയൽ പോലുള്ള ആക്ഷേപം എല്ലാം വരുമ്പോൾ അവൻ ക്ഷമ കൈക്കൊള്ളും. താടിവളർത്തുക, നഖം മുറിക്കുക, ചേലാകർമ്മം നടത്തുക (ഖിസ്യാലുൻ ഫിത്റ്) പോ

ലുള്ള കാര്യങ്ങളെ മുറുകെ പിടിക്കുന്നവരെയും, പലിശ ഇടപാടുകൾ, ചലച്ചിത്രങ്ങൾ, നഗ്നചിത്രങ്ങൾ, സംഗീതങ്ങൾ പോലുള്ളവയിൽ നിന്ന് വിട്ടുനിന്നവരെയും പരിഹസിക്കുന്ന പലരും പ്രവാചകനെ സ്നേഹിക്കുന്നതായും അവിടുത്തെ സന്ദേശത്തെ സത്യപ്പെടുത്തുന്നതായും അനുഭവപ്പെടാറുണ്ടല്ലോ... അത്തരക്കാരുടെ ഭാഷയിൽ തിരുമേനി ﷺ യെ സ്നേഹിക്കുക, സത്യപ്പെടുത്തുക എന്നിവയെല്ലാം അല്ലാഹുവിനല്ലാതെ നൽകാൻ പാടില്ലാത്ത പുകഴ്ത്തലും സ്തുതി ചൊരിയലും രക്ഷിതാവിന്റെ ആധിപത്യത്തിൽ പങ്കുചേർക്കലുമാണെന്നാണ്. അല്ലെങ്കിൽ തിരുമേനി ﷺ യുടെ ഖബറിലേക്ക് യാചിക്കുന്നവരായി, തിരുമേനി ﷺ യോട് പ്രാർഥിക്കുന്നവരായി അല്ലാഹുവിനല്ലാതെ സാധ്യമാവാത്ത കാര്യങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തോടപേക്ഷിച്ചും കൊണ്ടു ചെല്ലലാണെന്നും അവർ ധരിച്ചുവശായിരിക്കുന്നു.

കള്ളക്കഥകളോ അടിസ്ഥാനരഹിതങ്ങളായ ഹദീസുകളോ അവർ തിരുമേനി ﷺ യിലേക്ക് ചേർക്കുന്നു. ഉദാഹരണമായി, അല്ലാഹു ﷻ തിരുമേനി ﷺ യോട് പറഞ്ഞത്രെ:

لَوْلَا مَا خَلَقْتُ الْكَوْنُ أَوْ مَا خَلَقْتُ الْإِنْسَانَ

‘താങ്കളില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ പ്രപഞ്ചത്തെ ഞാൻ സൃഷ്ടിക്കുമായിരുന്നില്ല. -അല്ലെങ്കിൽ- ഗോളങ്ങളെ ഞാൻ സൃഷ്ടിക്കുമായിരുന്നില്ല’.

അത്തരം ആളുകൾ ഇങ്ങിനെയും പറഞ്ഞു: അല്ലാഹു ആദം ﷺ നോട് പറഞ്ഞത്രെ: لَوْلَا مُحَمَّدٌ مَا خَلَقْتُ ‘മുഹമ്മദില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ താങ്കളെ ഞാൻ സൃഷ്ടിക്കുമായിരുന്നില്ല’. ‘ലൗഹുൽ

മഹ്ഫൂദിൽ ഉള്ളതെന്തെന്നും പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ളതെല്ലാം നബി ﷺ ക്ക് അറിയുമെന്നും ദുൻയാവിന്റെയും ആഖിറത്തിന്റെയും ആധിപത്യം അവിടുത്തേക്കുണ്ടെന്നും തൻമൂലം നൽകാനും തടയാനും സഹായിക്കാനും ഉപദ്രവിക്കാനും സന്മാർഗ്ഗത്തിലാക്കാനും വഴികേടിലാക്കാനുമൊക്കെ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിയുമെന്നും അവർ സ്ഥാപിച്ചു. അതോടൊപ്പം സ്ഥിരപ്പെട്ട സുന്നത്തുകൾക്കു വിരുദ്ധമായി താടിവടിക്കുക, മീശനീട്ടുക, മദ്യപിക്കുക, ഞെരിയാണിക്കു താഴെ വസ്ത്രമുടുക്കുക, ധിക്കാരികളെ ആദരിക്കുക, അവിശ്വാസികളെ പിൻപറ്റുക തുടങ്ങിയ ദുഃസ്വഭാവങ്ങളിൽ നിലകൊള്ളുന്നവരുമായി അവർ. വ്യക്തമായ അതിർ ലംഘകരും തിരുമേനി ﷺ യുടെ ചര്യക്കു വിരുദ്ധരുമാണവർ. ഇതൊക്കെ പിശാചിന്റെ അഭ്യർഥനകളാണ്. എന്തെന്നാൽ ഒരുകാലത്ത് അമിതമായ പുകഴ്ത്തലിലേക്ക് പിശാച് അവരെ ക്ഷണിക്കുക. മറുഭാഗത്താവട്ടെ വ്യക്തമായ സുന്നത്തിനു വിരുദ്ധമായി പ്രവർത്തിക്കാൻ അവരെ പ്രേരിപ്പിക്കുക. തൗഹീദിന്റെ വക്താക്കളെയും ഇസ്ലാമിക പണ്ഡിതരെയും വഹ്ഹാബികളെന്നു വിളിക്കുകയും അവരെ കഴുതകളെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത പ്രതിനിധിയുടെ ആളുകൾ ചെയ്യുന്ന ഏതാനും പ്രവർത്തനങ്ങളിലേക്കുള്ള ചില സൂചനകൾ മാത്രമാണിത്. അല്ലാഹു ﷻ പറയുന്നു:

﴿ كَمَثَلِ الْجِمَارِ تَحْمِلُ أَسْفَارًا ﴾ (الجمعة : ٥)

‘ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ചുമക്കുന്ന കഴുതയെപ്പോലെയാകുന്നു’ (ജൂമുഅ: 5) എന്ന് വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ ജുതൻമാരെപ്പറ്റി ഉദാഹരിച്ചതിലേ

ക്കാണീ സൂചന. പക്ഷേ ഈ ഉപമ, താഴെ പറയുന്ന സൂക്തങ്ങൾ മുൻപുപറഞ്ഞതിൽ നിന്ന് പാരായണം ചെയ്യുകയും അതിന്റെ വ്യാഖ്യാനം നബി ﷺ യുടെ ഹദീസുകളിൽ നിന്ന് പഠിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടും അതിലേക്ക് ചെവികൊടുക്കാത്ത ഇത്തരം ഗ്രന്ഥകാരന്മാർക്കും അവരെ പിൻപറ്റുന്നവർക്കും യോജിച്ചതാണ്. അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരെ വിളിച്ചുപ്രാർഥിക്കുന്നത് വിരോധിച്ചുകൊണ്ട് വിശുദ്ധ മുൻപുപറഞ്ഞു പറയുന്നു:

﴿ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا ﴾ (الجن: ١٨)

‘അതിനാൽ നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനൊപ്പം ആരെയും വിളിച്ചുപ്രാർഥിക്കരുത്’ (ജിൻ: 18).

﴿ وَلَا تَدْعُ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ ﴾ (يونس: ١٠٦)

‘നിനക്കുപകാരം ചെയ്യാത്തതും നിനക്കുപ്രദവം ഏൽപ്പിക്കാത്തതുമായതിനെ അല്ലാഹുവിനു പുറമെ നീ വിളിച്ചുപ്രാർഥിക്കരുത്’ (യൂനുസ്: 106).

﴿ وَإِنْ يَمَسُّكَ اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ وَإِنْ يُرِدْكَ

بِحَيْرٍ فَلَا رَادَّ لِفَضْلِهِ ﴾ (يونس: ١٠٧)

‘വല്ല ഉപദ്രവവും നിനക്കല്ലാഹു ബാധിപ്പിക്കുന്ന പക്ഷം അവനല്ലാതെ അതിനെ നീക്കം ചെയ്യുന്ന ഒരവനുമില്ല. വല്ല നന്മയും അവൻ നിനക്കുദേശിക്കുന്നുവെങ്കിലോ അവന്റെ ദയാവായ്പിനെ (അനുഗ്രഹത്തെ) തട്ടിക്കളയുന്നവനുമില്ല’ (യൂനുസ്: 107).

ഇത്രയെല്ലാം വ്യക്തമായി പറഞ്ഞിട്ടും അവർ അതിൽനിന്നു വ്യതിചലിച്ചു. അപ്പോൾ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ചുമക്കുന്ന കഴുതയുടെ ഉപമ ഇത്തരക്കാർക്കല്ലെ ഏറ്റവും യോജിച്ചത്?! അല്ലാഹു കാക്കട്ടെ. തുടർന്ന് ഈ ലേഖകൻ പതിനാറാമത്തെ വരിയിൽ പറയുന്നു: 'റസൂൽ ﷺ യെ റഹീഖുൽ അഅ്ലായിലേക്കുയർത്തിയതോടുകൂടി (വഹാത്തായതോടുകൂടി), തിരുമേനി ﷺ യുടെ സഹായം അവസാനിച്ചു എന്ന് വല്ലവനും വിശ്വസിച്ചാൽ അവൻ തിരുമേനി ﷺ യോട് മര്യാദകേട് കാട്ടിയവനാണ്. അയാളുടെ വിഷയത്തിൽ കാഹിറായി മരിച്ചുപോകുമോ എന്ന് ഭയപ്പെടണം. അല്ലാഹുവിൽ ശരണം'!

മറുപടി: റസൂൽ ﷺ യുടെ സഹായം അവിടുത്തെ ജീവിതകാലത്തും മരണശേഷവും ഉണ്ടെന്നാണ് ഇതിലെ പ്രഖ്യാപനം. പുണ്യത്തിലേക്ക് അദ്ദേഹം തെളിക്കുകയും സമുദായത്തിന് അദ്ദേഹം വഴികാട്ടിയാവുകയും സത്യത്തിലേക്കും സന്മാർഗ്ഗത്തിലേക്കും അവിടുന്ന് വ്യക്തത നൽകുകയും അവിടുന്ന് അയക്കപ്പെട്ടതെന്നോ അതെല്ലാം എത്തിച്ചുകൊടുക്കുകയും ശരീഅത്തിനെ പൂർണ്ണമായ രൂപത്തിൽ വിവരിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യലാണ് ഈ സഹായം കൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നതെങ്കിൽ അത് അവിടുത്തെ മരണശേഷവും വിചേരിക്കപ്പെടുകയില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സമുദായം സന്മാർഗ്ഗത്തിന്റെ പ്രകാശവലയത്തിൽ നിന്നും, അവിടുന്ന് വരച്ചുകാണിച്ച ചര്യയിൽനിന്നും പുറത്തുപോകാൻ പാടില്ല. അവിടുത്തെ സുന്നത്തിലേക്ക് വ്യക്തത നൽകുമ്പോഴാണ് അത് സഹായമായിത്തീരുക. ആർ ആ സുന്നത്തിനെ അവഗണിക്കുകയും അതിൽ നിന്ന് തിരിഞ്ഞുകളയു

കയും ചെയ്തുവോ അപ്പോളയാൾ തന്റെ കഴുതയേക്കാൾ മാർ ഗ്ലഭ്രം സംഭവിച്ചവനായി. അപ്രകാരം തന്നെ റസൂൽ ﷺയുടെ സഹായം കൊണ്ടുള്ള ഉദ്ദേശം അവിടുത്തെ പിൻപറ്റിയാലുള്ള പ്രയോജനവും ആ കാലടിപ്പാടുകൾ പിൻതുടരുന്നതിലൂടെ ലഭ്യമാകുന്ന പ്രതിഫലവും അവിടുത്തെ ശരീഅത്തനുസരിച്ച് ജീവിച്ച് പുണ്യം സാധിക്കലുമാണെങ്കിൽ അതൊന്നും തിരുമേനി ﷺ യുടെ മരണശേഷം വിചേദിക്കപ്പെടുന്നില്ല. അതുപോലെ ഏതൊരാൾ അവിടുത്തെ വഴിയിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുകയും ആ മാർഗ്ഗം പകർത്തുകയും ചെയ്തുവോ അയാൾക്ക് അനുഗ്രഹങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ ഔദാര്യവും സഹായവും അയാൾക്ക് കൈവരുന്നു. എല്ലാ പുണ്യകർമ്മങ്ങളെയും പോലെ ഈ പിൻപറ്റലിന്റെയും ഫലമായി അയാളുടെ ജീവിതത്തിൽ വിജയങ്ങളുമുണ്ടായിത്തീരുന്നു. പുണ്യങ്ങളുടെ ആധിക്യത്തിനും അനുഗ്രഹം വന്നുചേരുന്നതിനും ഉപജീവനം വിശാലമായിത്തീരുന്നതിനും ജീവിതം വിശുദ്ധമാവുന്നതിനും സൽക്കർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിനും അത് കാരണമായിത്തീരുന്നു. ശത്രുവിനെ അതിജയിക്കുന്നതിനും വിജ്ഞാനം ലഭ്യമാവുന്നതിനും അതുൾക്കൊള്ളുന്നതിനും അതു മുഖേന, സൽക്കർമ്മങ്ങളനുഷ്ഠിച്ച്, വെറുക്കപ്പെട്ടതിനെ സൂക്ഷിച്ച് ജീവിയ്ക്കാൻ കഴിയുന്നു. പ്രവാചകൻ നമ്മെ സഹായിക്കുമെന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശം ഇതെല്ലാമാണെങ്കിൽ അതു നാം വിശ്വസിക്കുന്നവരാണ്. നേരെ മറിച്ച് തിരുമേനി ﷺ യെ പിൻപറ്റുക എന്ന അനുഗ്രഹമല്ലാതെയുള്ള ഒരു പ്രവാചകസഹായം ആരും പ്രതീക്ഷിയ്ക്കാവതല്ല. കാരണം കർമ്മം ചെയ്യുന്നവർക്ക് പ്രതിഫലം നൽകുന്നത് അല്ലാഹുവാണ്. അവർക്കു ഔദാര്യം ചൊരിയുന്നതും അവൻ തന്നെ. എന്തു

കൊണ്ടെന്നാൽ അവനാണ് രാജാധിരാജൻ. ഉപകാരോപദ്രവങ്ങളും ഒരാൾക്കു നൽകലും തടയലും ഒരാളെ താഴ്ത്തലും ഉയർത്തലുമൊക്കെ അവന്റെ കൈയ്ക്ക് മാത്രം. എന്നല്ലാതെ ഈ ലേഖകൻ ഉദ്ദേശിച്ചപോലെ റസൂൽ ﷺ യോട് ചോദിച്ചാൽ നൽകുമെന്നും പ്രാർഥിച്ചാൽ ഉത്തരം കിട്ടുമെന്നും വിശ്വസിക്കൽ ശരിയല്ല. ഇത്തരം കാര്യങ്ങളൊന്നും അവിടുത്തെ ജീവിതകാലത്തും പറ്റില്ല; 'റഫീഖുൽ അഅ്ലാ'യിലേക്ക് മാറിയ ശേഷവും പറ്റില്ല. ഇതൊക്കെ നാം നേരത്തെ പറഞ്ഞ തെളിവുകൾ പോലെ അല്ലാഹുവിലേക്കു മാത്രം. അല്ലാഹു ﷻ പറയുന്നു:

﴿ قُلْ إِنِّي لَا أَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا رَشَدًا ﴾ (الن 21-22) قُلْ إِنِّي لَنْ تُحْيِيَنِي مِنَ اللَّهِ

أَحَدٌ وَلَنْ أَجِدَ مِنْ دُونِهِ مُلْتَحَدًا ﴿ (الن 21-22)

'പറയുക. നിശ്ചയമായും ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് ഒരു ഉപദ്രവമോ ഒരുനേർമാർഗ്ഗമോ അധീനപ്പെടുത്തുന്നില്ല. (രണ്ടിനും കഴിവില്ല). പറയുക. നിശ്ചയമായും എനിക്കൊരാളും അല്ലാഹുവിൽ നിന്ന് രക്ഷ നൽകുന്നതല്ല. അവന്നു പുറമേ യാതൊരഭയസ്ഥാനവും ഞാൻ കണ്ടെത്തുന്നതുമല്ല തന്നെ' (ജിൻ: 21, 22).

﴿ قُلْ لَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبَ ﴾ (الأنعام : 50)

'(നബിയേ) പറയുക. അല്ലാഹുവിന്റെ ഖജാനകൾ എന്റെ പക്കലുണ്ടെന്ന് നിങ്ങളോട് ഞാൻ പറയുന്നില്ല. ഞാൻ അദ്യശ്യകാര്യം അറിയുകയുമില്ല' (അൻആം: 50).

നബിതിരുമേനി ﷺ തന്റെ അടുത്ത ബന്ധുക്കളോടൊന്നിനെ പറഞ്ഞു:

أَنْقِدُوا أَنْفُسَكُمْ مِنَ النَّارِ ، لَا أُغْنِي عَنْكُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئاً (بخاري)

‘നരകത്തിൽ നിന്ന് നിങ്ങൾ തന്നെ സ്വയം കാത്തുകൊള്ളുക. അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്ന് യാതൊന്നും നിങ്ങൾക്കായി നേടിത്തരാൻ എന്നിക്കാവില്ല’ (ബുഖാരി)

മറ്റൊരു ഹദീഥിൽ അവിടുന്ന് ﷺ പറഞ്ഞു:

لَا أُغْنِي عَنْكَ مِنَ اللَّهِ شَيْئاً قَدْ أَبْلَغْتُكَ (البخاري)

‘അല്ലാഹുവിൽ നിന്ന് യാതൊന്നും നിനക്ക് സാധിപ്പിച്ചു തരാൻ എന്നിക്കാവില്ല. ഞാൻ നിനക്ക് (ഇത്തരം കാര്യങ്ങൾ) എത്തിച്ചു കഴിഞ്ഞു’ (ബുഖാരി)

ഇത്തരം യാതൊരു സഹായവും തിരുമേനി ﷺ യുടെ ജീവിത കാലത്ത് അധീനതയിലില്ലെങ്കിൽ തിരുമേനി ﷺ യുടെ മരണശേഷവും അധീനതയിലില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ സൃഷ്ടികളിൽ ഒരാൾക്കുപോലും ഈ അധികാരമില്ല. അവനോട് സാമീപ്യം സിദ്ധിച്ച മലക്കിനോ റസൂലിനോ ഇല്ല. എന്നിട്ടല്ലേ അവരല്ലാത്ത മറ്റുള്ളവർ! നബി ﷺ യോട് സഹായം തേടിയവന് അത് ലഭിക്കുമെന്നും അല്ലാഹുവോടൊപ്പം അദ്ദേഹത്തോട് പ്രാർഥിച്ചാൽ ഫലം കിട്ടുമെന്നും വല്ലവനും വിശ്വസിച്ചാൽ അവൻ വ്യക്തമായും അല്ലാഹുവിൽ പങ്കുകാരനെ ചേർത്തു. അല്ലാഹുവിന് മാത്രം ആത്മാർഥമായി നൽകേണ്ട ഒന്നിൽ നിന്ന് അവൻ വ്യതിചലിച്ചു. ഇത്തരത്തിൽ പെട്ട സഹായമാണ് പ്രസ്തുത

ലേഖകൻ ഉദ്ദേശിച്ചത്. കാര്യങ്ങൾ കൃഷ്ണമറിക്കുകയും മറച്ചു
 വെക്കുകയും ചെയ്തു. നിശ്ചയം സ്വഹാബാക്കളും അവർക്ക്
 ശേഷം വന്ന മുസ്ലിം നേതാക്കളും ഇത്തരത്തിൽ പെട്ട വിശ്വാ
 സം വെച്ചുപുലർത്തുന്നവരായിരുന്നില്ല. തെളിവില്ലാത്ത കാര്യം
 പ്രവർത്തിക്കുന്നവരുമായിരുന്നില്ല. അവർ ഇത്തരത്തിൽ വിശ്വ
 സിക്കുന്നവരായിരുന്നുവെങ്കിൽ തിരുമേനി ﷺ യുടെ ഖബറിലേ
 ക്ക് പാഞ്ഞെത്തുമായിരുന്നു. ഔദാര്യവും സഹായവും തിരു
 മേനി ﷺ യോടവർ തേടുമായിരുന്നു. എത്ര പരീക്ഷണങ്ങളാണ
 വർ നേരിട്ടത്! ഹർറ: ദുരന്തങ്ങൾ പോലെ എത്രയെത്ര കൃഷ്ണ
 ങ്ങളാണവർക്ക് വന്നുപെട്ടത്! എത്രയെത്ര ശത്രുക്കളാണ് അവ
 രെ ജയിച്ചടക്കിയത്! സംരക്ഷണം തേടി അവരാരും തിരുമേനി
 ﷺ യുടെ ഖബറിലേക്ക് സഹായാർഥികളായി വന്നില്ല. അല്ലാഹു
 വിന്റെ റസൂലേ സഹായിക്കണേ എന്നുപറഞ്ഞ് ഭയവിഹവലരാ
 യി അവരാരും റസൂൽ ﷺ യുടെ ഖബറിലേക്കു ചെന്നില്ല. അവ
 രുടെ വിശ്വാസം ഇപ്രകാരമായിരുന്നുവെങ്കിൽ അവർ ഒറ്റക്കും
 കൂട്ടായും തിരുമേനി ﷺ യുടെ ഖബറിലേക്കു വരികയും അതി
 നെ അഭിമുഖീകരിക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. അവരങ്ങിനെ
 ചെയ്തിരുന്നില്ലെന്ന് സമ്മതിച്ചാൽ പിന്നെ ഈ വിശ്വാസം പിൻ
 കാലക്കാരിൽ വന്ന ബിദ്അത്താണെന്ന് തീർച്ച. ബഹുദൈവാ
 രാധനയിലേക്കെത്തിക്കുന്ന ഈ തെറ്റായ വിശ്വാസത്തിൽ പി
 ശാച് അവരെ സന്ധിച്ചെയ്തിപ്പിച്ചു. അവരാകട്ടെ തങ്ങൾ ചെയ്യു
 ന്നത് നല്ല കാര്യമാണെന്ന് കണക്കുകൂട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു. സ്വ
 ഹാബാക്കൾ ﷺ തിരുമേനി ﷺ യുടെ ജീവിതകാലത്ത് മഴ ലഭി
 കാനും മഴയെ പിടിച്ചുനിർത്താനും പ്രയാസങ്ങൾ ദുരികരിക്കാ

നും പാപമോചനത്തിനും സ്വർഗ്ഗത്തിനും ഉപജീവനവിശാലതക്കും ജീവിതസൗഖ്യത്തിനുമൊക്കെ തിരുമേനി ❸ യോട് പ്രാർഥിക്കാനാവശ്യപ്പെടാറുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെ തിരുമേനി ❸ അവർക്കുവേണ്ടി പ്രാർഥിക്കുകയും ചെയ്തു. അവിടുത്തെ പ്രാർഥനക്ക് അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തിന് നൽകിയിട്ടുള്ള ആദരവിന്റെയും ശ്രേഷ്ഠതയുടെയും മഹത്വത്തിന്റെയും 'മുഅ്ജിസത്തി'ന്റെയും പേരിൽ അല്ലാഹു ഉത്തരം നൽകി. പക്ഷേ അവിടുത്തെ മരണശേഷം അവരാരും ഒരിക്കലും അദ്ദേഹത്തോട് യാതൊന്നും ആവശ്യപ്പെട്ടില്ല. മറിച്ച്, വരൾച്ച ബാധിച്ച ഒരിക്കൽ തിരുമേനി ❸ യുടെ പിതൃവ്യൻ അബ്ബാസ് ❸ മുഖേന അവർ അല്ലാഹുവിനോട് പ്രാർഥിക്കുകയാണുണ്ടായത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദരണീയതയും പ്രായവും നബിയുമായുള്ള ബന്ധവും പരിഗണിച്ച് തങ്ങളുടെ പ്രാർഥനക്കുത്തരം തരാനവർ അല്ലാഹുവോട് പ്രാർഥിച്ചു. അവർക്കുവേണ്ടി അദ്ദേഹം നടത്തുന്ന പ്രാർഥന സ്വീകരിക്കേണമേ എന്നവർ പടച്ചവനോട് തേടി. അബ്ബാസ് ❸ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവനും അവർക്ക് മുന്വിലുള്ളവനുമായിരുന്നു. അവരാരും തന്നെ നബി ❸ യെ തവസ്സുലാക്കി അല്ലാഹുവോട് പ്രാർഥിച്ചില്ല. അത് അനുവദനീയമല്ലെന്നവർക്കറിയാമായിരുന്നു. പക്ഷേ ജനങ്ങളിലേറെപ്പേർക്കും ഇതൊന്നും അറിയുന്നില്ല.

ഇടതേട്ടം

തുടർന്ന് പ്രസ്തുത ലേഖകൻ 17-ാം വരിയിൽ പറയുന്നു: '(തവസ്സുൽ- ഇടതേട്ടം) തൗഹീദിന്റെ വാക്യമാണ്. മുഹമ്മദ് ❸ സത്യം പരിഹസിക്കപ്പെടുന്നു

യെക്കൊണ്ടല്ലാതെ അത് പൂർത്തിയാവുകയില്ല. പിന്നെങ്ങിനെയാണ് അല്ലാഹുവിലേക്ക് തിരുമേനി ﷺ യെക്കൊണ്ട് തവസ്സൂൽ ചെയ്യുന്നതിനെ ഷിർക്കെന്ന് ആരോപിക്കുക? ഓ, ബുദ്ധിയുള്ള മുസ്‌ലിമെ നീ അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതെന്തോ അതുകൊണ്ടല്ലാം അല്ലാഹുവിലേക്ക് ഇടതേടിക്കൊള്ളുക. നിശ്ചയം അല്ലാഹു ഭയഭക്തിയുള്ളവരെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു; സത്തയിലും വിശേഷണത്തിലും.....' എന്നിങ്ങനെ.

മുറൂപടി: അതെ. ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ് എന്ന ഷഹാദത്ത്, മുഹമ്മദ് അല്ലാഹുവിന്റെ റസൂലാണെന്ന ഷഹാദത്ത് കൊണ്ടല്ലാതെ പൂർത്തിയാവുകയില്ല. തൗഹീദിന് അത് തെളിവാണ്. അതിലേക്കാണ് അഥവാ **أشهد أن لا إله إلا الله ، وأشهد أن محمدا رسول الله** എന്നതിലേക്കാണ് ക്ഷണിക്കേണ്ടത്. അല്ലാഹു തന്റെ സന്ദേശത്തെ അപ്രകാരമാണ് പ്രശംസിച്ചത്. അല്ലാഹു ﷻ പറഞ്ഞതുപോലെ:

﴿ مُحَمَّدٌ رَّسُولُ اللَّهِ ﴾ (الفتح : 29)

‘മുഹമ്മദ് അല്ലാഹുവിന്റെ റസൂലാകുന്നു’. (ഫത്ഹ്: 29) അല്ലാഹു പറഞ്ഞു:

﴿ قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا ﴾

‘(നബിയേ), പറയുക. ഹേ മനുഷ്യരെ! നിശ്ചയം; നിങ്ങൾ എല്ലാവരിലേക്കുമുള്ള റസൂൽ (ദൂതൻ) ആകുന്നു ഞാൻ’ (അഅ്ററാഫ്: 158).

തിരുമേനി 𑌕 യെ കൽപ്പിച്ച പ്രകാരം അനുസരിക്കലും അവിടുത്തെ വൃത്താന്തത്തെ സത്യപ്പെടുത്തലും അദ്ദേഹം വിരോധിക്കുകയോ അകറ്റുകയോ ചെയ്തതിൽ നിന്നും വിട്ടു നിൽക്കലുമാണ് ഈ ഷഹാദത്ത് (സാക്ഷിത്വം) കൊണ്ട് വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടത്. അല്ലാഹു ഷറആക്കിയത് കൊണ്ടല്ലാതെ അവനെ ആരാധിക്കപ്പെട്ടുകൂടാ... അവന്നുള്ള സാക്ഷിത്വം അടിമത്തം കൊണ്ടായിരിക്കണം എന്നാണ് വിശദീകരണം. സന്ദേശമാവട്ടെ അടിമയാണ്. ആരാധിക്കപ്പെട്ടുകൂടാ... റസൂലാവട്ടെ കള്ളം പറയുന്നില്ല. പക്ഷേ അനുസരിക്കുകയും പിൻപറ്റുകയും വേണം. ഈ ഷഹാദത്ത് കൊണ്ടോ അതിന്റെ അനിവാര്യ ഘടകങ്ങൾ കൊണ്ടോ തിരുമേനി 𑌕 യുടെ സത്തകൊണ്ടോ അവിടുത്തെ ഉന്നത പദവികൊണ്ടോ അതുപോലുള്ളത് കൊണ്ടോ തവസ്തുലാക്കാം എന്നർത്ഥമില്ല.

തിരുമേനി 𑌕 യെ കൊണ്ട് അല്ലാഹുവിലേക്ക് തവസ്തുലാക്കുന്നവനിൽ എങ്ങിനെയാണ് ഷിർക്കാരോപിക്കുക എന്ന വാദം.

നാം പറയട്ടെ: തിരുമേനി 𑌕 യെ അനുസരിക്കൽ കൊണ്ടും പിൻപറ്റൽ കൊണ്ടും ഒരാൾ തവസ്തുലാക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചുവോ അതിന്നു വിരോധമില്ല. ഉദാഹരണമായി, അയാളിങ്ങനെ പറയുന്നു: അല്ലാഹുവേ, നിശ്ചയം നിന്റെ റസൂലിനോടുള്ള എന്റെ ഈമാനിയെയും എന്റെ സത്യപ്പെടുത്തലിനെയും എന്റെ പിൻപറ്റലിനെയും തിരുമേനി 𑌕 യോടുള്ള എന്റെ അനുസരണയേയും നിന്നിലേക്ക് തവസ്തുലാക്കി നിന്നോട് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു; എനിക്ക് മാപ്പുതരണേ... എന്നും മറ്റുമൊക്കെ. എല്ലാവിധ സൽക്കർമ്മങ്ങളെയും തവസ്തുലാക്കാൻ അപ്രകാരം തന്നെ അ

നുവദനീയമാണ്. ഗൃഹാവാസികളുടെ കഥപോലെ. അവരി
 ലൊരാൾ തന്റെ മാതാപിതാക്കൾക്കു ചെയ്ത പുണ്യത്തെ
 ക്കൊണ്ടും രണ്ടാമൻ ഒരു ഹറാമിൽ നിന്ന് തന്റെ ചാരിത്ര്യ ശുദ്ധി
 സംരക്ഷിച്ചതുകൊണ്ടും മൂന്നാമൻ യാതൊരു വീഴ്ചയും കൂടാ
 തെ തന്നെ ഏൽപ്പിച്ച അമാനത്ത് തിരിച്ചേൽപ്പിച്ചത് കൊണ്ടും
 തവസ്സൽ ചെയ്തു. നമസ്കാരങ്ങളും ദിക്കുകളും ദാനധർമ്മ
 ങ്ങളും ജിഹാദും മറ്റുമൊക്കെക്കൊണ്ട് നമുക്കും അപ്രകാരം
 തവസ്സൽ ചെയ്യൽ അനുവദനീയമാണ്. ഒരടിമയുടെ ഇത്തരം
 കർമ്മങ്ങൾ അയാൾക്കല്ലാഹു കരുണചെയ്യാനും അയാളുടെ
 പ്രാർഥന സ്വീകരിക്കപ്പെടാനും കാരണമാവും. അപ്രകാരം ത
 ന്നെ ഒരാൾ തന്റെ നബിയോടുള്ള സ്നേഹവായ്പ്പ് കൊണ്ടോ
 ആദരവ് കൊണ്ടോ അവിടുത്തേക്ക് സലാത്തും സലാമും ചൊ
 രിയൽ കൊണ്ടോ അവിടുത്തെ സുന്നത്തിനെയും ഷരീഅത്തി
 നെയും അവിടുന്ന് കൊണ്ട് വന്നതിനെയും ബഹുമാനിച്ചത്
 കൊണ്ടോ തവസ്സുലാക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചാൽ അത്തരം തവസ്സുലും
 ഇസ്ലാമിൽ പെട്ടതുതന്നെ. അപ്രകാരം തന്നെയാണ്, രക്ഷിതാ
 വേ, നിന്നോടും നിന്റെ നബിയോടുമുള്ള എന്റെ സ്നേഹം
 കൊണ്ടും അവിടുത്തെ സുന്നത്തിനോടുള്ള എന്റെ ബഹുമാ
 നാദരവുകൾ കൊണ്ടും തവസ്സൽ ചെയ്ത് നിന്നോട് ഞാൻ
 ചോദിക്കുന്നു എന്ന അയാളുടെ വാക്ക്. നിന്റെ അനുഗ്രഹത്തി
 ൽ നിന്നും നീയെന്നിക്കൗദാര്യം ചൊരിയണേ... ഹലാലായത്
 എനിക്കു ആഹാരമായിത്തരണേ... നീ നൽകിയതിലൊക്കെ എ
 നിക്ക് അനുഗ്രഹം ചൊരിയണേ.. അപ്രകാരം, തിരുമേനി ﷺ
 യുടെ പ്രാർഥന, ഷഹാഅത്ത് എന്നിവ കൊണ്ടെല്ലാം തവസ്സു
 ലാക്കലും വിരോധമില്ല. പക്ഷേ അതൊക്കെ ആവശ്യപ്പെടുന്ന

ൽ അല്ലാഹുവിൽ നിന്നായിരിക്കണം. തന്റെ ചോദ്യങ്ങളെല്ലാം അവനോടായിരിക്കണം. അവനിങ്ങനെ ചോദിക്കണം: ‘അല്ലാഹുവേ... അന്ത്യനാളിൽ നിന്റെ നബിയുടെ ഷഹാഅത്ത് ലഭ്യമാവുന്നവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ എന്നെയും ചേർക്കണേ...’ -അല്ലെങ്കിൽ- അല്ലാഹുവേ.. മുഹമ്മദ് ﷺ യുടെ ഷഹാഅത്ത് ലഭ്യമാവും വിധം സൽക്കർമ്മങ്ങളിൽ എനിയ്ക്കാഭിമുഖ്യം ഉണ്ടാക്കണേ...’ -അല്ലെങ്കിൽ- തിരുദൂതരുടെ പ്രാർഥനയും പാപമോചനത്തിനുള്ള തേട്ടവും വഴി സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന സത്യവിശ്വാസികളിൽ എന്നെയും ചേർക്കണേ...’ ഇതും ഇതുപോലുള്ളതുമെല്ലാം അനുവദനീയമാണ്. ഇൻഷാഅല്ലാഹ്. പ്രബോധകരായ ഇമാമുകളോ അഹ്ലുസുന്നത്തിൽ പെട്ടവരോ ആരും തന്നെ ഇതിന്നു വിരുദ്ധമായി നിലകൊണ്ടിട്ടില്ല. അല്ലാഹു തന്റെ ദൂതർ ﷺ യോട് സത്യവിശ്വാസികൾക്ക് പാപമോചന പ്രാർഥന നടത്താൻ കൽപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അല്ലാഹു ﷻ പറഞ്ഞത് പോലെ:

﴿ وَأَسْتَغْفِرُ لَذَنبِكَ وَالْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ ﴾ (محمد : ١٩)

‘(നബിയേ) നിന്റെ പാപത്തിനും സത്യവിശ്വാസികൾക്കും സത്യവിശ്വാസിനികൾക്കുവേണ്ടിയും നീ പാപമോചനം തേടുക’ (മുഹമ്മദ്: 19).

അതിനാൽ ഈ ഇസ്തിഗ്ഫാറിൽ -പാപമോചന പ്രാർഥനയിൽ- പൊതുവായി ഉൾക്കൊണ്ട സത്യവിശ്വാസികളിൽ പെട്ടുത്താൻ നീയും അല്ലാഹുവോട് പ്രാർഥിക്കുക.

ഇനി പ്രസ്തുത ലേഖകൻ ഉദ്ദേശിച്ചത് തിരുമേനി ❸ യുടെ സ
ത്തകൊണ്ടോ അല്ലെങ്കിൽ അവിടുത്തെ സത്തയുടെ വല്ല അംശം
കൊണ്ടോ അല്ലാഹുവോട് ചോദിക്കലാണെങ്കിൽ, അല്ലെങ്കിൽ
തിരുമേനി ❸ യുടെ ഹഖ് കൊണ്ടോ ജാഹ് കൊണ്ടോ ചോദി
ക്കലാണെങ്കിൽ അതൊരിക്കലും അനുവദനീയമല്ല. സ്വഹാബി
കളിൽ നിന്നോ മുൻകഴിഞ്ഞ ഇമാമുകളിൽ നിന്നോ അല്ലെങ്കി
ൽ മുസ്ലിം പണ്ഡിതന്മാരിൽ നിന്നോ ഇതിനെ സാധൂകരി
ക്കുന്ന ഒന്നും റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അല്ലാഹുവേ... നിന്റെ
നബിയുടെ ഹഖ് കൊണ്ട് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു, അല്ലെങ്കിൽ
നിന്റെ എല്ലാ നബിമാരുടെയും ഹഖ്- ജാഹ്- കൊണ്ട് ഞാൻ
ചോദിക്കുന്നു അല്ലെങ്കിൽ ഇന്ന ആളുകളുടെ ഹുർമത്ത് കൊ
ണ്ട് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു, അല്ലെങ്കിൽ നിന്റെ നബിയെക്കൊണ്ട്
ഞാൻ നിന്നിലേക്ക് ഇടതേടുന്നു, ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു പ്രാർഥന
യും അവരിലൊരാളിൽ നിന്നും ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഇത്തരത്തി
ൽ അവരാരും തന്നെ മഴകിട്ടാൻ വേണ്ടിയോ അതല്ലാത്തതിനു
വേണ്ടിയോ ചെയ്തിരുന്നില്ല. അവിടുത്തെ ജീവിതകാലത്തും
മരണശേഷവും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. തിരുമേനി ❸ യുടെ ഖബറിനരി
കിൽ വെച്ചോ മറ്റാരുടെയെങ്കിലും ഖബറിനരികിൽ വെച്ചോ
ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അവർക്കിടയിൽ അറിയപ്പെട്ട പ്രബോധകന്മാരി
ൽ ആരിൽ നിന്നും ഇത് ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. (പുകഴ്ത്തലിൽ)
അതിർ ലംഘനവും ഷിർക്കും സംഭവിച്ച പിൻക്കാലക്കാരിൽ
നിന്നുമാത്രമാണ് ഇത് റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യപ്പെട്ടത്. അത്തരക്കാർ
തെളിവായി ഉദ്ധരിക്കുന്ന 'ഹദീഥ്'കളാവട്ടെ ബലഹീനങ്ങളും
കെട്ടിച്ചമച്ചവയുമാണ്. അതിന്നു യാതൊരു സ്ഥിരീകരണവുമില്ല.
അബൂഹനീഫയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹപ്രവർത്തകരും ഇ

ത് വിരോധിച്ചതായി അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി ഷൈഖുൽ ഇസ്ലാം ഇബ്നുതൈമിയ്യ: **رحمہ اللہ** തന്റെ ഫതാവ (1/202)യിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അവർ പറഞ്ഞു: ‘സൂഷ്ടികളെക്കൊണ്ട് ചോദിക്കരുതേ. (അല്ലാഹുവേ) നിന്റെ നബിമാരുടെ ഹഖ്കൊണ്ട് നിന്നോട് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു എന്ന് നിങ്ങളാരും പറയരുത്’. തുടർന്ന് അബൂഹനീഫ **رحمہ اللہ** യെക്കുറിച്ച് (ഇങ്ങിനെ) റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യുന്നു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: ‘അല്ലാഹുവേ, അവനെക്കൊണ്ടല്ലാതെ പ്രാർഥിക്കൽ ഒരാൾക്കും അനുയോജ്യമല്ല. നിന്റെ സിംഹാസനത്തിലെ പ്രതാപത്തിന്റെ ഉടമ്പടിക്കാരനെക്കൊണ്ട് എന്നോ, നിന്റെ സൂഷ്ടിയുടെ ഹഖ്കൊണ്ടോ എന്നൊക്കെപ്പറയുന്നത് ഞാൻ വെറുക്കുന്നു’. അബൂയൂസൂഫ് (പ്രസിദ്ധ ഹനഫീ പണ്ഡിതൻ) പറഞ്ഞു: ‘നിന്റെ സിംഹാസനത്തിലെ പ്രതാപത്തിന്റെ ഉടമ്പടിക്കാരൻ എന്നത് അല്ലാഹുവാണ്. ഞാനത് വെറുക്കുന്നില്ല. ഇന്ന ആളുടെ ഹഖ് കൊണ്ട്, അല്ലെങ്കിൽ നിന്റെ നബിമാരുടെയും റസൂലുകളുടേയും ഹഖ് കൊണ്ട്, അല്ലെങ്കിൽ മസ്ജിദുൽ ഹറമിന്റെയും മഷ്അറുൽ ഹറമിന്റെയും ഹഖ് കൊണ്ട് എന്നൊക്കെപ്പറയുന്നതാണ് ഞാൻ വെറുക്കുന്നത്’. അൽ ഖിദുരി (പ്രസിദ്ധ ഹനഫീ പണ്ഡിതൻ, കർമ്മശാസ്ത്ര നിപുണൻ- വിവ) പറഞ്ഞു: തിരുമേനി **ﷺ** യുടെ ഹഖ്കൊണ്ട് ചോദിക്കൽ അനുവദനീയമല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സൂഷ്ടികൾക്ക് സ്രഷ്ടാവിന്റെ മേൽ അവകാശമില്ല. അങ്ങിനെ യോജിപ്പിക്കലും അനുവദനീയമല്ല’.

സൂഷ്ടികൾക്ക് സ്രഷ്ടാവിന്റെ മേൽ അവകാശമില്ല എന്നതു കൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത് അവന്റെ സൂഷ്ടികളുടെ അവകാശം

അല്ലാഹുവിന് നിർബന്ധമാവുന്നില്ല എന്നാണ്. എന്നാൽ അവൻ തന്റെ സൃഷ്ടികളുടെ മേൽ ഉൽകൃഷ്ടനും പരിശുദ്ധനുമാണ്. അവനാണ് അവർക്ക് സൽകർമ്മത്തിനും സൻമാർഗ്ഗത്തിനും ഔദാര്യം ചെയ്യുന്നവൻ. അവരിൽ അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരെ പവിത്രതകൊണ്ടും കറാമത്ത് കൊണ്ടും നൂബൂവുത്ത് കൊണ്ടും വിലായത്ത് കൊണ്ടുമെല്ലാം അവൻ അനുഗ്രഹിക്കുന്നു. സൃഷ്ടികൾ തന്റെ അവകാശത്തിൽ പെട്ടത് മറ്റൊരാൾ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ നൽകും പ്രകാരം സ്രഷ്ടാവിന് സൃഷ്ടികളുടെമേൽ അവകാശമില്ല. എന്നാൽ അടിമകൾക്ക് അല്ലാഹുവിൽ നിന്നുള്ള അവകാശം സംബന്ധിച്ച് ഹദീസുകളിൽ തിരുമേനി ﷺ പറഞ്ഞ,

(حَقُّ الْعِبَادِ عَلَى اللَّهِ أَنْ لَا يُعَذِّبَ مَنْ لَا يُشْرِكُ بِهِ شَيْئًا)

‘അല്ലാഹുവിൽ നിന്ന് അടിമകൾക്കുള്ള അവകാശം അവനിൽ പങ്കുചേർക്കാത്തവരെ ശിക്ഷിക്കാതിരിക്കലാണ്’ (മുസ്ലിം)

എന്ന വചനം സത്യമാണ്. അതൊരു ആദരവും ഔദാര്യവും വാഗ്ദാനവുമാണ്. അതെ, അവരോട് ചെയ്ത അവന്റെ മഹത്തായ വാഗ്ദാനം. അവനാകട്ടെ വാഗ്ദാനം ലംഘിക്കുന്നവനല്ല.

‘അല്ലാഹുവിലേക്ക് അവനിഷ്ടപ്പെട്ട എല്ലാകൊണ്ടും തവസ്സൂൽ ചെയ്യുന്നതിനെക്കുറിച്ച് ബുദ്ധിയുള്ള മുസ്ലിമെ നീ ചിന്തിക്കുക’ എന്ന് പ്രസ്തുത ലേഖകൻ എഴുതിയല്ലോ...

മറുപടി: അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെട്ട എല്ലാ സൽകർമ്മങ്ങൾ കൊണ്ടും അല്ലാഹുവിലേക്കടുക്കാനായി തവസ്സൂൽ ചെയ്യുന്നത് അവുവദനീയമാണെന്ന് നേരത്തെ പറഞ്ഞല്ലോ.... ഒരു മുസ്ലിം,

സൽക്കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുകയും അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെട്ട സമീപന മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ അല്ലാഹുവിലേക്കടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് എപ്പോഴാണോ അതാണ് ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമായ തവസ്സൽ. അല്ലാഹുവിന്റെ വചനമായ

﴿ اتَّقُوا اللَّهَ وَابْتَغُوا إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ ﴾ (المائدة : 30)

‘നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കുവീൻ. അവനിലേക്ക് വസീല- സമീപനമാർഗ്ഗം- തേടുകയും ചെയ്യുവീൻ’ (മാഇദ: 35)

എന്നതിന്റെ പൊരുളും അതുതന്നെ. അതായത് അവൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ട കർമ്മങ്ങൾ കൊണ്ട് നിങ്ങൾ അവനിലേക്കടുക്കുക. അവന്റെ തൃപ്തിയിലേക്ക് നിങ്ങൾക്കത് പ്രേരകമാവുകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ ബഹുമാന്യാവസ്ഥകളെക്കൊണ്ടും വ്യക്തികളെക്കൊണ്ടും അവരുടെ ശരീരങ്ങളെക്കൊണ്ടും തവസ്സൽ ചെയ്യലും അവരുടെ ഹഖ്കൊണ്ട് അല്ലാഹുവോട് ചോദിക്കലും അനുവദനീയമല്ല തന്നെ. സച്ചരിതരായ പൂർവ്വികരാരും അപ്രകാരം ചെയ്തിട്ടില്ല. അതൊരു ഉത്തമ കർമ്മമായിരുന്നുവെങ്കിൽ നമുക്കു മുമ്പേ അവരത് ചെയ്യുമായിരുന്നു.

ഇനി പ്രസ്തുത ലേഖകൻ പറയുന്നു: ‘അല്ലാഹു ഭയഭക്തിയുളളവരെ അവരുടെ ദേഹത്തോടെയും വിശേഷണത്തോടെയും ജീവനോടെയും ജഡമയുമെല്ലാം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. അവരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടവരെയും അവൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. അവരെ അനുകരിച്ചവരെയും അവനിഷ്ടപ്പെടുന്നു. അവരെക്കൊണ്ട് അവനിലേക്ക് തവസ്സലാക്കിയവരെയും ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു’.

മറുപടി: ശരിയാണ്. അല്ലാഹു ഭയഭക്തിയുള്ളവരെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. അവരെ സ്നേഹിച്ചവരെയും അവരെ അനുകരിച്ചവരെയും അവൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. പക്ഷേ അവരോടുള്ള സ്നേഹം അവരുടെ കർമ്മങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്നതിന് അനിവാര്യമാണ്. സത്യസന്ധമായും അവരെ സ്നേഹിച്ചവനാരോ അവൻ അവരുടെ കർമ്മങ്ങളെ പിൻപറ്റും. അവന്റെ കർമ്മങ്ങളെ അവരുടെ കർമ്മങ്ങളുമായി അവൻ യോജിപ്പിക്കും. നീ ഭയഭക്തരെ സ്നേഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അവരുടെ കർമ്മങ്ങളെ നീ അനുകരിക്കും. അപ്രകാരം, റസൂൽ ﷺ യെ സ്നേഹിക്കുന്നവൻ തിരുമേനി ﷺ യുടെ സുന്നത്തിനെയും ആചരിക്കും. തിരുമേനി ﷺ എത്തിച്ചു തന്ന ഷരീഅത്തിനെ പിൻപറ്റും. സജ്ജനങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്നവൻ തന്റെ കർമ്മങ്ങൾ നന്നാക്കും. അവരുടെ കാലടികൾ മാതൃകയാക്കും. ഇതൊക്കെയാണ് സ്നേഹത്തിന്റെ അടയാളങ്ങൾ. അല്ലാഹു ﷻ പറഞ്ഞു:

﴿ قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ ﴾ (آل عمران : 31)

‘പറയുക. നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ സ്നേഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ എന്നെ നിങ്ങൾ പിൻപറ്റുവിൻ. (എന്നാൽ) അല്ലാഹു നിങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്നതാണ്’ (ആലുഇംറാൻ: 31).

പാപങ്ങളിൽ മുഴുകുകയും അല്ലാഹുവിൽ പങ്കുചേർക്കുകയും കുറ്റങ്ങളിൽ വ്യാപൃതനാവുകയും ഭക്തൻമാരുടെ ചര്യക്കെതിരാവുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് തഖ്വയുടെ ആളുകളെ സ്നേഹിക്കുന്നു എന്ന വാദം വ്യാജമാണ്.

എന്നാൽ അവരോടുള്ള സ്നേഹത്തെ അല്ലാഹുവിലേക്ക് തവ സ്തുലാക്കൽ അനുവദനീയമാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അല്ലാഹുവിന്റെ വലിയുകളേയും പുണ്യപുരുഷൻമാരെയും പരിഷ്കർത്താക്കളെയും സ്നേഹിക്കുക എന്നത് അല്ലാഹുവിങ്കൽ പ്രതിഫലാർഹമായ പുണ്യകർമ്മങ്ങളാണ്. എന്റെ രക്ഷിതാവേ, എനിക്ക് നിന്നോടുള്ള സ്നേഹത്തെയും, നിന്റെ വലിയുകളോടുള്ള സ്നേഹത്തെയും, നിന്റെ അടിമകളിലെ ഭക്തൻമാരോടും പരിഷ്കർത്താക്കളോടുമുള്ള സ്നേഹത്തെയുമെല്ലാം തവസ്തുലാക്കിക്കൊണ്ട് നിന്നോട് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു: 'നിന്റെ അനുഗ്രഹത്തിൽ നിന്നും ഔദാര്യത്തിൽ നിന്നും നീയെനിക്ക് നൽകേണമേ...' തുടങ്ങി, ഹൃദയസാന്നിധ്യത്തോടെയുള്ള, സൽകർമ്മങ്ങൾ കൊണ്ടുള്ള തവസ്തുൽ പോലെയാണ് നീ പറഞ്ഞതെങ്കിൽ അതിനു വിരോധമില്ല. എന്നാൽ അവരുടെ ദേഹ-ദേഹികളെക്കൊണ്ടോ ഹഖ്-ജാഹ് കൊണ്ടോ ആണെങ്കിൽ നിശ്ചയം, അസത്യവും വെറുക്കപ്പെട്ടതുമാണ് അത്. അല്ലാഹുവിന് മാത്രം അവകാശപ്പെട്ട ഒരവസ്ഥയിലേക്ക് അവരെ ഉയർത്തലും അങ്ങിനെ അത് ഷിർക്കോ ഷിർക്കിലേക്കുള്ള വഴിമരുന്നോ ആയിത്തീരുന്നു. അല്ലാഹുവാകട്ടെ,

﴿ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ ﴾ (النساء : ١١٦)

'അവനോട് പങ്കുചേർക്കുന്നതിനെ അവൻ പൊറുക്കുകയില്ല' (നിസാഅ്: 116).

ഷിർക്കിന്റെ കാര്യത്തിൽ അവൻ മുന്നറിയിപ്പ് തന്നു. ശക്തവും ഭയാനകവുമായ മുന്നറിയിപ്പ്. പിന്നെങ്ങിനെയാണ് അതിന്റെ ആളുകളെ അവൻ സ്നേഹിക്കുകയും അവർക്ക് പ്രതിഫലം ന

ൽകുകയും ചെയ്യുക?! പക്ഷേ അവരിലേറെയും അറിവില്ലാത്ത വരാകുന്നു.

മൂന്നാം പേജിലെ ഇരുപത്തി ഒന്നാം വരിയിൽ അദ്ദേഹം എഴു തുന്നു: ‘തിരുമേനി ﷺ പറഞ്ഞു: എന്റെ ജാഹ് കൊണ്ട് നിങ്ങൾ തവസ്സുൽ ചെയ്യുക. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ എന്റെ ജാഹ് അല്ലാ ഹുവിങ്കൽ മഹത്തരമാകുന്നു’.

ഞാൻ പറയട്ടെ: ഇപ്രകാരമാണ് പമ്പരവിൽപ്പിക്കലും വഴികെട്ട ആളുകളും കാര്യങ്ങളെ ചിലന്തി വലയേക്കാൾ ദുർബലമായതി നോട് ബന്ധിപ്പിക്കുന്നത്. (തിരുമേനി ﷺ യിലേക്ക്) ചെന്നു ചേ രുന്ന ഒരു ഹദീമാണിതെന്ന് തെളിവിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സ്ഥിരീകരിക്കാൻ നാമവരോടാവശ്യപ്പെടുന്നു. ഈ ഹദീഥിന് യാതൊരടിസ്ഥാനവുമില്ല. ശൈഖുൽ ഇസ്ലാം അബൂൽ അബ്ബാസ് ഇബ്നുതൈമിയ്യ: رحمه الله പറയുന്നു: ‘ചില പമ്പര വിൽപ്പികൾ നബി ﷺ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞതായി റിപ്പോർട്ടു ചെ യ്തു.

إِذَا سَأَلْتُمُو اللَّهَ فَاسْأَلُوهُ بِجَاهِي، فَإِنَّ جَاهِي عِنْدَ اللَّهِ عَظِيمٌ

‘നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനോട് ചോദിക്കുകയാണെങ്കിൽ എന്റെ ജാഹ് കൊണ്ട് ചോദിക്കുക. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ എന്റെ ജാഹ് അല്ലാഹുവിങ്കൽ മഹത്തായതാണ്’. ഇതു വ്യാജ ‘ഹദീഥ്’ ആ ണ്. ഹദീഥു പണ്ഡിതൻമാർ അംഗീകരിച്ച മുസ്ലിംകളുടെ ഗ്ര ന്ഥങ്ങളിൽ ഇതേപറ്റി യാതൊന്നുമില്ല. ഹദീഥു വിജ്ഞാനം സിദ്ധിച്ച ഒരാളും ഇതുദ്ധരിച്ചിട്ടില്ല. സർവ്വ നബിമാരിലും റസു ലുകളിലും വെച്ച് അല്ലാഹുവിങ്കൽ ഏറ്റവും മഹത്തരമായ ജാ

ഹ് തിരുദുതർ ﷺ യുടേത് തന്നെ. മുസാ ﷺ യും ഈസാ ﷺ യും അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കൽ ഏറെ പുണ്യവാൻമാരാണെങ്കിൽ ആദ്യകാലക്കാരെയും പിൽക്കാലക്കാരെയും അസൂയപ്പെടുത്തും വിധം മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ നേതാവായിത്തീരുകയും സ്തുത്യർഹ സ്ഥാനത്തിന്റെ ഉടമയായി മാറുകയും ചെയ്ത ഒരു പ്രവാചകനെ പറ്റി എന്തു പറയാൻ! ‘ഹൗദി’ന്റെയും ‘കൗഫറി’ന്റെയും അധികാരിയും ഖിയാമത്തുനാളിലെ ഷഫാഅത്തിനും മയും പതാകവാഹകനുമാണദ്ദേഹം. ആദം ﷺ മുതൽക്കിങ്ങോട്ടുള്ളവരെല്ലാം ആ തിരുദുതരുടെ ﷺ കൊടിക്കീഴിൽ അണി ചേരും. ഇതൊക്കെയാണെങ്കിലും സൃഷ്ടികളുടെ ജാഹ് സൃഷ്ടികളുടെയടുക്കൽ എപ്രകാരമാണോ അപ്രകാരമല്ല സ്രഷ്ടാവിന്റെയടുക്കൽ. അവന്റെ അനുവാദം കൂടാതെ ഒരാൾക്കും അവനോട് ശുപാർശ ചെയ്യാനാവില്ല. സൃഷ്ടി, സൃഷ്ടിയുടെയടുക്കൽ അനുവാദമില്ലാതെ തന്നെ ശുപാർശ ചെയ്യുന്നു. അതുവഴി അവൻ അവന്റെ കാര്യസാധ്യത്തിനുവേണ്ടി അയാളെ പങ്കാളിയാക്കുകയാണ്. അല്ലാഹുവിന്നാകട്ടെ യാതൊരു പങ്കാളിയുമില്ല തന്നെ...’ (ശൈഖുൽ ഇസ്ലാം അബുൽ അബ്ബാസ് ഇബ്നു തൈമിയ്യ: **حَمْدُ اللَّهِ** മജ്മൂഉൽ ഫതാവ: 1/319)

തുടർന്ന് വീണ്ടും അദ്ദേഹം തന്റെ ഫതാവ 1/346 ൽ പറയുന്നു: ‘ചിലർ തിരുമേനി ﷺ പറഞ്ഞതായി ഇങ്ങിനെയും പറഞ്ഞു: ‘നിങ്ങൾക്ക് വല്ല ആവശ്യവും വന്നാൽ എന്റെ ജാഹ് കൊണ്ട് അല്ലാഹുവോട് ചോദിച്ചു കൊള്ളുക’. തനി വ്യാജ ഹദീഥ്. പണ്ഡിതൻമാരാരും ഇത് കണ്ടിട്ടില്ല. ഹദീഥ് ഗ്രന്ഥങ്ങളിലൊന്നും തന്നെ ഇതുദ്ധരിച്ചിട്ടുമില്ല. എല്ലാ ദുആകളിലും തിരുമേനി ﷺ

യുടെ മേൽ 'സ്വലാത്ത്' ചൊല്ലുക എന്നത് ഷരീഅത്തിലുള്ളതാണ്. അതിനാൽ മഴക്കുവേണ്ടിയുള്ള പ്രാർഥനകളിലും മറ്റും ഇക്കാര്യം പണ്ഡിതൻമാർ ഉണർത്തിയിട്ടുണ്ട്. തിരുമേനി **ﷺ** യുടെ മേൽ സ്വലാത്ത് ചൊല്ലാൻ അതല്ലാത്തപ്പോഴും അവർ ഉണർത്തിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇത്തരം വേളകളിലൊന്നും തന്നെ അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ട് തവസ്സൂൽ ചെയ്തൽ മുസ്ലിംകളുടെ ഷരീഅത്തിൽ പെട്ടതാണെന്ന് അവരാരും പറഞ്ഞിട്ടില്ല..'

ഇനി പ്രസ്തുത ലേഖകൻ പറയുന്നു: 'അതിനാൽ, ഹേ... നീ തിമാനായ സഹോദരാ... ഇടതേടുന്നവൻ ഏകദൈവാരാധകനും ഇടയിൽ വെക്കപ്പെടുന്നവൻ അല്ലാഹുവിന്റെ ഇഷ്ടഭാജനവും ചോദ്യം അല്ലാഹുവോടുമായാൽ അവിടെ ശിർക്കുമില്ല ബഹുദൈവത്വവുമില്ല'.

മറുപടി: അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെട്ട നന്മകൾ, സൽക്കർമ്മങ്ങൾ, പുണ്യപുരുഷൻമാരോടുള്ള സ്നേഹം, അവരെ പിൻപറ്റൽ തുടങ്ങിയവയാണ് ഇടതേടാൻ ഉപയോഗിച്ചതെങ്കിൽ അങ്ങനെ ഇടതേടിയവൻ ഏകദൈവാരാധകനാണ്. അപ്പോൾ ഷിർക്കോ ബിംബാരാധനയോ വരുന്നുമില്ല. നേരെ മറിച്ച് സൃഷ്ടികളുടെ ദേഹീദേഹം കൊണ്ടാണ് ഇടതേടിയതെങ്കിൽ അപ്പോഴത് ബിദ്അത്തുമാണ്. അല്ലാഹുവിന് മാത്രം അവകാശപ്പെട്ട കാര്യം അവർക്കു നൽകലും അവരെ മഹത്വപ്പെടുത്തലുമാണ്. അപ്പോഴത് ബിദ്അത്തും ഷിർക്കിലേക്കു നയിക്കുന്നതുമായിത്തീരുന്നു. ഒരുലക്ഷ്യത്തിലേക്കെത്തിക്കുന്ന മാർഗ്ഗത്തിനും ആ ലക്ഷ്യത്തിന്റെ വിധിയാണുള്ളത്. അങ്ങനെയാണ് ഷിർക്കു തടഞ്ഞപ്പോൾ അതിലേക്കെത്തിക്കുന്ന മറ്റു സാധ്യതകളെയും ഷരീഅത്ത് വി

രോധിച്ചത്. ഖണ്ഡങ്ങൾക്കുമുകളിൽ കെട്ടിടമുണ്ടാക്കുകയും അതിനെ അലങ്കരിക്കുകയും അവിടെ വിളക്കുകുത്തിക്കുകയും അതിനടുത്തുവെച്ച് നമസ്കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനെ തടയാൻ കാരണം അത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഉടമയെ അമിതമായി പുകഴ്ത്തുന്നതിലേക്ക് മാർഗ്ഗമായിത്തീരുന്നു എന്നതാണ്. അല്ലാഹുവിന് പുറമേ അവരോട് പ്രാർഥിക്കലും അവർക്ക് ആരാധന ചെയ്യലും ഇതു കാരണമായി അവിടെ സംഭവിക്കുന്നു. അപ്രകാരം തന്നെയാണ് വലിയുറകളുടേയും നബിമാരുടെയും ജാഹ്-ഹഖ്-ഹഖ് കൊണ്ട് അല്ലാഹുവിനോട് ചോദിക്കലും ശുപാർശ തേടലും അവരെക്കൊണ്ട് ആണയിടലും മറ്റും. എന്നാൽ പ്രാർഥിച്ചവൻ അല്ലാഹുവിനോട് തന്നെയാണ് പ്രാർഥിച്ചതും ചോദിച്ചതും. എന്നിരിക്കിലും അവൻ തന്റെ പ്രാർഥനയിൽ- അല്ലാഹു അവന്റെ അടിമകളിൽ കനിഞ്ഞരുളിയ അനുഗ്രഹവും ആദരവും ഒഴിച്ചാൽ സ്രഷ്ടാവിന് സൃഷ്ടികളോട് യാതൊരു ഹഖും (ബാധ്യതയും) ഇല്ലാ എന്നിരിക്കെ- സൃഷ്ടിക്ക് സ്രഷ്ടാവിൽ നിന്ന് (ഹഖ്) അവകാശം കിട്ടാനുണ്ട് എന്ന ധ്വനിയോടെ സൃഷ്ടിയുടെ ഹഖ് കൊണ്ട് അല്ലാഹുവിനോട് ഇടതേടി. അങ്ങനെ ഒരു പുതിയ ആചാരം സൃഷ്ടിക്കുക വഴി അവൻ പിഴവു പറ്റി.

തുടർന്ന് മൂന്നാം പേജിലെ ഇരുപത്തി നാലാം വരിയിൽ അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു: 'ഖേദകരമെന്നു പറയട്ടെ, അല്ലാഹുവിന്റെ റസൂലിനെക്കൊണ്ട് തവസ്സൂൽ ചെയ്തൽ ഷിർക്കാണെന്ന് വഹാബികൾ പറയുന്നു'.

മറുപടി: ഈ ആരോപണത്തെ ഇതിനുമുമ്പ് നാം നിഷേധിച്ചതാണ്. തിരുമേനി ﷺ യോടുള്ള സ്നേഹവും അനുസരണവും അനുകരണവുമാണ് തവസ്തുലാക്കിയതെങ്കിൽ അതനുവദനീയമാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഇതെല്ലാം ശ്രേഷ്ഠമായ കാര്യങ്ങളാണ്. അതിനാൽ നമുക്കിങ്ങനെ പറയാം: 'അല്ലാഹുവേ, നിന്നോടും നിന്റെ ദൂതരോടുമുള്ള എന്റെ സ്നേഹം, വിധേയത്വം എന്നിവയെ വസീലയാക്കി നിന്നോട് ഞാനിതാ ചോദിക്കുന്നു: 'എനിക്ക് ഇന്ന കാര്യം നൽകേണമേ, എനിക്ക് നീ ഔദാര്യം ചെയ്യേണമേ'. എന്നാൽ തിരുമേനി ﷺ യുടെ തിരുദേഹത്തെ വസീലയാക്കിക്കൊണ്ട് അവിടുത്തെ സാന്നിധ്യത്തിലോ അസാന്നിധ്യത്തിലോ, വഹാത്തിനുശേഷമോ ഒന്നും തവസ്തുൽ ചെയ്യാൻ പാടില്ല. തിരുമേനിയുടേതു പോലെത്തന്നെ മറ്റു നബിമാരിൽ പെട്ടവരുടെയും ദേഹം (**جسد**) കൊണ്ട് (അല്ലാഹുവിൽ) ആണയിടുകയോ അവരുടെ പേരിൽ ചോദിക്കുകയോ ചെയ്താലും- അവരെ വിളിച്ചു പ്രാർഥിക്കാത്തതിടത്തോളം കാലം- അത് ഷിർക്കാണെന്ന് നാം പറയില്ല. പക്ഷേ ഒന്നുണ്ട്. അത് ബിദ്അത്താണ്; ഷിർക്കിലേക്കു നയിക്കുന്ന വഴിയുമാണ്. സഹാബാക്കളോ സച്ചരിതരായ മറ്റു പൂർവ്വികരോ ആരും അപ്രകാരം ചെയ്തിട്ടില്ല.

കഠിനമായ വരൾച്ച ബാധിച്ച വേളയിൽ ഉമർ **رضي الله عنه**, അബ്ബാസ് **رضي الله عنه** വിനോദ് പ്രാർഥിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് തവസ്തുലാക്കുകയായിരുന്നു ചെയ്തത്. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം അബ്ബാസ് **رضي الله عنه** ന്റെ പ്രായാധിക്യവും ശ്രേഷ്ഠതയുമായിരുന്നു ഉദ്ദേശിച്ചത്. അതുപോലെ മുആവിയ **رضي الله عنه** യും അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പമുള്ളവരും

യസീദുബ്നുൽ അസ്വദുൽ ജർഷി (يزيد بن الأسود الجرشى) യോട് പ്രാർഥിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് തവസ്സൂൽ ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധർമ്മനിഷ്ഠയും ഭക്തിയും പരിഗണിച്ചായിരുന്നു അത്. അവരാരും തന്നെ അല്ലാഹുവിന്റെ നബിയെക്കൊണ്ട് തവസ്സൂൽ ചെയ്തില്ല. തിരുമേനി ﷺ യുടെ അടുത്തു തന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കെ അങ്ങോട്ട് പോവുകയോ മറ്റാരുടെയെങ്കിലും ഖബറിനടുത്തേക്ക് പോവുകയോ ചെയ്തില്ല. അങ്ങിനെ ആവുമായിരുന്നെങ്കിൽ അവർ തിരുമേനി ﷺ യുടെ ഖബറിലേക്ക് വരികയും അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ടവർ തവസ്സൂൽ ചെയ്യുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. എന്നിട്ടവർ നിന്റെ നബിയെക്കൊണ്ട്, നിന്റെ നബിയുടെ ജാഹ് കൊണ്ട് നിന്നോട് ഞങ്ങൾ ചോദിക്കുന്നു എന്നൊക്കെ പറയാമായിരുന്നു. ഈ ലേഖകനും സമാന ചിന്താഗതിക്കാരും ചെയ്യുന്നതുപോലെ, അവർക്കും ചെയ്യാമായിരുന്നു. പക്ഷേ അതുണ്ടായില്ല. അപ്പോൾ നബിമാരെക്കൊണ്ട് (അല്ലാഹുവിലേക്ക്) വസീല തേടുന്നത് ഷിർക്കാണെന്ന് നാം പറയുന്നില്ല. മറിച്ച് അത് ബിദ്അത്താണെന്നും ഷിർക്കിലേക്കുള്ള പ്രേരകമാണെന്നും നാം പറയുന്നു. തുടർന്ന് പ്രസ്തുത ലേഖകൻ പറയുന്നു: 'എന്നാൽ അവർ ഏതൊന്നിനെ വെറുക്കുകയും ഏതൊന്നിനോട് പടപൊരുതുകയും ചെയ്യുന്നുവോ അതേ കാര്യം അവരുടെ തന്നെ الورد المصفى المختار എന്ന കൃതിയിലുണ്ട്. തുടർന്ന് ആ പ്രസിദ്ധ പ്രാർഥന ഉദ്ധരിക്കുന്നു. 'അല്ലാഹുവേ, നിശ്ചയം, ആകാശങ്ങളും ഭൂമിയും പ്രശോഭിതമായിത്തീർന്ന നിന്റെ വദനപ്രകാശത്തെ മുൻ നിർത്തി നിന്നോട് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു: (അടിമകളിൽ നിന്ന്) നിനക്ക് ലഭിക്കേണ്ട സകലവിധ അവകാശങ്ങളെക്കൊണ്ടും നിന്നോട് ചോദിക്കുന്നവർ

ക്ക് നിന്നിൽ നിന്ന് ഉദാരമായി ലഭിക്കുന്ന അവകാശങ്ങളെ ക്കൊണ്ടും ഞാനിതാ ചോദിക്കുന്നു...'

മറുപടി: ഈ പ്രാർഥനക്ക് ഒരുതരക്കേടുമില്ല. നബിമാരുടെയോ വലിയുള്ളരുടെയോ (٢١٥)നെ മുൻനിർത്തി ചോദിക്കാമെന്നതിന് തെളിവ് ഇതിലില്ല. നബിമാരുടെയും സജ്ജനങ്ങളുടെയും 'ഹഖ്' കൊണ്ട് അല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ 'ജാഹ്' കൊണ്ടോ പദവി കൊണ്ടോ നിന്നോട് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു എന്നും ഇതിലില്ല. ചോദിക്കുന്നവരുടെ ഹഖ് കൊണ്ട് എന്നാണ് പറഞ്ഞത്. അതിന്റെ ഉദ്ദേശം തന്നോട് ചോദിക്കുന്നവർക്കെല്ലാം ഞാനുത്തരം ചെയ്യുമെന്ന് അല്ലാഹു പറഞ്ഞ 'ഹഖ്'ണ്. അഥവാ അവനിൽ നിന്ന് അടിമകൾക്ക് കിട്ടുമെന്ന് അവൻ പറഞ്ഞ അവകാശം. അല്ലാഹു ﷻ പറഞ്ഞല്ലോ..

﴿ اَدْعُونِيْ اَسْتَجِبْ لَكُمْ ﴾ (غافر : ٦٠)

'നിങ്ങൾ എന്നെ വിളിക്കുവിൻ (എന്നോട് പ്രാർഥിക്കുവിൻ) ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം നൽകാം' (ഗ്രഹിർ: 60).

അങ്ങിനെ ചോദിക്കുന്നവരാരെല്ലാമാണോ അവർക്കൊക്കെ ഉത്തരം ലഭിക്കാനുള്ള അവകാശമുണ്ട്. അതാവട്ടെ അല്ലാഹുവിന്റെ ഔദാര്യത്തിന്റെയും തേട്ടമാണ്. എന്നല്ലാതെ സൂറ: റൂ: 47, തൗബ: 111 എന്നീ സൂക്തങ്ങളും മുആദ് ﷻ യിൽ നിന്നുദ്ധരിക്കപ്പെട്ട നബിവാചനവും തെളിവു പിടിച്ചുകൊണ്ട് ഈ ഗ്രന്ഥകാരൻ പറഞ്ഞതുപോലെ അല്ലാഹു അവകാശം പ്രസ്തുത അടിമകൾക്ക് കൊടുക്കാൻ നിർബന്ധിതൻ എന്ന അർത്ഥത്തിലല്ല. അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു:

﴿ وَكَانَ حَقًّا عَلَيْنَا نَصْرُ الْمُؤْمِنِينَ ﴾ (الروم : ٤٧)

‘സത്യവിശ്വാസികളെ സഹായിക്കൽ നമ്മുടെ കടമയായിരുന്നു’
(റൂം: 47) എന്നും

﴿ وَعَدَّا عَلَيْهِ حَقًّا فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ وَالْفُرْقَانِ وَمَنْ أَوْفَىٰ

بِعَهْدِهِ مِنْ اللَّهِ ﴾ (التوبة : 111)

‘(അതെ), തൗറാത്തിലും ഇഞ്ചീലിലും ഖുർആനിലും അവന്റെ മേൽ ബാധ്യസ്ഥമായി (പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടി)ട്ടുള്ള ഒരു യഥാർഥ വാഗ്ദത്തം! ആരാണ് അല്ലാഹുവിനേക്കാൾ അധികം തന്റെ കരാറിനെ നിറവേറ്റുന്നവൻ? (ആരുമില്ല)’ (തൗബ: 111)

എന്നും അല്ലാഹു പറയുന്നു. കൂടാതെ മുആദ് ﷺ ഉദ്ധരിച്ച ഹദീഥ് പോലെയും:

حَقُّ الْعِبَادِ عَلَى اللَّهِ أَنْ لَا يُعَذِّبَ مَنْ لَا يُشْرِكُ بِهِ شَيْئًا

‘അല്ലാഹുവിൽ നിന്ന് അവന്റെ അടിമക്കു ലഭിക്കേണ്ട അവകാശം അവനിൽ പങ്കുചേർക്കാത്തവരെ ശിക്ഷിക്കാതിരിക്കുക എന്നതാണ്’ (മുസ്ലിം).

അപ്പോൾ ചോദിക്കുന്നവർക്കു ലഭിക്കേണ്ട അവകാശം (ഹഖ്) അവരോടവൻ വാഗ്ദത്തം ചെയ്തതുപോലെ ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം നൽകലാണ്. ആ അവകാശദാനം (ഹഖ്) അല്ലാഹു സ്വയം തന്നെ തന്റെ കാര്യത്തിൽ നിർബന്ധമാക്കിയതുമാണ്. അതിനാൽ ഈ അവകാശത്തെ മുൻനിർത്തി ഒരു അടിമ അല്ലാ

ഹുവിനോട് ചോദിക്കുക എന്നത് അല്ലാഹുവിനോടുതന്നെ തന്റെ കർമ്മം കൊണ്ടുള്ള ചോദ്യമാണ്. ചോദിക്കുന്നവരുടെ ശരീരം (ذات) കൊണ്ടല്ല. ഇത് മറ്റൊരു പ്രാർത്ഥനയിൽ തിരുമേനി ﷺ പഠിപ്പിച്ചതു പോലെയാണ്.

إِنِّي أَسْأَلُكَ بِرِّصَاكَ مِنْ سُخْطِكَ ، وَبِمُعَا فَاتِكَ مِنْ عُقُوبَتِكَ (مسلم)

‘നിന്റെ കോപത്തിൽ നിന്ന് നിന്റെ തന്നെ തൃപ്തിയോടും നിന്റെ ശിക്ഷയിൽ നിന്ന് നിന്റെ തന്നെ മാപ്പ് എന്ന ഗുണത്തോടും ഞാനഭയം തേടുന്നു’ (മുസ്ലിം).

അല്ലാഹുവിന്റെ തന്നെ കർമ്മമായ മാപ്പിനോട് അഭയം തേടുക യെന്നാൽ അത് അവനോടു തന്നെയുള്ള അർത്ഥനയാണ്. അല്ലാഹുവിനോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവർക്ക് പ്രതിഫലമായി കൊടുക്കപ്പെടുന്ന അവകാശം (ഹഖ്) അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രവർത്തിയായ തുപോലെ തന്നെയാണിതും.

നജ്ദിലെ ഇമാം

അവസാന പേജിലെ രണ്ടാമത്തെ വരിയിൽ പ്രസ്തുത ലേഖകൻ പറയുന്നു: ‘നജ്ദിലെ ഇബ്നു അബ്ദുൽ വഹ്ഹാബിനെ ഇമാമാക്കിയവനാരോ അവന്റെ പരലോകം ധൃമമായതു തന്നെ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അല്ലാഹുവിന്റെതായി ന്യായീകരിക്കാൻ പറ്റുന്ന യാതൊരുതെളിവുകളുമില്ലാതെ ദുർബലമായ എന്തൊക്കെയോ ഊഹങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മുസ്ലിംകളുടെ ചോരയും സമ്പത്തും അയാൾ ഹലാലാക്കി. നിരവധി നിരപരാ

ധികളായ വിശുദ്ധാത്മാക്കളെ കൊന്നൊടുക്കിയ രക്തപങ്കിലമായ കലാപങ്ങൾ അദ്ദേഹമുണ്ടാക്കി.....'

നാം പറയട്ടെ: ഈ ലേഖകനു തെറ്റുപറ്റി. ഷൈഖ് മുഹമ്മദ് رحمة الله വിവരദോഷികളാൽ വികലമാക്കപ്പെട്ട തൗഹീദിനെ അതിന്റെ പൂർവ്വ സ്ഥിതിയിൽ പുതുക്കിക്കൊണ്ടുവന്നതിൽ ഇ മാമൂം അതിലേക്ക് സന്മാർഗ്ഗദിശ കാട്ടിക്കൊടുത്ത കൊടി അടയാളവുമായിരുന്നു. ഈ വിഷയത്തിൽ അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തെ തുറന്നുകൊടുത്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉൾക്കാഴ്ചയെ പ്രകാശമാനമാക്കി. അങ്ങിനെ പാപങ്ങളിലും ഖബറാളികളോടുള്ള പ്രാർഥനയിലും പിടിവാശിപിടിച്ചുനിന്നിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലക്കാരെ അദ്ദേഹം ഉൽബുദ്ധരാക്കി. അവരെ തൗഹീദിലേക്കും അല്ലാഹുവിന് മാത്രം ആരാധനയർപ്പിക്കുന്നതിലേക്കും ക്ഷണിച്ചു. തൗഹീദിനു വിരുദ്ധമായതോ അല്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ പൂർണ്ണതക്കു വിരുദ്ധമായതോ ആയ എല്ലാ കാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും അവർക്കദ്ദേഹം മുന്നറിയിപ്പു നൽകി. ഷിർക്കിൽ വീഴ്ത്തുകയോ അതിലേക്ക് നയിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങളായിരുന്നു അദ്ദേഹം തടഞ്ഞത്. അങ്ങിനെ ശ്രേഷ്ഠ പര്യവസാനവും പുണ്യവും ഉദ്ദേശിച്ചവരെ അദ്ദേഹംവഴി അല്ലാഹു സന്മാർഗ്ഗത്തിലാക്കി. എന്നാൽ പിടിവാശിക്കാരും താർക്കികരും ഷിർക്കിൽ തന്നെ തുടരണമെന്ന് ശഠിക്കുന്നവരും പ്രവാചകൻമാർ കൊണ്ടുവന്ന ദീനിനെ നിഷേധിക്കുന്നവരുമായവരുടെ മുമ്പിൽ വ്യക്തമായ തെളിവുകൾ അവതരിപ്പിച്ച ശേഷം അവരുടെ നിലപാടിൽ യാതൊരു മാറ്റവുമില്ലാത്തതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മാത്രമായിരുന്നു അവരുമായി പൊരുതാൻ അദ്ദേഹം കൽപ്പന കൊടുത്തത്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ തന്റെ ആരാ

ധനകളെ ഫലശൂന്യമാക്കുന്ന, നരകത്തിൽ സ്ഥിരവാസത്തിന് രഹനാക്കുന്ന, ഇത്തരം ഷിർക്കിൽ തന്നെ നിലകൊള്ളുന്നതിനാൽ എല്ലാ മുഷ്റിക്കുകളെയും പോലെ അവന്റെയും രക്തവും സമ്പത്തും അനുവദനീയമായിത്തീരുകയാണ്.

കഠിനമായ പ്രയാസങ്ങളിൽ ആത്മാർത്ഥമായി അല്ലാഹുവിനെ മാത്രം വിളിച്ചുപ്രാർഥിക്കുകയും അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരെ മറക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ആദ്യകാലക്കാരുടെ അതേ ഷിർക്കു തന്നെയാണ് തന്റെ കാലക്കാരിലുള്ളതെന്ന് ശൈഖ് തന്റെ കൃതികളിൽ വ്യക്തമാക്കി. എന്നാൽ തന്റെ കാലത്തെ മുഷ്റിക്കുകളുടെ ഷിർക്ക് കഠിനമായ പ്രയാസങ്ങളിലും സമ്പന്നമായ അവസ്ഥകളിലും സ്ഥിരമായിട്ടുള്ളതാണ്. അത് സംബന്ധമായ സംഭവകഥകൾ അവർക്ക് ധാരാളം പറയാനുണ്ട്. ഷൈഖാവട്ടെ, അവരിൽ ഇല്ലാതായിപ്പോയ മതവിജ്ഞാനങ്ങൾക്ക് പുതുജീവൻ നൽകി. അപ്രത്യക്ഷമായ ഇസ്ലാമിക ചിഹ്നങ്ങളെ അദ്ദേഹത്തിലൂടെ അല്ലാഹു പുറത്തെടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു. ജനങ്ങളെ എത്തിനു വേണ്ടി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടുവെന്നും അവരോട് എന്തു കൽപ്പിക്കപ്പെട്ടുവെന്നും അവർക്കദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കിക്കൊടുത്തു. അങ്ങിനെ അല്ലാഹു തൗഹീദ് ചെയ്തവരും നന്മ ഉദ്ദേശിച്ചവരും അദ്ദേഹത്തെ അനുസരിക്കുകയും പിൻപറ്റുകയും ചെയ്തു. അനുഗ്രഹീതമായ ഈ നാട്ടിന്റെ ഭരണാധികാരികൾ (ഉയിരുന്ന സുലൂദ് കുടുംബക്കാർ) വഴി അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തെ ബലപ്പെടുത്തി. തൗഹീദിന്റെ സഹായികളായി അവർ നിലകൊണ്ടു. യഥാർത്ഥ ജിഹാദിൽ അവരും പങ്കുചേർന്നു. എല്ലാ മുഷ്റിക്കുകളെയും ദുർവാശിക്കാരെയും അവർ വഴി കീഴ്പ്പെടുത്തി. സത്യം

പുലരുന്നത് വരെ അത് തുടർന്നു. മുൻഗണനാക്രമമനുസരിച്ച് വിദൂരത്തും സമീപത്തുമുള്ളവരെക്കെ അതിന്നു സാക്ഷികളായി.

ഷൈഖിന്റെ കാലക്കാരല്ലാത്തവരും അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടിട്ടില്ലാത്തവരും ദൂരദേശക്കാരും പണ്ഡിതൻമാരുമെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തെയും ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ച് പഠനം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ച് വന്ന വാർത്തകളും രചനകളും മറ്റുവിവരങ്ങളുമൊക്കെ അദ്ദേഹം നല്ല കാര്യങ്ങൾ ചെയ്ത മഹാനായ ഒരു പരിഷ്കർത്താവായിട്ടാണ് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. അദ്ദേഹം മുസ്ലിംകളെ കാഫിറാക്കിയെന്നും മറ്റുമുള്ള ആരോപണങ്ങളൊക്കെ യാതൊരടിസ്ഥാനവുമില്ലാത്തവയാണ്. ശത്രുക്കൾ നടത്തിയ ദുരാരോപണമാണത്. അല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ പദവികൾ നഷ്ടപ്പെടുമെന്ന ഭയം കൊണ്ടോ ഭൗതികതയോടുള്ള താൽപര്യം മൂലമോ അദ്ദേഹത്തെ പിന്തുടരൻ അവർ ഭയന്നതുമാവാം. അഹ്മദ് ബിൻ സൈൻ ദഹ്ലാൻ (أحمد بن زين حلان) അലവി അൽ ഹദാദ് (علي الحداد) ദാവൂദ് ബിൻ ജർജീഷ് (أبو داود بن جرير شيش) യൂസൂഫ് അന്നൂബ്ഹാനി (جميل صدقي الزهاوي) ജമീൽ സിദ്ഖീ അസ്സീഹാവീ (يوسف النبهاني) പോലുള്ളവർ ഉദാഹരണം. പ്രബോധകരായ ഇമാമുകളും അവരോട് യോജിച്ചവരും ഇത്തരക്കാർക്ക് മറുപടി നൽകിയിട്ടുണ്ട്. അത് കള്ളവും കെട്ടിച്ചമയ്ക്കപ്പെട്ടവയുമാണെന്ന് അവർ നൽകിയ മറുപടികളിലെ അധികവരികളിലും വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ പ്രസ്തുത ലേഖകനെപ്പോലുള്ളവർ വഴി പിഴച്ച ആളുകൾ എഴുതിയത് പ്രചരിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. അതിന്റെ ഖണ്ഡനം വായിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായില്ല. അല്ലെങ്കിൽ ഈ ഇമാമിനെപ്പറ്റി വന്ന ഇത്തരം കഥകൾ ദുർബലമാണെന്ന

വർക്കറിയാതിരിക്കുമോ..? അദ്ദേഹത്തിന്നുമേൽ ആരോപിച്ചവ
 യിലെ സത്യസ്ഥിതി അവർക്കറിയാം. അദ്ദേഹത്തെ പിൻപറ്റിയ
 വർ, അവർ എവിടെയായിരുന്നാലും അവരാണ് ഇൻഷാ അല്ലാ
 ഹ് വിജയം വരിച്ചവരെന്നും അറിയാം. അതിനാൽ അവരാണ്
 ഈ ജീവിതത്തിൽ നല്ല ജീവിതത്തിന്റെ ഉടമകൾ. അല്ലാഹുവി
 ന്റെ കാര്യവും ഔദാര്യവും വഴി പരലോകത്ത് വിജയവും
 സന്തോഷവുമുള്ള ആളുകളും അവർ തന്നെ. അവരാരും മുസ്
 ലിംകളുടെ രക്തം അനുവദനീയമാക്കിയിട്ടില്ലെന്ന് അവർക്കറി
 യാം. അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി സൂചിപ്പിച്ച പോലെ അദ്ദേഹം ജനങ്ങ
 ളെ കാഫിറാക്കിയിട്ടില്ല. അല്ലാഹു അല്ലാത്തവർക്ക് ആരാധനയ
 ര്പ്പിക്കുക വഴി വ്യതിചലിച്ചുപോയ മുഷ്റിക്കുകളെയാണ് അ
 ദ്ദേഹം കാഫിറാക്കിയത്. അല്ലാഹുവിന് പുറമെ ഖിയാമത്ത്
 നാൾ വരെ മറുപടി തരാനാവാത്തവരെ വിളിച്ചു പ്രാർഥിക്കുന്ന
 വൻ വഴികേടിലാണെന്ന് പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ട, അങ്ങിനെ ആരെ
 അവർ വിളിച്ചു പ്രാർഥിക്കുന്നുവോ, അവർ ഇവരുടെ പ്രാർഥന
 കേൾക്കുന്നവരല്ലെന്നും ഇനി കേട്ടാൽ തന്നെ ഇവരുടെ പ്രാർഥ
 നക്ക് മറുപടി തരാൻ ആവാത്തവരാണെന്നും ഖിയാമത്തുനാളി
 ൽ അല്ലാഹുവോടൊപ്പം ഇവർ പങ്ക് ചേർത്തവരുടെ പങ്ക് നി
 ഷേധിക്കുന്നവരായിരിക്കും അവരെന്നും പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ട ഖുർ
 ആൻ വാക്യങ്ങളും ഹദീഥ് മൊഴികളുമാണ് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ
 തിന്ന് പിൻബലം. വ്യക്തമായ വിശദീകരണവും വെൺമയാർ
 ന്ന തെളിവുകളുമാണത്. പിന്നെങ്ങിനെയാണ് ഇത്തരം അടി
 സ്ഥാന പ്രമാണങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിലപാടിനെ ന്യായീക
 രിക്കാതിരിക്കുന്നത്? അല്ലാഹുവിൽ നിന്ന് അനുകൂലമായ രേഖ
 യില്ലാത്തതായിത്തീരുന്നത്? ഇതിൽ ചിലത് നേരത്തെ നാം സു

ചിപ്പിക്കുകയുണ്ടായല്ലോ.. ടൈം ഹിസ്റ്ററി തന്റെ 'കിതാബുത്തൗഹീദിൽ സ്ഥാപിച്ച ഖുർആൻ വാക്യത്തേക്കാളും പ്രവാചകസുന്നത്തിനേക്കാളും വ്യക്തത നൽകുന്ന തെളിവ് മറ്റൊന്നാണ്? പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥമാവട്ടെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും വിതരണം ചെയ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തതാണല്ലോ.. വിദ്വരത്തുള്ളവരും സമീപത്തുള്ളവരും, ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവരും വെറുക്കുന്നവരും, ശത്രുക്കളും മിത്രങ്ങളുമൊക്കെ അത് വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരാളും അതിനെ ഖണ്ഡിക്കുകയോ അതിൽ തെറ്റു കണ്ടുപിടിക്കുകയോ ചെയ്തില്ല. അല്ലെങ്കിൽ പ്രസ്തുത ലേഖകന്റെ മൊഴിപോലെ ഈ പുസ്തകത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയ ഇന്ന തെളിവോ മറ്റോ ദുർബലമായ യോജിപ്പിക്കലാണെന്ന് പറയണം. എന്നിട്ട്, തെളിവുകൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെടുകയും ഒഴിവുകഴിവുകളൊക്കെ നീങ്ങുകയും സൃഷ്ടികളും വലിയുക്തുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് പറ്റിച്ചേർന്നു കിടക്കുന്ന സംശയങ്ങൾ ദൂരികരിക്കുകയും ചെയ്തെങ്കിൽ, അവരുമായി പോരാടാൻ നേരത്തെ പറഞ്ഞതുപോലെ അനുവാദം നൽകാവതല്ലല്ലോ... എന്നാൽ അവർ, അവർക്കും അവർക്കിടയിലെ തർക്കങ്ങൾക്കുമിടയിൽ സംഭവിച്ച ആശയക്കുഴപ്പങ്ങളിലാണ് പൊരുതിയത്.

എന്നാൽ രക്തസാക്ഷികൾ അല്ലാഹുവിന്റെ ഏകത്വത്തിനെതിരെയുള്ള തടസ്സങ്ങൾ നീക്കുന്നതിനും അവന്റെ ദീനിനെ സഹായിക്കുന്നതിനുമാണ് അവന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ യുദ്ധം ചെയ്തത്. നിർഭാഗ്യവാൻമാരാട്ടെ, താഗൂത്തുകളുടെ- ദുർമൂർത്തികളുടെ- മാർഗ്ഗത്തിലും ഷിർക്കിനെ സംരക്ഷിക്കാനുമാണവർ യുദ്ധം ചെയ്തത്. അങ്ങിനെ അവരുടെ ആത്മാക്കൾ കുഹ്ദ് (അവിശ്വാസം) കൊണ്ടും നിഫാഖ് (വിശ്വാസ കാപട്യം) കൊണ്ടും

ഷിർക്ക് കൊണ്ടും ഭിന്നിപ്പ് കൊണ്ടുമുള്ള അഴുക്കുകളാൽ മലിനമായി. തൻമൂലം മുസ്‌ലിംകൾ തങ്ങളുടെ സംരക്ഷണത്തിനും ഈ മതത്തിന്റെ സുരക്ഷയ്ക്കും വേണ്ടി അവരുമായി പോരാടി.

തുടർന്ന് പ്രസ്തുത ലേഖകൻ നാലാം പേജിലെ നാലാം വരിയിൽ പറയുന്നു: ‘അല്ലാഹു ﷻ പറഞ്ഞല്ലോ...

﴿ لَا إِكْرَادَ فِي الدِّينِ ﴾ (البقرة : 206)

‘മതത്തിൽ നിർബന്ധം ചെലുത്തലേ ഇല്ല’ (അൽബഖറ: 256) എന്ന്. ഈ കുറ്റവാളി അതിനെ മാറ്റിവെച്ചു. തിരുമേനി ﷻ പറഞ്ഞു: ‘രണ്ടു മുസ്‌ലിംകൾ തമ്മിൽ വാളെടുത്തു പൊരുതിയാൽ കൊന്നവനും കൊല്ലപ്പെട്ടവനും നരകത്തിലാണ്’ എന്ന്. അവിടുന്ന് ﷻ പറഞ്ഞു: ‘മുസ്‌ലിമിനെ ആക്ഷേപിക്കൽ ആഭാസമാണ്. അവനുമായി പൊരുതലോ കുഫ്റുമാണ്’. അല്ലാഹു ﷻ പറഞ്ഞു:

﴿ وَمَنْ يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُتَعَمِدًا فَجَزَاؤُهُ جَهَنَّمُ ﴾ (النساء : 93)

‘ആരെങ്കിലും ഒരു സത്യവിശ്വാസിയെ മനഃപൂർവ്വം കൊലപ്പെടുത്തുന്ന പക്ഷം അവന്റെ പ്രതിഫലം നരകമാവുന്നു’ (നിസാഅ്: 93) എന്നിങ്ങനെ...

മറുപടി: കുറ്റവാളിയെന്നും ഘാതകനെന്നും വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടാൻ ഏറ്റവും അർഹൻ നിങ്ങൾ തന്നെയാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അല്ലാഹു സ്വയം സ്ഥിരപ്പെടുത്തിയ അവന്റെ സമ്പൂർണ്ണ സവിശേഷതകളിൽ ചിലതിനെ നിങ്ങൾ നിഷേധിച്ചിരിക്കുന്നു.

അല്ലാഹുവിൽ പങ്ക് ചേർക്കുന്നതിലേക്ക് വഴിവെക്കുന്ന സൃഷ്ടികളുടെ (ദാത്) ദേഹം കൊണ്ട് തവസ്സൂൽ ചെയ്യാനും അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരെ വിളിച്ചുപ്രാർഥിക്കുവാനും നിങ്ങൾ ജനങ്ങൾക്കനുവാദം നൽകി. ഇത്തരം കളവുകൾ അറിവില്ലാത്തവരുടെ ഉൾക്കാഴ്ച കുറഞ്ഞവരുമായ ആളുകളിൽ വിതരണം ചെയ്തു. അങ്ങിനെ അവരെ വഴികേടിൽ ആപതിപ്പിച്ചു. മതത്തോടും മതപണ്ഡിതൻമാരോടും അതിക്രമം കാട്ടി. അവരതിലൊന്നും കക്ഷിയല്ലാതിരുന്നിട്ടും അവരെ തിരസ്കരണ വാദികളും കുറ്റവാളികളും അനുകരണക്കാരുമായി മുദ്രകുത്തി. അതിനാൽ നിങ്ങൾ തന്നെയാണ് ഇത്തരം വിശേഷണങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ യോജിച്ചു നിൽക്കുന്നത്. തിരുമേനി ﷺ പറഞ്ഞ കാര്യം നാം നേരത്തേ സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ...

مَنْ دَعَا رَجُلًا بِالْكَفْرِ أَوْ قَالَ عَدُوَّ اللَّهِ وَكَيْسَ كَذَلِكَ إِلَّا حَارَ عَلَيْهِ (مسلم)

‘ഏതൊരാൾ ഒരാളിൽ കുഫ്ർ ആരോപിച്ചുവോ അല്ലെങ്കിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ ശത്രു എന്ന് വിളിച്ചുവോ- അയാൾ അപ്രകാരമല്ലെങ്കിൽ- അത് അയാളിലേക്ക് (ആ ആക്ഷേപിച്ചവനിലേക്ക്) തന്നെ മടങ്ങും’ (മുസ്ലിം).

അഥവാ കുഫ്ർ എന്നത് അയാളി ലായിത്തീരും. അല്ലെങ്കിൽ തിരസ്കരണവാദിയും കുറ്റവാളിയുമെന്നൊക്കെ ആക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടവർ നിരപരാധികളായി മാറും. ഇവിടെ സൂചിപ്പിച്ച വിശുദ്ധ വാക്യങ്ങളെല്ലാം തിരുമേനി ﷺ ക്ക് ഇറക്കപ്പെട്ടതും അതിന്റെ അർത്ഥം ഗ്രാഹ്യവുമാണ്. യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതിനോ അവിശ്വാസികളുമായി പോരാടുന്നതിനോ അത് തടസ്സം നിന്നില്ല. മുഷ്രിക്കുകളുമായി പോരാടാൻ തിരുമേനി ﷺ സൈന്യത്തെയും പട്ടാള

ത്തെയും അയച്ചു. അവരോടുള്ള അവിടുത്തെ ഉപദേശം അവരിൽ പ്രബോധനം നടത്തുക എന്നതും പിന്നെ പോരാടുക എന്നതുമായിരുന്നു. ബുറൈദ رضي الله عنه റിപ്പോർട്ട് ചെയ്ത ഹദീഥിൽ തിരുമേനി ﷺ പറയുന്നു:

فَإِذَا لَقِيتَ عَدُوَّكَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ فَادْعُهُمْ إِلَى ثَلَاثِ خِصَالٍ فَأَيُّنَهُنَّ مَا أَجَابُوكَ هَا فَاقْبَلْ مِنْهُمْ وَكَفَّ عَنْهُمْ

‘മുഷ്റികുകളിൽ പെട്ട ശത്രുക്കളെ നീ കണ്ടുമുട്ടിയാൽ മൂന്നു കാര്യങ്ങളിലേക്ക് അവരെ ക്ഷണിക്കുക. അവയിലേതൊന്നിന് അവർ മറുപടി തരുന്നുവോ അത് നീ സ്വീകരിക്കുക. അവരോടുള്ള യുദ്ധം നിർത്തുകയും ചെയ്യുക’.

അങ്ങിനെ അവിടുന്ന് പറഞ്ഞു: ഇസ്ലാം; അതിന് സമ്മതമല്ലെങ്കിൽ ‘ജിസിയ്യ’ അതിനും ഒരുക്കമല്ലെങ്കിൽ, തിരുമേനി ﷺ പറഞ്ഞു:

فَإِنْ هُمْ أَبَوْا فَاسْتَعِينِ بِاللَّهِ قَاتِلْهُمْ (مسلم)

‘അവരത് തിരസ്കരിച്ചാൽ പിന്നെ നീ അല്ലാഹുവിൽ സഹായം തേടിക്കൊണ്ട് അവരോട് യുദ്ധം ചെയ്യുക’ (മുസ്ലിം).

അല്ലാഹു ﷻ പറഞ്ഞു:

﴿ يَتَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا قَاتِلُوا الَّذِينَ يَلُونَكُمْ مِنَ الْكُفَّارِ

وَلِيَجِدُوا فِيكُمْ غِلْظَةً ﴾ (التوبة : ١٢٣)

‘ഹേ, വിശ്വസിച്ചവരേ.. അവിശ്വാസികളിൽ നിന്നു നിങ്ങളോടടുത്തു നിൽക്കുന്നവരുമായി നിങ്ങൾ യുദ്ധം ചെയ്യുവീൻ. അവർ നിങ്ങളിൽ പരോക്ഷത കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്യട്ടെ’ (തൗബ: 123).

അല്ലാഹു ﷻ പറഞ്ഞു:

﴿سَدَّ عَوْنَ إِلَى قَوْمٍ أُولَىٰ بِأَسِّ شَدِيدٍ تَقْتُلُوهُمْ ۖ أَوْ يُسْلِمُونَ﴾ (الفتح: ١٦)

‘ശക്തിമത്തായ സമരശേഷിയുള്ള ഒരു ജനതയുടെ അടുക്കലേക്ക് നിങ്ങൾ (വഴിയെ) ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടേക്കും. നിങ്ങളവരോട് യുദ്ധം ചെയ്യണം. അല്ലാത്ത പക്ഷം അവർ കീഴൊതുങ്ങണം (അഥവാ ഇസ്‌ലാമിനെ അംഗീകരിക്കണം)’ (ഫതഹ്: 16).

അപ്പോൾ ഇസ്‌ലാമിലേക്കു കൊണ്ടുവരുന്നതിനു വേണ്ടി യുദ്ധം ചെയ്യുക. അക്കാര്യത്തിൽ ദീനിൽ നിർബന്ധമുണ്ട്. ഈയടിസ്ഥാനത്തിൽ മുശ്‌രിക്കുകളോട് - ബഹുദൈവാരാധകരോട്- യുദ്ധം ചെയ്യാൻ പറഞ്ഞ പൊതുവായ സൂക്തങ്ങൾ കൊണ്ട് ഈ വാക്യം ദുർബലപ്പെടുത്തപ്പെട്ടു. അല്ലെങ്കിൽ തങ്ങളുടെ മതമനുസരിച്ച് ജീവിക്കണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്ന ജൂത- ക്രിസ്തീയ സമൂഹം ജിസിയ കൊടുക്കാൻ ഒരുക്കമാണെങ്കിൽ അവർക്കു പ്രത്യേകമായി പറയപ്പെട്ടതാണ്. ഇസ്‌ലാമിലേക്ക് അവരെ നിർബന്ധിപ്പിക്കപ്പെടുന്നില്ല. അല്ലെങ്കിൽ അൻസാരികളുടെ ജൂതരും ക്രിസ്ത്യാനികളുമായ മക്കളെ നിർബന്ധിക്കാൻ പാടില്ലെന്ന് വിവക്ഷ. അവരെ ഇസ്‌ലാമിലേക്കു നിർബന്ധിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നതിൽ നിന്നും അവരുടെ രക്ഷാകർത്താക്കളെ അല്ലാഹു തടഞ്ഞു. എങ്ങിനെയായാലും മുഷ്‌രിക്കുകളും കാഫിറുകളുമായ ആളുകളെ അവരുടെ അവിശ്വാസത്തിൽ, മേൽപറഞ്ഞ അവ

സ്ഥയിലല്ലാതെ കണ്ടുമുട്ടുന്നതെപ്പോഴാണോ അപ്പോഴൊക്കെ അവരോട് യുദ്ധം ചെയ്യണം. അത് മുസ്‌ലിംകളുടേയും അവരുടെ കൈകാര്യകർത്താക്കളുടേയും ബാധ്യതയാണ്. അവരല്ലാഹുവെ ഏകതപ്പെടുത്തുകയും ഇസ്‌ലാം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് വരെ അവരോട് പോരാടിക്കൊണ്ടിരിക്കണം. ഇനി അവരെപ്പോഴെങ്കിലും ഇസ്‌ലാമിൽ നിന്ന് പുറത്ത് പോവുകയും മതപരിത്യാഗം ചെയ്യുകയും ചെയ്താൽ, അല്ലെങ്കിൽ മതവിരുദ്ധമായത് പ്രവർത്തിച്ചാൽ അവർക്കുമേൽ ഇസ്‌ലാമിക ശിക്ഷാവിധി നടപ്പിലാക്കണം; അവരെ വധിച്ചു കൊണ്ടായാൽ പോലും. തിരുമേനി ﷺ പറഞ്ഞു:

مَنْ بَدَّلَ دِينَهُ فَاقْتُلُوهُ (بخاري)

‘ഏതൊരാൾ തന്റെ ദീനിൽ നിന്ന് മാറിയാൽ അപ്പോഴവനെ നിങ്ങൾ കൊന്നുകളയുക’ (ബുഖാരി).

അല്ലാഹു ﷻ വിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ യുദ്ധം ചെയ്യണമെന്നും അതിന്നു വേണ്ടി എല്ലാകാലത്തും സ്ഥലത്തുമുള്ള മുസ്‌ലിംകൾ പ്രവർത്തിക്കണമെന്നും അവൻ നിയമമാക്കി. അങ്ങനെ സ്വേഛാപരമോ നിർബന്ധിതാവസ്ഥയിലോ ജനങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ ദീനിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതുവരെ അവർ ദീനിനുവേണ്ടി പടപൊരുതി. ഈ വിഷയകമായി തിരുമേനി ﷺ പറഞ്ഞു:

عَجَبَ رَبُّكَ مِنْ قَوْمٍ يُقَادُونَ إِلَى الْجَنَّةِ بِالسَّيْلِ (بخاري)

‘ചങ്ങലകളിൽ ബന്ധിച്ചുകൊണ്ട് സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്ക് നയിക്കപ്പെടുന്ന ഒരുസമൂഹത്തെ നോക്കി നിന്റെ റബ്ബ് അത്ഭുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു’ (ബുഖാരി).

‘രണ്ടു മുസ്ലിംകൾ തമ്മിൽ വാളെടുത്തു പൊരുതിയാൽ...’, ‘മുസ്ലിമിനെ ചീത്ത വിളിക്കൽ അവിശ്വാസമാണ്, അവനോട് യുദ്ധം ചെയ്തൽ കുഹ്റുമാണ്’ എന്ന ഹദീഥുകളും ‘ഒരു സത്യ വിശ്വാസിയെ കൊലപ്പെടുത്തിയവനാരോ....’ എന്നു തുടങ്ങുന്ന ഖുർആനിക വാക്യവുമെല്ലാം ഏകനായ അല്ലാഹുവെ അനുസരിച്ച, അവനെ റബ്ബും ഇലാഹുമായി വിശ്വസിച്ച, ശരിയായ ആരാധനയിലൂടെ അല്ലാഹുവിനെ കൃത്യമായി ഏകപ്പെടുത്തിയ, നിഷ്കളങ്കമായി അവൻ കീഴ്വണങ്ങുകയും അവനെ അനുസരിക്കുകയും ചെയ്ത, അവർ എവിടെയായിരുന്നാലും ഷിർക്കിൽ നിന്നും മുഷ്റിക്കുകളിൽ നിന്നും മുക്തനാവുകയും അവരോട് വെറുപ്പും ശത്രുതയും പ്രകടമാക്കുകയും ചെയ്ത സത്യവിശ്വാസികളെയാണ് ഈ വചനങ്ങൾ കൊണ്ടുദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നത്. ഇത്തരം ഒരാളെ ഉപദ്രവിയ്ക്കുന്നത് അവിശ്വാസവും അവനുമായി പൊരുതുന്നത് കുഹ്റുമാണ്. അത്തരം ഒരു മുസ്ലിമിനെ മന:പൂർവ്വം വധിച്ചവനാരോ അവന്റെ പ്രതിഫലം നരകവുമാണ്. ഇത്തരം ആളുകളോട് ശൈഖ് മുഹമ്മദ് **رحمته الله** പോരാടിയിട്ടുമില്ല. പകരം അവരെ ശരിവെക്കുകയും അംഗീകരിക്കുകയും ഉപദേശിക്കുകയും സ്നേഹിക്കുകയും അവരോട് ആത്മാർത്ഥത കാട്ടുകയും ആണ് അദ്ദേഹം ചെയ്തത്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവരൊക്കെയും ദീനിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹോദരങ്ങളായിരുന്നു. മരിച്ചവരോട് പ്രാർഥിച്ചും അവരോട് സഹായാർത്ഥന നടത്തിയും അവരുടെ പേര് വിളിച്ചു കേണം അവരെക്കൊണ്ട് ആണയിട്ടും അല്ലാഹുവിന് മാത്രം അവകാശപ്പെട്ടകാര്യത്തിൽ അവരെ പങ്ക് ചേർത്തും കർമ്മങ്ങൾ പാഴാക്കിയും കഴിഞ്ഞു കൂടിയ ആളുകളുമായിട്ടാണദ്ദേഹം പോരാടിയത്. അതെ, അവ

രുടെ ഏകദൈവാരാധനയെ അവർ പാഴാക്കി, ഈമാനിനെ അവർ ബലഹീനമാക്കി, ഇസ്‌ലാമിക ചൈതന്യത്തെ അവർ ഇല്ലാതാക്കി; ഇത്തരം ആളുകളെ അവരുടെ ദീനിലേക്ക് തിരികെ കൊണ്ടുവരുന്നതിനും അവരുടെ റബ്ബിലേക്ക് അവർക്ക് ചേർത്തു മടങ്ങുന്നതിനും വേണ്ടിയാണ് അദ്ദേഹം അവരുമായി പൊരുതിയത്. അതാവട്ടെ അവരോടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുകമ്പയും ഒഴുക്കുവുമാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവർക്കദ്ദേഹം സത്യം വിശദമാക്കിക്കൊടുത്തു. അതിലേക്കവരെ മടക്കി വിളിച്ചു. അതിന്നു പ്രതിഫലം അല്ലാഹുവിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ട്.

പ്രസ്തുതലേഖകൻ അവസാന പേജിലെ ഏഴാം വരിയിൽ പറയുന്നു: ‘തവസ്സൂൽ’ (ഇടതേട്ടം) ഖുർആനിലും സുന്നത്തിലും സ്ഥിരപ്പെട്ടതാണെന്ന കാര്യത്തിൽ സമുദായത്തിന് ഏകകണ്ഠമായ ഐക്യമുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് (മുഹമ്മദ് ബിൻ അബ്ദിൽ വഹ്ഹാബിന്) തീർച്ചയായും അറിയാം. നജ്ദിലെ ഈ യുക്തിവാദി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും ‘തവസ്സൂൽ’ നടത്തുന്നവരെ ‘കാഫിറ’കളായും ചെയ്യുന്നത് വരെ ആയിരത്തി ഇരുന്നൂറിലേറെ വർഷം ഇപ്രകാരം തന്നെയാണ് സമൂഹം നിലകൊണ്ടത്.....’

മറുപടി: നാം പറയട്ടെ; ഇങ്ങനെ ഒരു ‘ഇജ്മാഅ്’ (സമുദായത്തിന്റെ ഏകകണ്ഠമായ അഭിപ്രായം) ഉണ്ടെങ്കിൽ അതിനെ സ്ഥാപിക്കുകയോ അല്ലെങ്കിൽ ആദ്യകാലക്കാരിൽ നിന്നും അവസാന കാലക്കാരിൽ നിന്നും അതുദ്ധരിച്ചവരാണെന്ന് പറയുകയോ നിങ്ങൾ ജൽപിച്ച പോലെ ഖുർആനിൽ നിന്നും സുന്നത്തിൽ നിന്നുമുള്ള തെളിവുകൾ വിവരിക്കുകയോ ചെയ്യാൻ

നിങ്ങൾക്കു ബാധ്യതയുണ്ട്. അനുവദനീയമായി വന്ന തവസ്സുൽ ഉദാഹരണസഹിതം നാം നേരത്തെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിട്ടുണ്ട്. അതെ, സൽക്കർമ്മങ്ങൾ കൊണ്ടുള്ള ഇടതേട്ടം. ഗുഹാവാസികളുടെ കഥയിൽ പറഞ്ഞതുപോലെ. അതാവട്ടെ ഏകനായ അല്ലാഹുവിനോടുള്ള പ്രാർഥനയാണല്ലോ. അതിൽ സൃഷ്ടികളെ മഹത്വപ്പെടുത്തലില്ല. ഇവിഷയകമായി അബൂഹനീഫ **رحمه الله** യും അബൂയൂസൂഫുൽ വിദൂരിയും (ഫതാവ1/202ൽ) ഉദ്ധരിച്ചത് നാം ഉദ്ധരിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അഥവാ ഏതെങ്കിലും ഒരാളുടെ, അല്ലെങ്കിൽ നബിമാരുടെയും റസൂലുകളുടെയും ഹഖ് കൊണ്ട് ചോദിക്കുന്നതിനെ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സ്രഷ്ടാവിൽ നിന്ന് സൃഷ്ടികൾക്ക് അവന്റെ ഔദാര്യമല്ലാതെ അവകാശം ഒന്നുമില്ല. എന്നാൽ ഹഖ്- ജാഹ് കൊണ്ട് ചോദിക്കുക എന്ന ബഹുദൈവാരാധകരുടെ ആഗ്രഹത്തിന് പ്രമാണങ്ങളിൽ യാതൊരു തെളിവുമില്ല. **بِحَقِّ السَّائِلِينَ عَلَيْكَ** 'നിന്നിൽ നിന്ന് ചോദിക്കുന്നവർക്കുള്ള ഹഖ്' എന്ന തെളിവിന് നേരത്തെ നാം മറുപടി നൽകിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, ആ ബഹുദൈവാരാധകർ ഉയർത്തിക്കാട്ടുന്ന സംശയങ്ങളെക്കുറിച്ച് പ്രബോധകരായ പണ്ഡിതന്മാർ ചർച്ചചെയ്തിട്ടുണ്ട്. മുതിയടഞ്ഞവരോടുള്ള പ്രാർഥനക്കും അവരെ മുൻനിർത്തിക്കൊണ്ട് അല്ലാഹുവിലേക്ക് തിരിയാനും പ്രാർഥനകളിൽ അവരെക്കൊണ്ട് തവസ്സുൽ ചെയ്യാനും മേൽപറയപ്പെട്ടതിൽ യാതൊരു തെളിവുമില്ലെന്നും അവർ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. കാരണം ഇതിനായി അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന തെളിവുകൾ ദുർബലമോ സുവ്യക്തമായ മറ്റുതെളിവുകളുമായി ഏറ്റുമുട്ടുന്നവയോ ആണ്. (ഷൈഖിന്റെ) അത്തൗഹീദ് എന്ന

കൃതിയിലും അതിന്റെ വ്യാഖ്യാന ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും പ്രസ്തുത തെളിവുകൾ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

പ്രസ്തുത ലേഖകൻ 'നജ്ദിലെ യുക്തിവാദി വരികയും 'തവ സ്തൂൽ' ചെയ്യുന്നവരെയെല്ലാം കാഫിറാണെന്ന് വിധിക്കുകയും ചെയ്തു' എന്നു പറഞ്ഞതിനെപ്പറ്റി നാം പറയട്ടെ: അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാപട്യവും നിർമ്മതത്വവും കണ്ടെത്താൻ നിങ്ങളദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം കീറി നോക്കിയോ? ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞതിന്റെ പാപവും അപരാധവും നിങ്ങളിലേക്കു തന്നെ മടങ്ങുന്നതിനെ നിങ്ങൾ ഭയപ്പെടുന്നില്ലേ? എന്നാൽ ഷൈഖ്- അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തിൽ കരുണ ചൊരിയട്ടെ- നല്ലവനും മറ്റുള്ളവരെ നന്നാക്കിയവനും സമുദായത്തിന് സദുപദേശം കൊടുത്തവനും അക്കാര്യത്തിൽ വളരെ ആത്മാർത്ഥത കാട്ടിയവനും അല്ലാഹുവിന്റെ അടിമകളോട് ഏറെ അനുകമ്പയും കാരുണ്യവും കാട്ടിയ ആളുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലക്കാർ കുഹ്റിലും ശിർക്കിലും ആപതിച്ചുപോയതും അല്ലാഹുവിന് മാത്രം അവകാശപ്പെട്ട ആരാധനയിൽ നിന്ന് അവർ വ്യതിചലിച്ചുപോയതും സൂഷ്ഠികളെ അതിരറ്റ് ബഹുമാനിച്ചതും ഷിർക്കിനെക്കുറിച്ചും അതിന്റെ പരമാർഥങ്ങളെക്കുറിച്ചുമുള്ള അവരുടെ അജ്ഞതയും ഇലാഹിനെ സംബന്ധിച്ചും ഇബാദത്തിന്റെ പൊരുളിനെക്കുറിച്ചും ഉദ്ദേശപൂർവ്വകമോ അല്ലാതെയോ അവരെ, ഷിർക്കിൽ വീഴ്ത്തുന്ന തരത്തിലുള്ള ആദരവിന്റെ വിവിധ വശങ്ങളെക്കുറിച്ച് അജ്ഞതയുമെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന് അവരോട് സഹതാപമുണ്ടാക്കി. അങ്ങിനെ അതിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യം എന്തെന്ന് അവർക്കദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കിക്കൊടുത്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈകളാൽ അവരെ അല്ലാഹു ഹിദായത്തിലാക്കി. അവർ അദ്ദേഹ

ത്തിന് അല്ലാഹുവിന്റെ കാര്യങ്ങളിനായി പ്രാർഥിച്ചു. എന്നാൽ യാഥാർഥ്യം അറിയുകയും കൃതർക്കം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നവരെല്ലാം ഒന്നുകിൽ അസൂയ, വെറുപ്പ്, സത്യം പിൻതുടരുന്നതിലുള്ള അഹംഭാവം എന്നിവയൊക്കെയാണ് അതിന്നവരെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. അല്ലെങ്കിൽ സത്യത്തെ അംഗീകരിക്കുക വഴി തന്റെ സ്ഥാനവും പദവിയും ഭൗതിക താൽപര്യവും നഷ്ടപ്പെടുമെന്ന ഭയം. കാരണം അങ്ങനെയൊന്നുമല്ലെങ്കിൽ അയാൾ സത്യത്തെ അനുധാവനം ചെയ്യുകയും അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നല്ലോ... എന്തെന്നാൽ ഷൈഖ് തന്റെ 'അത്താഹീദ്' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിരത്തിയ കാര്യങ്ങൾ വസന്തകാല പകലിന്റെ സൂര്യപ്രകാശം പോലെ വ്യക്തമാണല്ലോ... പക്ഷേ ജനങ്ങളി ലേറെപ്പേരും അറിവില്ലാത്തവരാണ്.

എന്നാൽ തവസ്സൂൽ ചെയ്യുന്നവരെ ഷൈഖ് കുഫ്റു കോണ്ട് വിധിച്ചു... എന്ന ഈ ലേഖകന്റെ ആക്ഷേപത്തിനു മറുപടി നേരത്തേ വ്യക്തമാക്കിയതാണ്. അതായത് അദ്ദേഹം അങ്ങനെ വിധിച്ചിട്ടില്ല. മറിച്ച് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത് ആ തവസ്സൂൽ ബിദ്അത്താണെന്നും അത് ഷിർക്കിലേക്ക് നയിക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളാണെന്നും മാർഗ്ഗങ്ങൾക്ക് ലക്ഷ്യങ്ങളുടെ വിധിതന്നെയാണെന്നുമാണ്.

തുടർന്ന് പ്രസ്തുത ലേഖകൻ പറഞ്ഞു: അല്ലാഹുവെ സൂക്ഷിച്ചു ആയിരക്കണക്കായ പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠരും സമ്പൂർണ്ണരായ വലിയുടമകളും ഉൾപ്പെട്ട ഈ ഉമ്മത്തിൽ, അവരുടെ ചെരിപ്പിലെ പൊടിയുടെ നിലവാരം പോലും ഈ വിശ്വസിക്കില്ല. അക്കാര്യം അല്ലാഹു അവരെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന യാഥാർഥ്യം ഈ പാപിക്കറിയാതെ പോയി'.

മറുപടി: ക്രൂരപാപിയെന്നും വിൽഡിയെന്നുമുള്ള ആക്ഷേപകന്റെ അസഭ്യഭിഷേകത്തെ കുറിച്ച് ഇത്രമാത്രം പറയാം, 'ഒരു മുസ്ലിമിനെ ചീത്ത പറയൽ പാപമാണെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയാമല്ലോ. അതിനാൽ കുറ്റവാളിയെന്ന വിശേഷണത്തിന് ഏറെ യോഗ്യൻ നിങ്ങൾ തന്നെ! വിൽഡിയെന്ന വിശേഷണത്തിനും ഏറെ യോഗ്യൻ നിങ്ങൾ തന്നെ! ഇനി നാം പറയട്ടെ; ഈ എഴുത്തുകാരൻ വാദിച്ച സമ്പൂർണ്ണരായ വലിയുടമകളും പണ്ഡിതൻമാരുമെവിടെ? ദഹ്ലാനെയും നൂബ്ഹാനിയെയും ബാബസീലിനെയും പോലുള്ളവരോ! സത്യപ്രകാശത്തെ കാണുന്നതിൽ നിന്നും ദൃഷ്ടികൾക്ക് അന്ധത ബാധിച്ച ഇവരോ? നല്ലവരായ പ്രബോധക നേതാക്കളും ഇമാമുകളും അവരുടെ പാതയിൽ ചരിച്ചവരും അവരുടെ വാദങ്ങൾക്കു മറുപടി നൽകിയിട്ടുണ്ട്. അവർക്കു പറ്റിയ തെറ്റുകളും അവരുടെ കളവുകളും വീഴ്ചകളും വ്യക്തമാക്കിക്കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ ഗ്രന്ഥകർത്താവാകട്ടെ കള്ളവും വ്യാജോക്തിയും കുത്തിനിറക്കപ്പെട്ട അത്തരം കൃതികളാണ് വിശ്വസിക്കുന്നത്. വിൽഡികളെയും ധിക്കാരികളെയും മഹാൻമാരാക്കുന്നു. ഈ മഹാനായ ഇമാമിനെ സംബന്ധിച്ച് കുറ്റവാളി, വിവരമില്ലാത്തവൻ, കപടവിശ്വാസി, അക്രമി എന്നൊക്കെ മുദ്രകുത്തിയതിലും അദ്ദേഹം മുസ്ലിംകളെ കാഫിറാക്കി, നിരപരാധികളെ വധിച്ചു, റസൂൽ ﷺ യെ വെറുത്തു, തിരുമേനി ﷺ യെക്കൊണ്ട് തവസ്സൂൽ ചെയ്യുന്നവരെ കാഫിറാക്കി എന്നൊക്കെ എഴുതി വിട്ടതിലും വഞ്ചിതനായിരിക്കുന്നു. ഷൈഖ് محمد الله ന്റെയോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെയോ അദ്ദേഹത്തെ പിൻപറ്റിയവരുടെയോ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലേക്ക് ഇവരെല്ലാം മടങ്ങിയിരുന്നെങ്കിൽ ശരിയും യാഥാർത്ഥ്യവും

അവർക്കു കണ്ടെത്താനാവുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വകയായി ഒന്നും തന്നെ പുതുതായുണ്ടാക്കിയിട്ടില്ലെന്നും അറിയാനുമായിരുന്നു. ഇബാദത്ത്, ഇലാഹ്, തൗഹീദ് തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലക്കാർക്കു പറ്റിയ തെറ്റുകളെ അദ്ദേഹം ഉണർത്തുകയാണ് ചെയ്തത്. അങ്ങിനെ അദ്ദേഹത്തോട് യോജിച്ചവരും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത് സത്യമാണെന്ന് സാക്ഷികളായവരും അദ്ദേഹത്തെ എതിർത്തവരെക്കാൾ വിവരമുള്ളവരാണ്. ഇതൊന്നും ഇവരോർത്തുനോക്കാത്തതെന്താണ്?

ഇനി പ്രസ്തുത ലേഖകൻ പറയുന്നു: 'വഹ്ഹാബികൾ, സൂപ്പർ ടിക്റ്റിലേറ്റവും നികൃഷ്ടരാണ്. റസൂൽ ﷺ യുടെ സമക്ഷത്തെ നിസ്സാരമായിക്കണ്ടവർ. ആദം ~~...~~ നെ ഇബ്ലീസ് കണ്ടതുപോലെ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അല്ലാഹു തിരുമേനിക്ക് പ്രത്യേകമാക്കിയ മഹബൂത്ത്, മൻസിലത്ത്, കറാമത്ത്, ജാഹ് എന്നിവയിൽ നിന്നെല്ലാം അവർ ആ മഹാത്മാവിനെ ഒഴിവാക്കി. അങ്ങനെ അവർ പറഞ്ഞു: നിശ്ചയം റസൂൽ ﷺ യെക്കൊണ്ട് ഇടതേടുന്നവൻ ബിംബത്തെക്കൊണ്ട് ശുപാർശ നടത്തുന്നവനെപ്പോലെയാണ്. സമാസമാ. അവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കല്ലും സൂപ്പർ ടിക്റ്റിലേറ്റയുടെ നേതാവും തമ്മിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ല....'

മറുപടി: സൂബ്ഹാനല്ലാഹ്! ഇത് ഗൗരവമാർന്ന വ്യജാരോപണമാണല്ലോ! പൂർവ്വീകരും പ്രബോധകരുമായ ഇമാമുകൾ, റസൂൽ ﷺ യോട് ജനങ്ങളിൽ ഏറെ അടുത്തവർ അവരായിരുന്നു. അവർ തിരുമേനി ﷺ യിലേക്ക് നോക്കിയിരുന്നത് വളരെ ആദരവോടും ബഹുമാനത്തോടും കൂടിയിരുന്നു. നബിത്വത്തിന്റെയും പ്രവാചകത്വത്തിന്റെയും സാക്ഷിത്വം കൊണ്ടല്ലാതെ അവ

ർക്ക് ഈമാൻ ശരിയാകുന്നതല്ല. ഈ ഷഹാദത്ത് ഒഴിവാക്കിയാൽ നമസ്കാരം പാഴായിപ്പോവുമെന്നാണവർ മനസ്സിലാക്കിയത്. അവരത് ബാങ്കിലും ഖുതുബയിലും ജുമുഅകളിലും പെരുന്നാൾ ദിനങ്ങളിലും അവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലുമൊക്കെ വെളിപ്പെടുത്തി. അദ്ദേഹത്തോടുള്ള സ്നേഹം, സ്വന്തത്തേക്കാളും കുടുംബത്തേക്കാളും സമ്പത്തിനേക്കാളും മക്കളേക്കാളും മുഴുവൻ ജനങ്ങളേക്കാളും ഉപരിയാണെന്നവർ മനസ്സിലാക്കുന്നു. തിരുമേനി ﷺ യെ സ്നേഹിക്കുക എന്നതിന്റെ അടയാളം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുന്നത്തിനെ സ്നേഹിക്കലും അത് പിൻപറ്റലും അതിൽ അഭിമാനം കൊള്ളലുമാണ്. നിശ്ചയം അദ്ദേഹം ഉമ്മത്തിന്റെയും അല്ലാഹുവിന്റെയും ഇടയിലെ മധ്യവർത്തിയാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ ഏകത്വത്തിലേക്കും അവൻ ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നതിലേക്കും ക്ഷണിച്ചത് അദ്ദേഹമാണ്.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈകളാൽ ഈ ഉമ്മത്തിനെ അല്ലാഹു ഹിദായത്തിലാക്കി. അല്ലാഹുവെ അനുസരിക്കണമെന്ന് കൽപ്പിച്ചതിന്റെ കൂടെ അദ്ദേഹത്തെയും അനുസരിക്കണമെന്ന് നാൽപ്പതിലേറെ സ്ഥലങ്ങളിലായി അല്ലാഹു നമ്മോട് കൽപ്പിച്ചു. സൻമാർഗ്ഗവും അല്ലാഹുവിന്റെ സ്നേഹവും അവനിൽ നിന്നുള്ള പാപമോചനവും അതിൻമേൽ കൊളുത്തിയിട്ടു. അവന്റെ വഹ്യിന്റെ കാര്യത്തിൽ തിരുമേനി ﷺ അവന്റെ വിശ്വസ്തൻ. അവന്റെ സൃഷ്ടികളിൽ നിന്നും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഉത്തമൻ. അവന്റെയും അവന്റെ അടിമകളുടെയുമിടയിലെ അമ്പാസഡർ. അവരുടെ റബ്ബിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് എത്തിച്ചുകൊടുത്തതെന്തോ അതൊക്കെയും സ്വീകരിക്കാൻ അല്ലാഹു സമുദായത്തോട് കൽപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിധി അവർ അംഗീകരിക്കുകയും തൃപ്

തിപ്പെടുകയും പരിപൂർണ്ണമായി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തിരുമേനി ﷺ യുടെ ജീവിതകാലത്ത് അദ്ദേഹത്തെ ആദരിക്കാൻ അവരോട് കൽപ്പിക്കപ്പെട്ടു. അല്ലാഹു ﷻ പറയുന്നു:

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَرْفَعُوا أَصْوَاتَكُمْ فَوْقَ صَوْتِ النَّبِيِّ وَلَا

تَجْهَرُوا لَهُ بِالْقَوْلِ كَجَهْرِ بَعْضِكُمْ لِبَعْضٍ ﴾ (المحرات : 2)

‘ഹേ വിശ്വസിച്ചവരെ, പ്രവാചകന്റെ ശബ്ദത്തെക്കാൾ നിങ്ങളുടെ ശബ്ദം നിങ്ങൾ ഉയർത്തരുത്. നിങ്ങളിൽ ചിലർ ചിലരോട് (പരസ്പരം) ശബ്ദമുയർത്തിപ്പറയുന്നതു പോലെ അദ്ദേഹത്തോട് (പറയുന്ന) വാക്ക് ഉച്ചത്തിലാക്കുകയും ചെയ്യരുത്’ (ഹുജുറാത്ത്: 2)

റസൂൽ ﷺ യുടെ സന്നിധിയിൽ ശബ്ദം താഴ്ത്തിയവരെ അവൻ പ്രശംസിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരുചൊല്ലി വിളിക്കുന്നതിൽ അവൻ ﷻ അവരെ തടഞ്ഞു. അല്ലാഹു ﷻ പറയുന്നു:

﴿ لَا تَجْعَلُوا دُعَاءَ الرَّسُولِ بَيْنَكُمْ كَدُعَاءِ بَعْضِكُمْ بَعْضًا ﴾ (النور : 63)

‘നിങ്ങൾക്കിടയിൽ വെച്ച് റസൂലിനെ വിളിക്കുന്നത് നിങ്ങളിൽ ചിലർ, ചിലരെ വിളിക്കുന്ന പ്രകാരമാവരുത്’ (നൂർ: 63).

അദ്ദേഹത്തെ ആദരിക്കാനും കൽപ്പിക്കപ്പെട്ടു. അല്ലാഹു പറയുന്നു:

﴿ لَتُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُعَزِّرُوهُ وَتُوَقِّرُوهُ ﴾ (الفتح : 9)

‘നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിലും അവന്റെ റസൂലിലും വിശ്വസിക്കുകയും അവനെ (ബഹുമാനിച്ച്) സഹായിക്കുകയും ആദരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനു വേണ്ടി’ (ഫൽഹ്: 9).

പ്രബോധകരായ ഇമാമുകൾ, അഥവാ പ്രസ്തുത ലേഖകൻ വഹ്ഹാബികൾ എന്നു പേരുവിളിച്ചവർ, റസൂൽ ﷺ യുടെ ഈ അവകാശങ്ങളും ഇതുപോലുള്ള മറ്റു വിശേഷണങ്ങളും അംഗീകരിക്കുന്നു. പക്ഷേ അല്ലാഹുവിന്റെ അവകാശത്തിൽ പെട്ടയാതൊന്നും അവർ അവിടുത്തേക്ക് നൽകുന്നില്ല. ഉദാഹരണമായി പ്രാർഥന, ഭയം, പ്രതീക്ഷ, അഭയം, സഹായം ചോദിക്കൽ, ചേദിച്ചുമടങ്ങൽ, മഹത്വപ്പെടുത്തൽ, റുകൂഅ്, സുജൂദ് പോലുള്ളവ. ഇവയൊക്കെയും അല്ലാഹുവിനുള്ള അവകാശങ്ങളാണ്. അവനല്ലാത്ത ഒരാൾക്കും അത് കൊടുക്കുന്നില്ല. അല്ലാഹുവിനോട് ഏറ്റവും സമീപസ്ഥനായ മലക്കിനോടോ അയക്കപ്പെട്ട റസൂലിനോടോ ഒന്നും അരുത്. അല്ലാഹുവിന്റെ അവകാശങ്ങളും അവന്റെ റസൂലിന്റെ അവകാശങ്ങളും വിശദീകരിക്കുന്ന ഇബ്നൂൽ ഖയ്യിം رحمه الله വിന്റെ ‘നൂനിയ്’യിൽ നിന്ന് ഏതാനും വരികൾ ഇവിടെ പകർത്തൽ അഭിലഷണീയമാണെന്ന് തോന്നുന്നു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

لله حَقٌّ لا يَكُونُ لغيره	ولعبده حَقٌّ هَما حَقَّان
لا تَجْعَلُوا الحَقَّينَ حَقًّا واحداً	من غير تَمييز ولا فَرَقان
فالحَجُّ للرحمن دون رسوله	وكذا الصلاة وذبح ذي القربان
وكذا السجود ونذرنا ويميننا	وكذا عتاب العبد من عصيان

وكذا التوكل والإنابة والتقى	وكذا الرجاء وخشية الرحمن
وكذا العبادة واستعانتنا به	إياك نعبد ذاك توحيدان
وكذلك التسبيح والتكبير والتد	هيلل حق إلهنا الديان
لكنما التعزير والتوقير حق	للسؤل بمقتضى القرآن
والحب والإيمان والتصديق لا	يختص بل حقان مشتركان
هذي تفاصيل الحقوق ثلاثة	لا تجهلونها يا أولي العدوان
حق الإله عبادة بالأمر لا	بهوى النفوس فذاك للشيطان
ورسوله فهو المطاع وقوله ال	مقبول إذ هو صاحب البرهان
وهو المقدم في محبتنا على ال	أهليين والأزواج والولدان

അല്ലാഹ്നക്കും അടിമക്കുമുണ്ടവകാശം,
 വെവ്വേറെയാണവ രണ്ടുമറിയു ലേശം
 അവകാശങ്ങളവ രണ്ടും രണ്ടല്ലോ,
 വൈവിധ്യങ്ങളവ രണ്ടിലുമുണ്ടല്ലോ.
 റബ്ബിന് ഹജ്ജും സ്വലാത്തും അറവും ബലി,
 റസൂലിനേകരുതേ ഇവയൊന്നു പോലും.
 സുജൂദും നേർച്ചയും സത്യം ചെയ്യലും തമാ
 ശിക്ഷണമടിമയ്ക്കു തെറ്റിനു വേണ്ടതാ.
 അഭയാർഥന, ചേദമടക്കവും 'തഖ്വ'യും
 അതുപോലെ ഭയവും റബ്ബിനോടിച്ചയും
 'ഇബാദത്തി'- 'സ്തിആനത്തും' അവനോട്

'ഇയ്യാക്കനഅബുദു' ചേർക്കണേ തൗഹീദോട്
 സ്തോത്രവും തഹ്ലീലും- തക്ബീറെന്നും
 സർവ്വാധിരാജനിലാഹിനാണെന്നെന്നും
 സഹായവും ബഹുമാനവും ദൂതന്
 ഖുർആന്റെ കല്പനയല്ലയോ അത് നന്
 'തസ്ദീഖു' 'മീമാനും' 'ഹുബ്ബി'വ മൂന്നും
 തത്തുല്യമാണത് റബ്ബിനും ദൂതനും
 ഇതാണ് അവകാശങ്ങൾ മൂന്നും വിസ്തരം
 പഠിച്ചറിവു നേടു എന്നതാണിതു സാരം
 ആരാധനാ അവകാശം കൽപ്പിച്ചത് റബ്ബിന്
 അത് ദേഹേഹരപോലായാലഹോ ഷൈതാന്
 തിരുദൂതനെ അനുധാവനം നീ ചെയ്യണം
 തിരുമൊഴി കൊള്ളണം നിസ്തുല പ്രമാണം
 ഉന്നത പ്രിയമാനസൻ നബിയാവണം
 ഉറ്റവർ, ഇണ, മക്കളോ പിന്നാവണം.

ഇമാം ഇബ്നുൽ ഖയ്യിം **رحمہ اللہ** യുടെ കവിതയുടെ രണ്ടാം
 വാക്യം 348-ാം പേജിലെ പദ്യങ്ങൾക്ക് ഷൈഖ് അഹ്മദ് ബിൻ
 ഈസാ **رحمہ اللہ** നൽകിയ വ്യാഖ്യാനം ശ്രദ്ധിക്കുക. സച്ചരിത
 രായ പൂർവ്വീകരിൽ നിന്ന് മാതൃകയുൾക്കൊണ്ട പ്രബോധകരാ
 യ നേതാക്കൾ അപ്രകാരമായിരുന്നു. അവർ സമ്പൂർണ്ണ ഹൃദയ
 തോടെ റസൂൽ **ﷺ** യെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. അല്ലാഹുവിങ്കൽ
 ആദരണീയവും ഉന്നതവും ഉയർന്ന പദവിയും സ്ഥാനവും സാ
 ന്നിധ്യവും അദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടെന്ന് അവർ വിശ്വസിക്കുകയും
 ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ പ്രത്യേകതകളോടൊപ്പം തന്നെ
 അല്ലാഹുവിന്റെ അവകാശത്തിൽ പെട്ടതൊന്നും അദ്ദേഹത്തി

ലേക്ക് തിരിച്ചുവിടൽ ശരിയാവുന്നതുമല്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ (٢١٥) ശരീരം കൊണ്ടോ സൃഷ്ടികളിൽ മറ്റാരുടെയെങ്കിലും (٢١٦) ശരീരം കൊണ്ടോ ഇടതോടാനും പാടില്ല. അദ്ദേഹത്തോടുള്ള സ്നേഹം, പിൻപറ്റൽ, സത്യപ്പെടുത്തൽ എന്നിവ കൊണ്ടല്ലാതെ തവസ്സൂൽ ചെയ്യാവുന്നതാണ്. അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ട് തവസ്സൂൽ ചെയ്യുന്നവരെ, ബിംബങ്ങളെക്കൊണ്ട് തവസ്സൂൽ ചെയ്യുന്നവരെ പ്പോലെയാക്കിയെന്നും മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ നേതാവിനും കല്ലി നുമിടയിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ലാതാക്കിയെന്നും അയാൾ കളവുപറഞ്ഞു. ഇത്തരം വ്യാജാരോപണങ്ങളിൽ നിന്നും കളവുകളിൽ നിന്നും വൃത്തികെട്ട നൂണുകളിൽ നിന്നും നാം അല്ലാഹുവിൽ ശരണം തേടുന്നു. അവർ അദ്ദേഹത്തിലേക്ക് നോക്കിയത് അവഗണനയുടെ നോട്ടമാണ്; ഇബ്ലീസ് ആദം നബിയെ നോക്കിയ പോലെ എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞതും ഇത്തരത്തിലുള്ള വ്യാജാരോപണങ്ങളാണ്.

അവരെങ്ങിനെയാണദ്ദേഹത്തെ അവഗണിക്കുക? അവിടുത്തെ സന്ദേശത്തിന് അവർ സാക്ഷികളായിട്ടുണ്ടല്ലോ.. അദ്ദേഹത്തെ അനുസരിക്കൽ നിർബന്ധം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാർഗ്ഗമല്ലാത്ത മാർഗ്ഗങ്ങളൊക്കെ അവഗണിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നവർ കണക്കാക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ﷻ വിധിക്ക് മുകളിൽ മറ്റാരുടെയെങ്കിലും വിധിക്ക് പ്രാമുഖ്യം നൽകിയവനെ വഴി പിഴച്ചവനായി ഗണിച്ചു. പിന്നെ എവിടെയാണ് അദ്ദേഹം ജൽപിച്ച അവഗണന? പ്രാർഥിക്കുമ്പോഴോ സഹായാർത്ഥന നടത്തുമ്പോഴോ അല്ലാഹുവിനു പുറമേ അദ്ദേഹത്തെയും ചേർത്ത് പ്രാർഥിക്കുക എന്നത്

അദ്ദേഹത്തോടുള്ള സ്നേഹത്തിലോ പദവിയിലോ പെട്ടതല്ല. അല്ലാഹു ﷻ പറഞ്ഞു:

﴿ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا ﴾ (الجن : ١٨)

‘അല്ലാഹുവോടൊപ്പം മറ്റാരെയും വിളിച്ച് പ്രാർഥിക്കരുത്’ (72:18) നബി (സ) പറയുന്നു:

إِذَا سَأَلْتَ فَاسْأَلِ اللَّهَ وَإِذَا اسْتَعَنْتَ فَاسْتَعِنْ بِاللَّهِ (أحمد، ترمذي)

‘നീ ചോദിക്കുകയാണെങ്കിൽ അല്ലാഹുവോട് ചോദിക്കുക. നീ സഹായം തേടുകയാണെങ്കിൽ അല്ലാഹുവിനോട് സഹായം തേടുക’ (അഹ്മദ്, തിർമിദി).

എന്നാൽ പ്രസ്തുത ലേഖകന്റെയും അയാളെപ്പോലുള്ളവരുടെയും വീക്ഷണത്തിൽ, തിരുമേനി ﷻ യോടുള്ള സമ്പൂർണ്ണ സ്നേഹവും അവിടുത്തെ മഹത്വത്തിലുള്ള വിശ്വാസവുമെല്ലാം സാധ്യമാവുന്നത് അല്ലാഹുവെ പുകഴ്ത്തുന്നത് പോലെ തിരുമേനി ﷻ യെയും പുകഴ്ത്തുമ്പോഴും അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരെക്കൊണ്ട് സത്യം ചെയ്യുമ്പോഴുമാണത്രെ. എന്നാൽ തിരുമേനി ﷻ പറഞ്ഞതു നോക്കൂ...

مَنْ حَلَفَ بِغَيْرِ اللَّهِ فَقَدْ أَشْرَكَ أَوْ كَفَرَ (أحمد)

‘അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരെക്കൊണ്ട് ആരെങ്കിലും സത്യം ചെയ്താൽ അവൻ അവിശ്വാസിയായി. അല്ലെങ്കിൽ ഷിർക്കു ചെയ്തു’ (അഹ്മദ്).

ഇത്രയും കൊണ്ടുമായില്ല, അല്ലാഹുവിന്റെ അവകാശത്തിൽ പെട്ട വല്ലതും തിരുമേനി ﷺ ക്കു നൽകുക, അല്ലെങ്കിൽ തിരുമേനി അല്ലാഹുവിനെപ്പോലെ ഉപകാരോപദ്രവം ചെയ്യും; അതു പോലെ അവിടുത്തേക്ക് അദ്യുശ്യജ്ഞാനമുണ്ട് എന്നു കൂടി വിശ്വസിക്കണം എന്നൊക്കെ. ഇതൊന്നും തിരുമേനി ﷺ യുടെ സന്ദേശമനുസരിച്ചുള്ള ഈമാനിൽ പെട്ടതല്ല. തിരുമേനി ﷺ യോടുള്ള മുഹബ്ബത്തിന്റെ അടയാളങ്ങളിലും പെട്ടതല്ല. മറിച്ച് റസൂൽ ﷺ നിരോധിച്ച അതിരുവിട്ട പുകഴ്ത്തലിൽ പെട്ടതാണിതെല്ലാം. അവിടുന്ന് ﷺ പറഞ്ഞു:

وَيَاكُمْ وَالْغُلَّ فِي الدِّينِ (أحمد)

‘ദീനിൽ അതിരുകവിയുന്നത് നിങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കുക’ (അഹ്മദ്) തിരുമേനി ﷺ പറഞ്ഞു:

لَا تُظْرُونِي كَمَا أَظَرَّتِ النَّصَارَى ابْنَ مَرْيَمَ ، إِنَّمَا أَنَا عَبْدٌ فَقُولُوا عَبْدُ اللَّهِ وَرَسُولُهُ

(بخاري)

‘മറിയമിന്റെ പുത്രനെ -ഈസാ (അ)നെ- ക്രിസ്ത്യാനികൾ അതിരുവിട്ടു പുകഴ്ത്തിയ പോലെ എന്നെ നിങ്ങൾ പുകഴ്ത്തരുത്. നിശ്ചയം ഞാനൊരടിമ മാത്രം. അതിനാൽ ‘അല്ലാഹുവിന്റെ അടിമയും അവന്റെ റസൂലും’ എന്ന് നിങ്ങൾ പറയുക’ (ബുഖാരി)

തുടർന്ന് പ്രസ്തുത ലേഖകൻ പറയുന്നു: ‘അവരുടെ വാദത്തെ സാധൂകരിക്കുന്ന യാതൊരു തെളിവും അവരുടെ പക്കലില്ല. യഥാർഥത്തിൽ അവർ അവഗണനയുടെ അധമവിതാനത്തിലേ

ക്ക് ആ പ്രവാചകനെ താഴ്ത്തിയപ്പോൾ ബിംബാരാധകരെയും ബഹുദൈവ വിശ്വാസികളെയും സംബന്ധിച്ച് അല്ലാഹു ഇറക്കിയ എല്ലാ വാക്യങ്ങളും ഏകദൈവാരാധകരായ മുസ്‌ലിംകളുടെ മേൽ അവർ കെട്ടിവെച്ചപ്പോൾ -ഹദീമു- പണ്ഡിതന്മാരും മുസ്‌ലിം സമുദായവും ഏകകണ്ഠമായി 'സ്വഹീഹെ'ന്ന് പറഞ്ഞ നബി വചനങ്ങളെ അവർ നിഷേധിച്ചപ്പോൾ അവർ ദൈവ വചനങ്ങളെ വികൃതമാക്കിയ ജൂതന്മാരോട് സദൃശ്യരാവുകയാണ് ചെയ്തത്. ഈ ധിക്കാരപരമായ നിലപാട് പ്രവാചകന്റെ മഹത്വത്തെ നിന്ദിക്കലാണ്....'

മറുപടി: നാം പറയട്ടെ, പ്രസ്തുത ലേഖകനും അയാളെപ്പോലുള്ളവരും ഖുർആൻ വാക്യങ്ങളുടെയും ഹദീമുകളുടെയും തെളിവുകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നവരല്ല. സത്യത്തിനെതിരിലും അത് സ്വീകരിക്കുന്നതിനെതിരിലും അവർ അഹംഭാവം നടിക്കുന്നു. അവർ അവിശ്വാസത്തെ ആലിംഗനം ചെയ്യുകയും ഷിർക്കിനോട് പ്രതിപത്തി കാട്ടുകയുമാണ്. അല്ലാഹു ﷻ പറയുന്നു:

﴿ سَأَصْرِفُ عَنْ آيَاتِيَ الَّذِينَ يَتَكَبَّرُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَإِنْ يَرَوْا كُلَّ آيَةٍ لَا يُؤْمِنُوا بِهَا وَإِنْ يَرَوْا سَبِيلَ الرُّشْدِ لَا يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا وَإِنْ يَرَوْا سَبِيلَ الْغَيِّ يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا ۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ ﴾ (الأعراف : ١٤٦)

'ന്യായമില്ലാതെ ഭൂമിയിൽ അഹംഭാവം നടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരെ എന്റെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിൽ നിന്ന് ഞാൻ തിരിച്ചുവിടുന്നതാണ്. ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെല്ലാം കണ്ടാലും അവയിൽ അവർ വിശ്വസിക്കാറില്ല'

ക്കുകയില്ല. തന്റേടത്തിന്റെ- നേരിന്റെ- മാർഗ്ഗം കണ്ടാൽ അവരതിനെ ഒരുമാർഗ്ഗമായി സ്വീകരിക്കുകയുമില്ല. പിഴച്ചമാർഗ്ഗം കണ്ടാൽ അവർ അതിനെ ഒരു മാർഗ്ഗമായി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യും. നമ്മുടെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെ അവർ വ്യാജമാക്കുകയും അവയെക്കുറിച്ച് അശ്രദ്ധരായിരിക്കുകയും ചെയ്തതുകൊണ്ടത്രെ അത് (അഅ്റാഫ്: 146).

അവർ ചിന്തിക്കുകയും ഉൾക്കൊള്ളുകയും ചെയ്തിരുന്നുവെങ്കിൽ ഈ അവതരിപ്പിച്ച തെളിവുകൾ തന്നെ അവർക്ക് മതിയാകുമായിരുന്നു. പക്ഷേ,

﴿ وَمَا تُغْنِي الْآيَاتُ وَالنُّذُرُ عَنْ قَوْمٍ لَّا يُؤْمِنُونَ ﴾ (يونس : 101)

‘വിശ്വസിക്കാത്ത ജനങ്ങൾക്ക് ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും താക്കീതുകളും എന്തുപകരിക്കാനാണ്?! (യൂനുസ്: 101).

ശൈഖ് മുഹമ്മദ് ബിൻ അബ്ദിൽ വഹ്ഹാബ് رحمه الله താൻ പ്രബോധനം ചെയ്ത കാര്യങ്ങൾക്ക് വേണ്ടത്ര തെളിവുകൾ നിരത്തിയിട്ടുണ്ട്. ചിലതു നോക്കൂ....

﴿ قُلْ إِنَّمَا أَدْعُوا رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِهِ أَحَدًا ﴾ (قُلْ إِنِّي لَا أَمْلِكُ لَكُمْ

ضَرًّا وَلَا رَشْدًا ﴿ (الجن : 21, 20)

‘(നബിയെ) പറയുക. നിശ്ചയമായും ഞാനെന്റെ റബ്ബിനെ മാത്രമേ വിളിച്ചു പ്രാർഥിക്കുന്നുള്ളൂ. അവനിൽ ഒരാളെയും ഞാൻ പങ്ക് ചേർക്കുന്നതുമല്ല. പറയുക, നിശ്ചയം ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു

ഒരു ഉപദ്രവമോ ഒരു നേർമാർഗ്ഗമോ അധീനപ്പെടുത്തുന്നില്ല-
രണ്ടിനും എനിക്ക് കഴിവില്ല' (ജിൻ: 20,21)

﴿ وَأَنَّ الْمَسْجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا ﴾ (الجن : 18)

'നിശ്ചയം, നമസ്കാരസ്ഥലങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനുള്ളതാകുന്നു. അതിനാൽ അല്ലാഹുവോടൊപ്പം ആരെയും നിങ്ങൾ വിളിച്ചു പ്രാർഥിക്കരുത്' (ജിൻ : 18).

﴿ وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّن يَدْعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مَن لَّا يَسْتَجِيبُ لَهُ إِلَى يَوْمِ

الْقِيَامَةِ وَهُمْ عَن دُعَائِهِمْ غَنَفُونَ ﴾ (الأحاف : 5)

'അല്ലാഹുവിനെക്കൂടാതെ ഖിയാമത്തുനാൾ വരെ ഉത്തരം നൽകാത്തവരെ വിളിച്ചു പ്രാർഥിക്കുന്നവരേക്കാൾ പിഴച്ചവർ ആരാണു്?! ഇവരുടെ വിളിയെപ്പറ്റി അവരോ അശ്രദ്ധരുമാണു്' (അഹ്ഖാഫ്: 5).

﴿ وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مَا يَمْلِكُونَ مِنْ قِطْمِيرٍ ﴾ (ഇൻ

തദ്ദുഹ്മ് ലാ യസ്മعُوا دُعَاءَ كُمْ وَلَوْ سَمِعُوا مَا اسْتَجَابُوا لَكُمْ وَيَوْمَ

الْقِيَامَةِ يَكْفُرُونَ بَشِرْكُمْ ﴾ (فاطر : 13, 14)

'അവനുപുറമെ നിങ്ങൾ വിളിച്ചു- പ്രാർഥിച്ചു- വരുന്നവരാവട്ടെ ഒരു ഈത്തപ്പഴക്കുരുവിന്റെ പാട(യുടെ അത്രയും അവർക്ക് ആധിപത്യമില്ല. നിങ്ങളവരെ വിളിച്ചു പ്രാർഥിച്ചാലോ നിങ്ങളുടെ വിളി അവർ കേൾക്കുകയില്ല. ഇനിയവർ കേട്ടാൽ തന്നെ

നിങ്ങൾക്കവർ മറുപടി തരുന്നതുമല്ല. ഖിയാമത്തു നാളിലോ നിങ്ങളുടെ (ഈ) ഷിർക്കിനെ അവർ നിഷേധിക്കുകയും ചെയ്യും' (ഫാതിർ: 13, 14)

﴿ قُلْ ادْعُوا الَّذِينَ زَعَمْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ وَمَا هُمْ فِيهِمَا مِنْ شَرِكٍ وَمَا لَهُ مِنْهُمْ مِّنْ ظَهِيرٍ ﴿٢٢﴾ وَلَا تَتَفَعَّلُ الشَّفَعَةُ عِنْدَهُ إِلَّا لِمَنْ أذِنَ لَهُ ﴿٢٣﴾ ﴾ (സ: 22, 23)

'(നബിയേ) പറയുക. അല്ലാഹുവിന്നു പുറമെ നിങ്ങൾ ജൽപ്പിക്കുന്നവരെ നിങ്ങൾ വിളിച്ചു (പ്രാർഥിച്ചു)കൊള്ളുക. ആകാശത്തിലോ ഭൂമിയിലോ ഒരണുത്തുക്കം അവർക്കായിപത്യമില്ല. അവ രണ്ടിലും അവർക്ക് യാതൊരു പങ്കുമില്ല. അവരിൽ നിന്ന് യാതൊരു പിന്തുണക്കാരനും അവന്നില്ല. അവൻ സമ്മതം നൽകിയവർക്കല്ലാതെ അവന്നടുക്കൽ ശുപാർശ ഫലപ്പെടുന്നതുമല്ല' (സബഅ്: 22, 23).

ഇങ്ങനെ ധാരാളം തെളിവുകളുണ്ട്. ഈ വാക്യങ്ങളുടെയൊക്കെയും അർത്ഥം ദുർബലപ്പെട്ടതാണെന്നും ഇസ്‌ലാമിന്നു മുമ്പുള്ള അറേബ്യൻ ബഹുദൈവാരാധകരെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരുന്നു ഇതെല്ലാമെന്നും പറയാമോ!? നബിമാരെയും വലിയുക്കളെയും വിളിച്ചു പ്രാർഥിച്ചവർക്ക് അവർ ഉത്തരം നൽകുമെന്നും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഗതിനിയന്ത്രണാധികാരം അവർക്കുണ്ടെന്നും ഉപകാരോപദ്രവം ചെയ്യാൻ അവർക്കു കഴിയുമെന്നും അദ്യശ്യജ്ഞാനം അവർക്കുണ്ടെന്നും പറയാമോ?

﴿ قُلْ لِلَّهِ الشَّفَعَةُ جَمِيعًا ﴾ (الزمر : 44)

‘പറയുക. ശുപാർശ മുഴുവനും അല്ലാഹുവിനാണ്’ (സൂരർ: 44). എന്ന് അല്ലാഹു പറഞ്ഞിരിക്കെ ശുപാർശയുടെ ആധിപത്യം അവർക്കുണ്ടെന്നും വിശ്വസിക്കാമോ?

തൗഹീദും ഇഖ്ലാസും മുറുകെപിടിക്കണമെന്നതിനും ശിർക്കിൽ നിന്ന് വിട്ട് നിൽക്കണമെന്നതിനുമുള്ള തെളിവുകൾ ആണ് ഇതൊക്കെ. كتاب التوحيد ലും അതിന്റെ വ്യാഖ്യാനമായ فتح الحيد ലും ഇവയെല്ലാം സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. മാത്രമല്ല നിസ്വാർഥരായ പണ്ഡിതന്മാരുടെ മുഴുവൻ കൃതികളിലും ഇതു കാണാം. പ്രസ്തുത ലേഖകനോ അയാളെപ്പോലുള്ളവരോ പറഞ്ഞ പോലെ ജാഹിലിയ്യാ കാലത്തെ (അജ്ഞാന കാലത്തെ) ബിംബാരാധകർക്ക് പ്രത്യേകമായി അവതീർണ്ണമായതാണ് ഇതെന്ന് ഇതിനുമുമ്പ് ഒരു പണ്ഡിതനും പറഞ്ഞിട്ടില്ല.

‘സ്വഹീഹായ ഹദീമുകളെയെല്ലാം അവർ തള്ളിക്കളഞ്ഞു...’ എന്നു പറഞ്ഞതിനു മറുപടി: ജൽപ്പിക്കപ്പെട്ട ഹദീമുകൾ മുഴുവനും വ്യാജ ഹദീമുകൾക്കുദാഹരണങ്ങളാണ്.

إِذَا سَأَلْتُمُو اللَّهَ فَاسْأَلُوهُ بِجَاهِي

‘നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവോട് ചോദിക്കുകയാണെങ്കിൽ എന്റെ ജാഹ് കൊണ്ട് നിങ്ങളവനോട് ചോദിക്കുക’ പോലുള്ളവ. ഇതൊക്കെ യാതൊരടിസ്ഥാനവുമില്ലാത്ത, പ്രവാചകന്റെ പേരിൽ കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയതാണെന്ന് നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ

اللَّهُمَّ أَسْأَلُكَ بِحَقِّ السَّائِلِينَ عَلَيْكَ

‘അല്ലാഹുവേ, നിന്നോട് ചോദിക്കുന്നവർക്ക് നിന്നിൽ നിന്നുള്ള (ഹഖ്) അവകാശത്തെ മുൻനിർത്തി ഞാൻ നിന്നോട് ചോദി

കുന്നു? എന്ന് നേരത്തേ പറഞ്ഞ ഹദീമാവട്ടെ, അവിടെ, ചോ
 ദിക്കുന്നവർ എന്നതുകൊണ്ടുദ്ദേശം അല്ലാഹുവോട് പ്രാർഥി
 കുന്നവർ എന്നാണ്. അവർക്ക് അവനിൽ നിന്നുള്ള ഹചൈതെ
 ന്നാൽ അവർക്കവൻ മറുപടി നൽകുക എന്നതാണ്. പ്രസ്തുത
 ഹചാവട്ടെ, അല്ലാഹുവിന്റെ ഔദാര്യവും ദാനവും മാത്രമാണ്.
 ഒരിക്കലും നിർബന്ധ അവകാശമല്ല. അതിനാൽ പ്രസ്തുത
 ലേഖകനോട് നാം ചോദിക്കട്ടെ: ഹദീഥ് പണ്ഡിതൻമാർ അം
 ഗീകരിച്ചതും സമുദായം ഏകകണ്ഠമായി യോജിച്ചതുമായ ആ
 'സ്വഹീഹ'യ ഹദീഥുകളൊക്കെ എവിടെ? ബുഖാരിയിലും മു
 സ്ലിമിലുമുണ്ടോ? അല്ലെങ്കിൽ അവ രണ്ടിലൊന്നിൽ? അല്ലെ
 ക്കിൽ മറ്റേതെങ്കിലും ഹദീഥുഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ 'സ്വഹീഹ'യായി വന്ന
 തുണ്ടോ? അതായത് റസൂൽ ﷺ യോട് പ്രാർഥിക്കാനും നമ്മു
 ടെ ആവശ്യങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തോട് ചോദിക്കാനും തിരുമേനി ﷺ
 യെക്കൊണ്ട് സത്യം ചെയ്യാനും അല്ലാഹുവിന്റെ അനുവാദം
 കൂടാതെ പ്രപഞ്ചത്തിൽ ക്രയവിക്രയം നടത്താനും ശുപാർശ
 ചെയ്യാനുമെല്ലാം ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ തെളിവായി വല്ല ഹദീഥു
 മുണ്ടെങ്കിൽ കാണട്ടെ. റസൂലിനോട് ﷺ തന്റെ സങ്കടം പറഞ്ഞ
 പ്പോൾ അവിടുന്ന് അല്ലാഹുവോട് പ്രാർഥിക്കുക വഴി അല്ലാഹു
 കാഴ്ച ശക്തി നൽകിയ ഒരു അന്ധനായ സ്വഹാബിയെപ്പറ്റി വ
 ന്ന ഹദീഥാണ് സദാ ഉദ്ധരിക്കപ്പെടുന്നത്. എന്നാൽ ഇതു തെ
 ളിവു പിടിച്ചു നബി ﷺ യുടെ മരണശേഷം അന്ധത ബാധിച്ച
 ഒരുസ്വഹാബിയും തന്റെ അന്ധത അകറ്റാൻ പ്രവാചകനോട്
 പ്രാർഥിച്ചതായി റിപ്പോർട്ട് ചെയ്തിട്ടില്ല. മറിച്ച് എന്തുകാര്യത്തി
 ന്നും അവർ അല്ലാഹുവോട് പ്രാർഥിക്കുകയാണുണ്ടായത്. ന

ബി ങ്ങ യുടെ എളാപ്പ അബ്ബാസ് ങ്ങ നെക്കൊണ്ട് മഴക്കുവേണ്ടി സ്വഹാബികൾ ങ്ങ തവസ്സിൽ ചെയ്തു എന്നതും ഇപ്രകാരം തന്നെ.

അതായത് ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന സച്ചരിതരോട് പ്രാർഥിക്കാൻ ആ വശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടുള്ള 'തവസ്സിലി'നെ നാം കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നില്ല. അവർ റബ്ബിനോട് പ്രാർഥിക്കുകയും ജനങ്ങൾ അവരുടെ പ്രാർഥനക്ക് 'ആമീൻ' പറയുകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ മരിച്ചുപോയ നബിമാരെക്കൊണ്ടോ മറ്റുള്ളവരെക്കൊണ്ടോ തവസ്സിൽ ചെയ്യൽ സ്വഹാബികളിൽ നിന്നോ മറ്റു മഹാൻമാരായ നേതാക്കളിൽ നിന്നോ റിപ്പോർട്ടു ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ചുരുക്കത്തിൽ വിമർശിക്കപ്പെട്ട ഈ നല്ലവരായ നേതാക്കൾ സ്വഹീഹായ ഹദീമുകളെയെല്ലാം തള്ളിക്കളഞ്ഞു എന്ന പ്രസ്തുത ലേഖകന്റെ ആരോപണം അടിസ്ഥാനരഹിതമാണ്. അഥവാ റസൂൽ ങ്ങ യെക്കൊണ്ട് അവിടുത്തെ മരണശേഷം തവസ്സിൽ ചെയ്യുന്നതിനോ അദ്ദേഹത്തോട് ശുപാർശ തേടുന്നതിനോ അല്ലെങ്കിൽ അല്ലാഹുവോടൊപ്പം കൈകാര്യകർതൃത്വത്തിനധികാരം ഉണ്ടെന്നതിനോ സ്വഹീഹായ ഒരു ഹദീമും തന്നെയില്ല. ഇനി അങ്ങനെ ശരിയായും സ്ഥിരപ്പെട്ടും വല്ല ഹദീമുമുണ്ടെങ്കിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ ശരീഅത്തിലെ പ്രചാരണങ്ങളോട് കൂട്ടിമുട്ടാത്ത ഒരു രീതിയും അതിനുണ്ടായിരിക്കും. ആ രീതിയിൽ അവ വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടുന്നതാണ്.

സ്വരൂപിസം

സ്വരൂപികളെ പ്രസ്തുതലേഖകൻ സ്മൃതിക്കുകയും അമിതമായി പ്രശംസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. താരീഖത്തിന്റെയും മറ്റും ആളുകളെ കുറ്റപ്പെടുത്തിയ സലഫി പ്രബോധകരായ ഇമാമുകൾക്ക് മറുപടിയെന്നോണം. അല്ലെങ്കിൽ അവർ സ്വരൂപികളെ അവഗണിക്കുന്നവരും അവരോട് വെറുപ്പ് പുലർത്തുന്നവരുമായിരുന്നെന്ന് തന്റെ വിശ്വാസം അറിയിക്കാൻ. അതുമല്ലെങ്കിൽ അവരിൽ വിശുദ്ധ സന്നിധിയിലേക്കെത്തിച്ചേർന്ന വലിയുള്ളും പരിശുദ്ധാത്മാക്കളുമുണ്ട്. അത്യുന്നതരായ മാലാഖമാരുടെ സദസ്സിലേക്കെത്തിയവരുണ്ട്. അതിനാൽ അല്ലാഹുവിലേക്ക് അവരെക്കൊണ്ട് വസീല തോടാനും അവരോട് പ്രാർഥിക്കാനും അവർ അർഹരാണ് എന്ന് അദ്ദേഹം ധ്വനിപ്പിക്കുന്നു. ബഹുദൈവാരാധകർ (അബ്ദുൽ ഖാദർ) ജീലാനിയേയും (സയ്യിദ്) അൽബദവിയേയും അതുപോലുള്ളവരേയും അവരോടിക്കുന്നതുപോലെ. എന്നാൽ നമുക്ക് പറയാനുള്ളതിതാണ്; യഥാർഥ സ്വരൂപികൾ ഭൗതിക ജീവിതത്തിൽ വിരക്തരും ഇബാദത്തുകളുടെ കാര്യത്തിൽ കർമ്മനിരതരുമായിരിക്കും. ആദ്യകാലത്ത് അവർ പരുകൻ കമ്പിളി (صوف) വസ്ത്രങ്ങളണിയുകയും ക്ലേശകരമായ ജീവിതം നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരായിരുന്നു. അങ്ങിനെയവരെ കമ്പിളിയണിഞ്ഞവർ (സ്വരൂപികൾ) എന്ന പേരിൽ അറിയാൻ തുടങ്ങി. ഇബ്റാഹീം ഇബ്നു അദ്ഹം, ബഷർ അൽഹാഫി, ഇബ്റാഹീം അൽ ഖവാസ്, ജൂനൈദ് ബിൻ മുഹമ്മദ് തുടങ്ങിയവർ ഇതിന്നുദാഹരണമാണ്. വ്യക്തമായ തെളിവുകളുടെയും അറിവിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ അവർ അല്ലാഹുവിനെ

യായിരുന്നു ആരംഭിച്ചിരുന്നത്. സംഘടിത (ജമാഅത്ത്) നമസ്കാരങ്ങൾ അവർ പാലിച്ചിരുന്നു. നിഷിദ്ധ കാര്യങ്ങളിൽ നിന്ന വർ വിട്ടുനിൽക്കുകയും പുണ്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ ധൃതിപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അന്ധവിശ്വാസങ്ങളോ അനാചാരങ്ങളോ അവരിൽ അശേഷം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സ്വുഫികൾ എന്ന പേരിൽ അവർക്കുശേഷം കുറേ ആളുകൾ വന്നു. അവരൊരു പ്രത്യേക മാർഗ്ഗം സ്വീകരിച്ചു. അങ്ങനെയാണ് സ്വുഫികൾ ഒരു സ്വതന്ത്രമായ തരീഖത്തോടെ നിലവിൽ വന്നത്. വിജ്ഞാനങ്ങളിൽ നിന്നും പണ്ഡിതന്മാരിൽ നിന്നും അവർ അകന്നു. ചില പ്രത്യേകമായ ആസ്വാദനങ്ങളെയും അഭിരുചികളെയും അവർ അവലംബമാക്കി. അങ്ങനെ അവരുടെ കർമ്മങ്ങളിലും വിശ്വാസങ്ങളിലും അന്ധവിശ്വാസവും അനാചാരവും കടന്നുകൂടി. പാട്ട്, ആട്ടം, ദുഃഖഭാവം, അനാചാരങ്ങളോടുള്ള അടുപ്പം, അനുവദനീയ കാര്യങ്ങളിലെ വിരക്തി, ആത്മപീഡനം, അങ്ങിനെ പലതും അവരിൽ ഉടലെടുത്തു. تلبیس ابلیس എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലും മറ്റും ഷൈഖ് ഇബ്നുൽ ജൗസിയെപ്പോലുള്ളവർ ഇക്കാര്യം ചർച്ച ചെയ്യുകയും മറുപടി എഴുതുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. സ്വുഫിസത്തിന്റെ പേരും പറഞ്ഞ് ശേഷം ചിലർ വന്നു. അവർ ദൈവികത്വം പോലും വാദിച്ചു. സൂഷ്ഠിക്കും സ്രഷ്ടാവിന്നുമിടയിൽ വ്യത്യാസമില്ലെന്നവർ വാദിച്ചു. അവർ അദ്വൈതവാദിക്കാരെന്ന് പറയപ്പെടുന്നു. അവരുടെ വാദങ്ങൾ വളരെ അപകടകരവും ദുഃഖവുമായിരുന്നു. ജൂത-ക്രിസ്തീയ സമൂഹങ്ങളുടെ അവിശ്വാസത്തേക്കാൾ പിഴച്ച അവിശ്വാസം. അവരിൽ ഹല്ലാജിനേപ്പോലെ തന്റെ വിശ്വാസം എന്തെന്നു തുറന്നു പറഞ്ഞവരുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ കാഫിറാണെന്ന് അയാളുടെ കാലക്കാർ വിധിക്കുകയും

വധിക്കപ്പെടേണ്ടതാണെന്ന് ഫത്വ നൽകുകയും അതനുസരിച്ച് വധിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അവരിൽ ചിലർ തങ്ങളുടെ വിശ്വാസം ഗോപ്യമാക്കി വെച്ചവരുമുണ്ട്. എന്നാൽ ബുദ്ധിമാൻ മാർക്ക് അവരുടെ സംസാരങ്ങളിൽ നിന്ന് അതു മനസ്സിലാകും. ഇബ്നു അറബി, ഇബ്നു സബ്തുൻ, ഇബ്നുൽ ഫാരിദ് പോലുള്ളവർ ഈ വിഭാഗത്തിൽ പെടുന്നു. ഈ അവിശ്വാസത്തെ കുറിച്ച് ബോധവാൻമാരാക്കാൻ ഷൈഖുൽ ഇസ്ലാമിന് അവസരം കിട്ടി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ مجموع الفتاوى രണ്ടാം വാല്യത്തിൽ ഇതിന്റെ മറുപടി ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. സൂഫിസത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യത്തെയും അതിന്റെ സ്വഭാവത്തെയും പരാമർശിക്കുന്ന ധാരാളം ലേഖനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ (ഫതാവായിൽ) പത്തും പതിനൊന്നും വാല്യങ്ങളിലുണ്ട്. സൂഫിസത്തെ നിരുപാധികം ആക്ഷേപിക്കാനോ അനുമോദിക്കാനോ പാടില്ലെന്ന് ഈ പ്രസ്താവത്തിൽ നിന്നും മനസ്സിലായല്ലോ.. മറിച്ച്, ഓരോന്നും അതിന്റെ തോതനുസരിച്ച് മാത്രം. ഇക്കാലത്തെ സൂഫികളായ 'തീജാനി'കളെന്നറിയപ്പെടുന്നവർ സ്വന്തമായ ചില സരണികൾ വെട്ടിയുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. എങ്ങിനെയെന്നാൽ അവർ തങ്ങളുടെ വലിയുകൾക്കുറിച്ച് പ്രവാചകൻമാരേക്കാൾ മുൻപന്തിയിലാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു. യാതൊരു മാധ്യസ്ഥവും കൂടാതെ വലിയീന് അല്ലാഹുവിൽ നിന്ന് ആജ്ഞകൾ സ്വീകരിക്കാൻ കഴിയുമെന്നവർ ജൽപ്പിക്കുന്നു. അവരുടെ സ്വദേഹങ്ങളിലും ഇണകളിലും സമ്പത്തുകളിലുമൊക്കെ അവരെ അവർ വിധികർത്താക്കളാക്കുന്നു. അവരിൽ പാപസുരക്ഷിതത്വവും മാലാഖമാരുടെ അവസ്ഥയുമുള്ളതായി വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള വൃത്തികെട്ട വിശ്വാസക്കാരായിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം അവർ

സത്യത്തിൽ നിന്നകന്നവരും അല്ലാഹുവോടും റസൂലിനോടും പൊരുതുന്നവരും സ്വന്തമായ സരണി സ്വീകരിച്ചവരുമായിരിക്കും. അവർക്ക് വല്ല ശ്രേഷ്ഠതയോ ആദരവോ ഉള്ളതായി നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടാ...

പ്രസ്തുത ലേഖകൻ പറയുന്നു: 'സ്വഫികൾ എന്നത് അല്ലാഹു അവന്റെ സൃഷ്ടികളിൽ നിന്ന് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട വിഭാഗമാണ്. അല്ലാഹു അവന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ആദരിച്ചു പറയുകയും പ്രശംസിക്കുകയും ചെയ്ത അഹ്ലുസ്സൂഫ്ഫ് ഫഈമാകാൻ അവർക്ക് മാതൃക. (അഹ്ലുസ്സൂഫ്ഫ്: أَهْلِ الصَّفَةِ റസൂൽ ﷺ യുടെ പള്ളിയുടെ വരാനായി താമസിക്കാൻ ഇടം കണ്ടെത്തിയവർ-വിവ.) അല്ലാഹുവിൽ മഹബ്ബത്തു് വെച്ചുകൊണ്ടും അവനെ കാണാനാശിച്ചുകൊണ്ടും അവനെ ആരാധിച്ചവരാണ്. സർവ്വർക്കും നേതാവായ മുസ്തഫാ റസൂൽ ﷺ അല്ലാഹുവിന്റെ നിർദ്ദേശാനുസരണം ഹിറാഗുഹയിൽ ഏകാന്തനായി കഴിഞ്ഞു. അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന് പ്രകാശം ലഭിച്ചു...'

മറുപടി: പ്രസ്തുത എഴുത്തുകാരനും അയാളെപ്പോലുള്ളവരും വിശ്വസിക്കുന്നത് 'സ്വഫിയ്യ' എന്ന പ്രയോഗം 'സ്വഫാഅ്' എന്നതുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണെന്നാണ്. അഥവാ സ്വഫാഉൽ ഖുലൂബു(ഹൃദയശുദ്ധി)മായി ബന്ധപ്പെട്ടത്. അല്ലെങ്കിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ സൃഷ്ടികളിൽ നിന്ന് ഉൽകൃഷ്ടരാണ് അർഥമുള്ള 'സ്വഫ് വത്' എന്നതിനോട് ബന്ധം. ഇതെല്ലാം തെറ്റാണ്. രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലാണ് സ്വഫികളുടെ രംഗപ്രവേശം. ആഡംബരങ്ങളൊക്കെ വെടിഞ്ഞ് വിരക്ത ജീവിതം നയിച്ചവർ എന്ന നിലക്ക് അവർ പ്രസിദ്ധരായി. ചെമ്മരിയാടിന്റെ കമ്പിളി (സ്വഫ്) നെയ്തുണ്ടാ

ക്കിയ പരക്കൻ വസ്ത്രം ധരിച്ചു. ഷൈഖ് തഖിയുദ്ദീൻ തന്റെ ഫതാവയിൽ (11/28) പറഞ്ഞു: 'രണ്ടാം ശതകത്തിൽ ഇവരെപ്പറ്റി സ്വഹിഹകൾ എന്നു പറയാൻ കാരണം അവർ 'സ്വഹ്'ധരിച്ച് വിരക്തി അധികമാക്കിയതിനാലാണ്. സ്വഹിയെ 'സ്വഹ്ഫ:' (മദീനാ പള്ളിയുടെ വരാന്ത)യിലേക്കോ 'സ്വഫാ' (വിശുദ്ധി)യിലേക്കോ ചേർത്ത് പറയുന്നു. ആ അഭിപ്രായം ദുർബലമാണ്..' അദ്ദേഹം വീണ്ടും (വാല്യം 11, പേജ് 195ൽ) പറയുന്നു: സ്വഹിസം എന്ന പേര് 'സ്വഹ്' (കമ്പിളി) എന്ന പദത്തിന്റെ തത്സവമാണ്. അതാണ് ശരി. അത് കർമ്മശാസ്ത്ര പടുകളുടെ വിശുദ്ധിയിലേക്ക് ചേർത്തുകൊണ്ടാണ് അങ്ങനെ പറയപ്പെടുന്നതെന്നും അഭിപ്രായമുണ്ട്. ചുരുക്കത്തിൽ സ്വഹ്ഫഃ, സ്വഫാ, സ്വഹ്വ, സ്വഹ്ഫ് എന്നീ പദങ്ങളിലേതെങ്കിലും ഒന്നിലേക്ക് ചേർത്തതാണെന്ന അഭിപ്രായങ്ങളെല്ലാം ബലഹീനങ്ങളാണ്.

ഇനി അപ്രകാരം പറയപ്പെട്ടതുപോലെയാണെങ്കിൽ അവരെ സ്വഹിയ്ത് (صفي) എന്നോ സ്വഫാഇ (صفاي) എന്നോ സ്വഫവീ (صفي) എന്നോ ആയിരിക്കും പറയപ്പെടുക. സ്വഹീ (صفي) എന്ന് പറയപ്പെടുകയില്ല തന്നെ!

പ്രസ്തുത ലേഖകൻ സ്വഹിഹകളെ അല്ലാഹുവിന്റെ സൂഷ്കികളിൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഉത്തമൻമാരിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി. അവർക്ക് പ്രത്യേക സ്ഥാനവും ശ്രേഷ്ഠതയും നൽകി. പ്രസ്തുത പേര് വന്നത് സ്വഹിഹിൽ (കമ്പിളിയിൽ) നിന്നാണെന്നും സ്വഫത്ത് (ഏറ്റവും ഉത്തമമായത്)ൽ നിന്നല്ലെന്നും നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി. നേരത്തെ പറഞ്ഞതിൽ നിന്നും പൂർവ്വകാല സ്വഹിഹകൾ അവരുടെ കാലഘട്ടത്തിലെ വിശുദ്ധരായ, അല്ലാഹുവിന്റെ അ

ടിമകളായിരുന്നെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കി. പക്ഷേ അവരോ
 ന്നും നബിമാരെക്കൊളും റസൂലുകളെക്കൊളും സ്വഹാബികളെ
 കൊളും ശ്രേഷ്ഠരായിരുന്നില്ലെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കി. എന്നാ
 ല് പ്രസ്തുത ലേഖകനാവട്ടെ സ്വുഫികളെ അല്ലാഹുവിന്റെ സൂ
 ഷ്ഠികളിൽ ഏറ്റവും ഉൽകൃഷ്ടരാണെന്ന് തീർത്തു പറയുന്നു.
 തെറ്റാണത്. അല്ലാഹുവിന്റെ മലക്കുകളെക്കൊളും അവന്റെ
 പ്രവാചകൻമാരെക്കൊളും ഉന്നതരായ സ്വഹാബികളെക്കൊളും
 ഖുലഫാഉർറാഷീദുകളെക്കൊളും ഇസ്ലാമിലെ മുൻകാലക്കാരെ
 കൊളും ശ്രേഷ്ഠത അവർക്കുണ്ടെന്നോ! മുസ്ലിംകളിലെ ഇമാ
 മുകളും അവരിലെ പണ്ഡിതൻമാരും സൂഫ് ധരിച്ചവരായിരുന്നില്ല.
 അവരെയൊരേയും സ്വുഫികളെന്ന് വിളിച്ചിരുന്നില്ല. ഇ
 ക്കാലത്തെ സ്വുഫിസം കൊണ്ട് പ്രസ്തുത ലേഖകൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്
 അവരുടെ പൂർവ്വികരും അവരിൽപ്പെട്ട ഇബ്നു അറബി,
 ഇബ്നു സബ്ഇൻ, ഹല്ലാജ് പോലുള്ള അദ്വൈതവാദികളാണു്.
 അവർ വ്യക്തമായ അവിശ്വാസികളും നബിമാരുടെയും അവരുടെ
 പിൻഗാമികളുടെയും വിശ്വാസക്രമത്തിൽ നിന്ന് പുറത്തുപോയവരുമാണു്.
 എന്നിട്ടല്ലേ അവർ അല്ലാഹു ഉൽകൃഷ്ടരാക്കിയവരുടെ പട്ടികയിൽ
 വരുന്നത്!! അവരെക്കുറിച്ച് അഹ്ലുസ്സൂഫ്ഫയെ മാതൃകയാക്കിയവരെന്ന്
 പറഞ്ഞതും തെറ്റാണു്. ഷൈഖുൽ ഇസ്ലാം ഇബ്നു തൈമിയ്യ: **جموع الفتاوى**
 യിൽ 11/38ൽ പറയുന്നു: സൂഫ്ഫ: (വരാന്ത) എന്നതു കൊണ്ടു
 ദേശിക്കുന്നത് നബി ﷺ യുടെ സ്വഹാബികളിൽപ്പെട്ട സൂഫ്ഫ:
 യുടെ ആളുകൾ (അഹ്ലുസ്സൂഫ്ഫ:) ആണു്. ഇത് (ഈ വരാന്ത)
 മദീനയിലെ പള്ളിയുടെ വടക്കുഭാഗത്തു് നബി ﷺ യുടെ പള്ളിയുടെ
 അറ്റത്തുള്ള ഭാഗമായിരുന്നു. വീടോ കുടുംബമോ ഇല്ലാ

ത്ത, ദരിദ്രരായ മുസ്ലിംകളായിരുന്നു ഇവിടേക്ക് നയിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. ദരിദ്രരിലും സമ്പന്നരിലും പെട്ട, വിവാഹിതരും അവിവാഹിതരുമായ മുഹാജിറുകൾ മദീനയിലേക്ക് ധാരാളമായി ഒഴുകിയപ്പോഴായിരുന്നു ഇത്. അവരിൽ സ്ഥലം കിട്ടാത്തവർ സുഹ്ഫയിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചു. സുഹ്ഫയിൽ താമസിച്ചവരെ കൈ ഒന്നിച്ച് ഒരേ സമയം അവിടെ താമസിച്ചിരുന്നില്ല. അവരിൽ പലപ്പോഴായി വന്നുചേരുന്നവരും സൗകര്യം കിട്ടിയേടത്തേക്ക് പോയിക്കൊണ്ടിരുന്നവരും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ ജനങ്ങൾ വന്നും പോയും കൊണ്ടിരുന്നു. ചിലപ്പോഴവരുടെ എണ്ണം കുറവായിരിക്കും; ചിലപ്പോൾ കൂടുതലും. ചിലപ്പോഴവർ പത്തോ അതിൽ കുറവോ, ചിലപ്പോൾ ഇരുപതോ മുപ്പതോ ചിലപ്പോഴത് അറുപതോ എഴുപതോ ഒക്കെയായിരുന്നു. ഇതിൽ നിന്നും അഹ്ലുസ്സുഹ്ഫ: എന്നത് മുഹാജിറുകളിൽ പെട്ട ദരിദ്രരാണെന്ന് മനസ്സിലായല്ലോ.. സുഹിസത്തിന്റെ ആളുകൾക്കോ മറ്റുള്ളവർക്കോ അവർ മാതൃകയായിരുന്നില്ല. സുഹ്ഫയിലേക്ക് വരാത്ത മുഹാജിറുകളിൽ പെട്ട അധിക സ്വഹാബികളേക്കാളോ മദീനക്കാരായ അൻസാറുകളേക്കാളോ അവർ ശ്രേഷ്ഠരായിരുന്നുമില്ല. അല്ലാഹു ﷻ ആദ്യകാലക്കാരായ സ്വഹാബികളെ പൊതുവായാണ് അനുമോദിച്ചത്. മറ്റുള്ളവരെ അപേക്ഷിച്ച് സുഹ്ഫ:യുടെ ആളുകളെ പ്രത്യേകമായി വേർതിരിച്ചുകൊണ്ട് അനുമോദിക്കുകയോ പ്രശംസിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. സ്വഹാബികളെല്ലാവരും അല്ലാഹുവെ ആരാധിച്ചവരും അവനോട് മഹബ്ബത്തു വെച്ചവരും അവനെ കാണാൻ ആശവെച്ചവരും അവന്റെ പാപമോചനം തേടിയവരുമായിരുന്നു.

അഹ്ലസ്സുഹ്മഃയും അവരിൽ പെട്ടവരാണ്. എന്നല്ലാതെ അഹ്ലസ്സുഹ്മഃ പ്രത്യേകമായി അല്ലാഹുവിനെ ആരാധിക്കുകയോ അവനിൽ മഹബൂത്തത് വെക്കുകയോ അവനെ കാണാൻ ആശിക്കുകയോ ചെയ്തു എന്നർത്ഥമില്ല.

എന്നാൽ 'മുഴുവൻ ജനങ്ങളുടെയും ഇമാമും പാപസുരക്ഷിതനുമായ നബി ﷺ അല്ലാഹുവിന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം ഹിറാഗുഹയിൽ കഴിഞ്ഞു; അവിടുന്ന് ആ ഏകാന്തതയിൽ വെളിച്ചം കണ്ടെത്തി...' എന്നു ലേഖകൻ പറഞ്ഞല്ലോ?

നാം പറയട്ടെ: ശരിയാണ്. റസൂൽ ﷺ അദ്ദേഹത്തെ സത്യപ്പെടുത്തുകയും അവിടെ ആ സന്ദേശത്തിന് സാക്ഷിയാവുകയും ചെയ്ത ഉമ്മത്തുകളുടെ മുഴുവനും നേതാവാണ്. പക്ഷേ ഇത്തരം ഒരു രീതി തിരുമേനി ﷺ തന്റെ ഉമ്മത്തിന് ചര്യയാക്കിയിട്ടില്ല. ഇവർ ജൽപ്പിച്ചതുപോലെയാണ് തിരുമേനി ﷺ യിൽ നിന്നുദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുമില്ല.

എന്നാൽ ഹിറാ ഗുഹയിൽ തിരുമേനി ﷺ തനിച്ചായത് അദ്ദേഹത്തിന് അല്ലാഹു വഹ്യ് ഇറക്കാൻ പോവുന്നതിന്റെ പ്രാരംഭമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് ആന്തരിക ശുദ്ധിയുണ്ടാവുകയും തിരക്കു പിടിച്ച ജീവിതം, ഷിർക്ക്, പാപങ്ങൾ, ദൈവധിക്കാരങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ കൊണ്ട് നിറഞ്ഞ സമൂഹത്തിൽ നിന്നു ദൂരയാകലും ഏകാഗ്രത ലഭിക്കലുമാണ് അദ്ദേഹത്തിന് അതുകൊണ്ടു സാധിച്ചത്.

പക്ഷേ അവിടുത്തെക്ക് വഹ്യ് ഇറങ്ങിയ ശേഷം അദ്ദേഹം ഹിറാ ഗുഹയിലേക്ക് തിരിച്ചുപോവുകയോ പ്രസ്തുത (ഹിറാ

ഗുഹ സ്ഥിചെയ്യുന്ന) മല കയറാൻ താൽപര്യപ്പെടുകയോ ജനങ്ങളുമായുള്ള ബന്ധം മുറിച്ച് ഏകാന്ത ജീവിതത്തിനായി പരിശ്രമിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. പ്രത്യുത പതിമൂന്ന് വർഷക്കാലം ജനങ്ങളിൽ നിന്ന് വിട്ടുനിൽക്കാതെ, മക്കയിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ ഏകത്വത്തിലേക്ക് അവരെ ക്ഷണിച്ചു. അവർക്കിടയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടി. അവരോടൊന്നിച്ചും കുടുംബക്കാരെ സംഘടിപ്പിച്ചും തനിക്ക് വന്ന വഹ്യിന്റെ വിഷയത്തിൽ തന്നെ പിന്തുടരാൻ ജനങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ റബ്ബിന്റെ സന്ദേശം ജനങ്ങൾക്കെത്തിച്ചു കൊടുത്തു. അപ്രകാരം മദീനയിലേക്ക് തിരുമേനി ﷺ ഹിജ്റ പോയ ശേഷവും പ്രബോധനവും അധ്യാപനവും തുടർന്നു. അദ്ദേഹം സമൂഹത്തിന് ഖുർആൻ പാരായണം ചെയ്തുകൊടുത്തുകൊണ്ടും അതിന്റെ പൊരുൾ വിശദീകരിച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ടുമിരുന്നു. ഷരീഅത്ത് വിജ്ഞാനീയങ്ങൾ അനുചരൻമാർ അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്ന് നേരിട്ടു സ്വീകരിച്ചു. അവർക്കിടയിൽ അദ്ദേഹം ജീവിച്ചു. പല യുദ്ധങ്ങളിലും അദ്ദേഹം സ്വന്തം നിലക്കുതന്നെ നേതൃത്വം കൊടുത്തു. പട്ടാളത്തെയും സൈന്യത്തെയും പ്രബോധകരെയും അയച്ചു. ഇസ്ലാമിനെ സവിശദം വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന സന്ദേശങ്ങളെയും അതിന്റെ വാഹകരെയും രാജാക്കൻമാർക്കയച്ചു. ഇത്തരം പ്രവർത്തികളെല്ലാം ജനസമൂഹങ്ങളിൽ നിന്ന് അകന്ന് ഏകാന്തതയെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന സൂഫിസത്തിനെതിരാണ്. അത് വിവാഹം, നല്ല വസ്തുക്കളുടെ ഉപയോഗം, അല്ലാഹുവിന് ഇബാദത്തു ചെയ്യുന്നതിൽ ശക്തി പകരുന്ന അനുവദനീയ വസ്തുക്കൾ ശരീരത്തിന് നൽകുന്നതിൽ നിന്നെല്ലാം മനുഷ്യരെ തടയുന്നു. എന്നാൽ റസൂൽ ﷺ അങ്ങനെയായിരുന്നോ? അവിടുന്ന് പറഞ്ഞു:

لِكَيْ أَصُومَ وَأَقُطِّرُ، وَأَقُومَ وَأَنَامُ، وَأَكُلَ اللَّحْمَ، وَأَتَزَوَّجَ النِّسَاءَ، فَمَنْ رَغِبَ عَن
 سُتِّي فَلَيْسَ مِنِّي (مسلم)

‘പക്ഷേ ഞാൻ നോമ്പെടുക്കുകയും ഭക്ഷണം കഴിക്കുകയും (നോമ്പെടുക്കാതിരുക്കുകയും) ചെയ്യുന്നു. (നമസ്കാരത്തിനായി രാത്രി) എഴുന്നേൽക്കുകയും (രാത്രി നമസ്കാരത്തിന് എഴുന്നേൽക്കാതെ) ഉറങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. ഞാൻ മാംസം (ആഹാരം) കഴിക്കുകയും സ്ത്രീകളെ വിവാഹവും ചെയ്യുന്നു. എന്റെ സുന്നത്തിനെ ആർ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ലയോ അവർ എന്നിൽ പെട്ടവനല്ല’ (മുസ്ലിം).

എങ്കിൽ പിന്നെ തിരുമേനി ﷺ യുടെ ചര്യയിലെവിടെയാണ് വൈരക്ത്യ ജീവിതവും ജനങ്ങളുമായി ബന്ധം മുറിക്കലും? അവർ പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ആനന്ദ പ്രകടനങ്ങളും ആഹ്ലാദഗീതങ്ങളുമെവിടെ? അതിനൊന്നും യാതൊരടിസ്ഥാനവും ഇല്ല. അല്ലാഹു കാക്കട്ടെ.

തുടർന്ന് പ്രസ്തുത ലേഖകൻ പറയുന്നു: ‘ഏതൊരാൾ തന്റെ റബ്ബുമായുള്ള സഹവർത്തിത്വത്തിന്റെ രൂപിയാസ്വദിച്ചുവോ അയാൾ അവന്റെ അത്ഭുതാനുകമ്പകൾ കാണും. അവന്റെയും റബ്ബിന്റെയും ഇടയിലുള്ള തിരശ്ശീല ഉയർത്തി നേരിട്ടുള്ള സംഭാഷണ രസങ്ങൾ ആസ്വദിക്കും. അല്ലാഹു പറഞ്ഞു:

﴿يَتَأْتِيهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَهِدًا﴾ (الأحزاب : ٤٥)

‘അല്ലയോ നബീ, താങ്കളെ നാം സാക്ഷിയായി അയച്ചിരിക്കുന്നു’ (അഹ്സാബ്: 45).

അറബി ഭാഷയിൽ **أبي** എന്ന പദം രണ്ടു വ്യക്തികൾ മുഖാമുഖമായിട്ടല്ലാതെ ഉപയോഗിക്കില്ല. **الشَّاهِد** (സാക്ഷി) എന്ന പദവും മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന അവസ്ഥയിലെ വ്യക്തിക്കുള്ളതുമല്ല. മറിച്ച് പ്രത്യക്ഷാവസ്ഥയിലുള്ളത് തന്നെയായിരിക്കണം. തിരുമേനി **ﷺ** പറഞ്ഞല്ലോ....

وَجَعَلْتُ قُرَّةَ عَيْنِي فِي الصَّلَاةِ (أحمد)

‘എന്റെ കൺകുളിർമ്മ നമസ്കാരത്തിലാണുള്ളത്’ എന്ന്.

മറുപടി: അല്ലാഹുവുമായുള്ള സഹവർത്തിത്വത്തിന്റെ മാധുര്യം നീണ്ട വിരക്തിയും ഏകാന്തതയും കൊണ്ടല്ലാതെ സാധിക്കുകയില്ലെന്നാണ് സൂഫികൾ വിശ്വസിക്കുന്നത്. അവരീ അവസ്ഥക്ക് **جمعية القلب** (ഏകാഗ്രത) എന്ന് പറയുന്നു. അവരിലൊരാൾ ഇരുട്ടുള്ള ഒരു സ്ഥലത്ത് ഒരു മൂലയിൽ ഒറ്റയ്ക്കിരിക്കും. എന്നിട്ട് ചിന്തിക്കാൻ തുടങ്ങും. സൃഷ്ടി ജാലങ്ങളെയെല്ലാം അയാൾ വിസ്മരിക്കുന്നു. ചിന്തകളെല്ലാം തന്റെ റബ്ബിൽ ഏകോപിപ്പിക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ തുടർച്ചയായ ഒട്ടേറെ നിർബന്ധ നമസ്കാരങ്ങളയാൾ ഉപേക്ഷിച്ചേക്കും. തന്റെ ഏകാന്തതയ്ക്ക് അത് ഭംഗമുണ്ടാക്കുമെന്ന കാരണം പറഞ്ഞ്! അതിന്റെ അവസാനം അയാൾ മലക്കുകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതായും അദ്യശ്യ ജ്ഞാനവും രഹസ്യങ്ങളുമെല്ലാം കരഗതമായതായും ജൽപ്പിക്കും. അയാളുതിന്ന് സഹവർത്തിത്വത്തിന്റെ രൂചിയെന്നോ രഹസ്യ ഭാഷണത്തിന്റെ മാധുര്യമെന്നോ ഒക്കെ പേരുവെക്കും. താൻ അല്ലാഹുവുമായി നടത്തുന്ന സംഭാഷണത്തിന്റെ സ്വാദ് അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്നും തനിക്കും റബ്ബിനുമിടയിലുള്ള മറ ഉയർത്തപ്പെടുന്നു

ണ്ടെന്നും മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്നും മറച്ചുവെക്കപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ താൻ അറിയുന്നുണ്ടെന്നും താൻ റബ്ബുമായുള്ള അടുപ്പം മുഖേന എത്തിച്ചേർന്ന പദവിയിലേക്ക് മറ്റുള്ളവർ ശാരീരികമായടുക്കുന്നതിൽ നിന്നും മറയിടപ്പെട്ടവരാണെന്നും വിദൂരമാക്കപ്പെട്ടവരാണെന്നും ജൽപ്പിക്കും. ചിലപ്പോഴൊക്കെ അവരിൽ ചിലർ എത്തിച്ചേർന്ന പരമമായ പദവിയ്ക്ക് ലയം (الفناء) എന്നാണ് അവർ പറയാറ്. എന്നുപറഞ്ഞാൽ അവരോരോരുത്തരും അവരുണ്ടായിരിക്കേത്തന്നെ ഇല്ലാതാവും. അവർ സന്നിഹിതരായിരിക്കേത്തന്നെ സന്നിഹിതരല്ലാതാവും. അഥവാ ഒന്നും ഇല്ലാതിരിക്കത്തക്കവിധം നശിക്കുകയും ഒന്നും നഷ്ടപ്പെടാത്ത വിധം ബാക്കിയാവുകയും ചെയ്യും. ഈയവസ്ഥ അവരെ വഴിപിഴച്ച വിശ്വാസത്തിലേക്കെത്തിക്കുന്നു; സൃഷ്ടികളേയും (സൃഷ്ടാവിനേയും ഒന്നാക്കുന്ന അദ്വൈതവാദത്തിലേക്ക്. പ്രസ്തുത ലേഖകനും അയാളെപ്പോലുള്ളവരും അനുഭവിക്കുന്ന അവരുടെ ഷൈഖുമാരും മഹാൻമാരും എത്തിച്ചേരുമെന്ന് പറയുന്ന ഒരു പദവിയുണ്ട്; അതാണ് മതകൽപ്പനകളിൽ നിന്ന് മുക്തി. നിഷിദ്ധ കാര്യങ്ങളും മറ്റനാചാരങ്ങളുമൊക്കെ അവർക്കനുവദനീയമാണെന്ന ഖുറാഹാത്'.

എന്നാൽ നാം പറയുന്നു; അല്ലാഹുവുമായുള്ള സഹവർത്തിത്വത്തിന്റെ മാധുര്യം അവനെ സ്മരിക്കുന്നതിലും പതിവു ആരാധനകളിൽ വ്യാപൃതമാവുന്നതിലും ഹൃദയം കട്ടിയാകുന്ന കർമ്മങ്ങളിൽ നിന്നും അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചിന്ത ഇല്ലാതാക്കുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ നിന്നും വിട്ടുനിൽക്കുന്നതിലുമാണ്. 'ഈമാനി'ൻ രൂചിയും മാധുര്യവുമുണ്ടെന്ന് തിരുമേനി 卐 നമുക്കറിയിച്ചു തന്നിട്ടുണ്ട്. അവിടുന്ന് 卐 പറഞ്ഞു:

ثَلَاثٌ مَنْ كُنَّ فِيهِ وَجَدَ بَيْنَ حَلَاوَةِ الْإِيْمَانِ ، أَنْ يَكُونَ اللهُ وَرَسُولُهُ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِمَّا سِوَاهُمَا ، وَأَنْ يُحِبَّ الْمَرْءَ لَا يُحِبُّهُ إِلَّا اللهُ ، وَأَنْ يَكْرَهُ أَنْ يَتُودَعَ فِي الْكُفْرِ بَعْدَ أَنْ أَنْقَذَهُ اللهُ مِنْهُ كَمَا يَكْرَهُ أَنْ يُقَذَفَ فِي النَّارِ (مسلم)

‘മൂന്നു കാര്യങ്ങൾ ആരിൽ കണ്ടെത്തിയോ അയാൾ ഈമാനിന്റെ മാധുര്യമറിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. മറ്റാരോടുമുള്ളതിനേക്കാളേറെ സ്നേഹം അല്ലാഹുവിനോടും റസൂൽ ﷺ യോടുമായിരിക്കുക, അവനാരെയെങ്കിലും സ്നേഹിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതല്ലാഹുവിനുവേണ്ടി മാത്രമായിരിക്കുക, കുഹ്റിൽ നിന്ന്- അവിശ്വാസത്തിൽ നിന്ന്- അല്ലാഹു രക്ഷപ്പെടുത്തിയ ശേഷം അതിലേക്കുതന്നെ തിരിച്ചുപോവുന്നത് തീയിലേക്കെടുത്തറിയുന്നതിനേക്കാൾ അസഹ്യമായി കരുതുക എന്നിവയാണ് അവ’ (മുസ്ലിം).

ذَاقَ طَعْمَ الْإِيْمَانِ ، مَنْ رَضِيَ بِاللَّهِ رَبًّا وَبِالْإِسْلَامِ دِينًا وَبِمُحَمَّدٍ ﷺ رَسُولًا نَبِيًّا (مسلم)

‘അല്ലാഹുവിനെ റബ്ബായും ഇസ്ലാമിനെ മതമായും മുഹമ്മദ് ﷺ യെ റസൂലും നബിയുമായും തൃപ്തിപ്പെട്ടവനാരോ അവൻ ഈമാനിന്റെ രുചിയാസ്വദിച്ചു’ (മുസ്ലിം).

അപ്രകാരം ആരാധനയിൽ കണ്ണിന് കുളിർമ്മയും ശരീരത്തിന് ആശ്വാസവുമുണ്ടെന്നും അവിടുന്ന് ﷺ അറിയിക്കുകയുണ്ടായി.

وَجُعِلَتْ قُرَّةُ عَيْنِي فِي الصَّلَاةِ (أحمد)

‘എനിക്ക് കൺകുളിർമ്മ നമസ്കാരത്തിലാണ് സാധിക്കുന്നത്’ (അഹ്മദ്).

أَرْحَمًا يَا بَلَاءَ بِالصَّلَاةِ

‘ബിലാലേ, നമസ്കാരം മുഖേന എനിക്ക് ആശ്വാസം നൽകൂ’ (അഹ്മദ്) എന്നതെല്ലാം പോലെ. ഇതും ഇതുപോലുള്ളതുമെല്ലാം സൂചിപ്പിക്കുന്നത് തിരുമേനി ﷺ ക്ക് നമസ്കാരത്തിൽ ഹൃദയത്തിന് ആനന്ദവും ശരീരത്തിന് അങ്ങേയറ്റത്തെ ആശ്വാസവും കൈവന്നിരുന്നുവെന്നാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നമസ്കാരത്തിൽ അവൻ മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്നൊക്കെ അകന്ന് തന്റെ റബ്ബിലേക്ക് അടുക്കുന്നു. അവനെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുകയും അവനുമായി സംഭാഷണത്തിലേർപ്പെട്ടുകൊണ്ടും ഹൃദയംഗമമായി അവനെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നു. ഒരവസ്ഥയിൽ നിന്ന് മറ്റൊരു അവസ്ഥയിലേക്ക് നീങ്ങുന്നു. എല്ലാ അവസ്ഥയിലും ആരാധന മുഖേന പുതിയ പുതിയ അനുഭൂതിയുണ്ടാകുന്നു. ‘ദിക്റ്’ൽ നിന്നും പ്രാർത്ഥനയിലേക്കും അവിടെ നിന്ന് ഖുർആൻ പാരായണത്തിലേക്കും മാറുന്നു. ഈ സ്ഥിതി ഹൃദയത്തിനും ശരീരത്തിനും ഒരേ രൂപത്തിൽ ശക്തി പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള പ്രത്യേകതകൾ വഴി നമസ്കാരത്തിൽ അടിമക്ക് നിരവധി പ്രയോജനങ്ങളും വെളിച്ചവും ലഭിക്കുന്നു. തിൻമയിൽ നിന്നും കുറ്റകരമായ കാര്യത്തിൽ നിന്നും അത് മനുഷ്യനെ തടയും. ഈ പറഞ്ഞ ഏതർത്ഥത്തിലെല്ലാം തിരുമേനി ﷺ ആരാധനയിൽ ആസ്വാദ്യതയും ആനന്ദവും കണ്ടിരുന്നു. പക്ഷേ അവിടുന്ന് ഒരിക്കലും വിരക്തിയുടെയോ ഏകാന്തതയുടെയോ പാത തെരഞ്ഞെടുത്തിരുന്നില്ല. നമസ്കാരത്തിലെ അവിടുത്തെ കൺകുളിർമ്മ ഒരിക്കലും സൂഫികളുടെ ആസ്വാദനമോ വികാര പ്ര

കടനങ്ങളോ ആയിരുന്നില്ല. അതുമായി പ്രവാചകന്റെ നമസ്കാരത്തിന് ഒരു വിദൂര ബന്ധം പോലുമില്ലായിരുന്നു.

അതിനാൽ നാം ചോദിക്കട്ടെ: ആരാധന മുഖേന ഏതുതരം രൂപിയും അതദ്വാരാസംഭവമാണ് അവർ ആസ്വദിക്കുന്നത്? ഏകാന്തവും വിരക്തവും ജനങ്ങളിൽ നിന്നും സമൂഹത്തിൽ നിന്നും ആഘോഷങ്ങളിൽ നിന്നുമൊക്കെ അകന്നുകൊണ്ട് ദിക്ട്, ദുആ, നമസ്കാരം എന്നിവയുമായി കഴിഞ്ഞുകൂടലാണോ? എന്നാൽ അതിന്റെ ആസ്വാദ്യതക്ക് ഇതൊന്നും നിബന്ധനയല്ല. പ്രത്യേകം, ആരാധനകളുടെ മാധുര്യം, ഹൃദയ സാന്നിധ്യത്തോടെ അത് നിർവ്വഹിക്കലും ആ സമയത്ത് മറ്റുചിന്തകളെയും മനോവ്യഥകളെയും 'വസ്വാസു'കളെയും അകറ്റി നിർത്തലുമാണ്. ഹൃദയ സാന്നിധ്യം അല്ലാഹു അവന്റെ സഹായം വഴി എളുപ്പമാക്കിയ വർക്ക് ലഭിക്കുന്നു. അവർ അപഥസഞ്ചാരങ്ങളിൽ നിന്നും പ്രതിബന്ധങ്ങളിൽ നിന്നും സംരക്ഷിക്കപ്പെടുകയും വൻപാപങ്ങളിൽ നിന്നും ദുഷ്പ്രവണതകളിൽ നിന്നും കാത്തുസൂക്ഷിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും. അപ്രകാരം തന്നെ റബ്ബിലേക്കുള്ള അവരുടെ മാർഗ്ഗത്തിൽ പ്രതിബന്ധങ്ങളാവുന്ന ദേഹേകളിൽ നിന്നും അവർ സംരക്ഷിക്കപ്പെടും. അവരുടെ വാക്കുകളിലും പ്രവർത്തികളിലും, അവനോടുള്ള വിധേയത്വത്തിലും ഹൃദയാഭിമുഖ്യത്തിലും സൽക്കർമ്മങ്ങളുടെ ആധിക്യത്തിലും അല്ലാഹുവിന്റെ ഔദാര്യത്തിന്റെയും കനിവിന്റെയും അടയാളങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടും. നോക്കൂ.... സ്വഹാബാക്കളുടെ ജീവചരിത്രം; അവരെ അനുഗമിച്ചവരുടെയും. പഠനവും പ്രാവർത്തികമാക്കലും വഴി തങ്ങളുടെ സമയത്തെ കഴിച്ചുകൂട്ടിയവരായിരുന്നു അവർ. അതോടൊപ്പം അവർ തങ്ങളുടെ നബി ﷺ യെ മാതൃകയാക്കിക്കൊ

ണ്ട് അനുവദനീയമായ ഇഹരകളിൽ നിന്ന് സ്വദേഹങ്ങളെ തടഞ്ഞിരുന്നില്ല. അവരുടെ പ്രമാണം അവിടുത്തെ വാക്കായിരുന്നു:

لِكَيْ أَصُومَ وَأَفْطُرُ ، وَأَقُومَ وَأَنَامُ ، وَأَكُلَ اللَّحْمَ ، وَأَتَزَوَّجَ النِّسَاءَ ، فَمَنْ رَغِبَ عَن
 سُتِّي فَلَيْسَ مِنِّي (مسلم)

‘പക്ഷേ ഞാൻ നോമ്പെടുക്കുകയും നോമ്പെടുക്കാതിരിക്കുകയും രാത്രി (ഉറക്കമുണർന്ന്) നമസ്കരിക്കുകയും (രാത്രി) ഉറങ്ങുകയും മാംസം കഴിക്കുകയും സ്ത്രീകളെ വിവാഹം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിനാൽ ഏതൊരാൾ എന്റെ സുന്നത്തിനോട് വിപ്രതിപത്തി കാട്ടിയോ അവൻ എന്നിൽ പെട്ടവനല്ല’ (മുസ്ലിം).

എന്നാൽ പ്രസ്തുത ലേഖകൻ പറഞ്ഞു: ‘തിരശ്ശീല ഉയർത്തപ്പെട്ട രീതിയിൽ അല്ലാഹുവോട് സംഭാഷണം നടത്തിക്കൊണ്ടുള്ള അനുഭൂതി ആസ്വദിക്കൂ’ എന്നതിന്റെ മറുപടി:

ഖുർആനിൽ ഉറ്റാലോചിച്ചുകൊണ്ടുള്ള, അത് തന്റെ രക്ഷിതാവിൽ നിന്ന് തന്നോടുള്ള ഒരു സംഭാഷണമാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടുമുള്ള രീതിയിലെ ആസ്വാദനവും ആനന്ദവുമാണ് അയാളുദ്ദേശിച്ചതെങ്കിൽ അത് സത്യവും ശരിയുമാണ്. എന്തെന്നാൽ അല്ലാഹു ﷻ അപ്രകാരം കൽപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

﴿ لِيَدَّبَّرُوا آيَاتِهِ ﴾ (ص : 29)

‘അവന്റെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെ അവർ ഉറ്റാലോചിക്കാൻ വേണ്ടി’ (സാദ്: 29)

﴿ أَفَلَمْ يَدَّبَّرُوا الْقَوْلَ ﴾ (المؤمنون : 68)

‘പറയുന്ന) വാക്ക് (ഖുർആൻ) അവർ ഉറ്റുലോചിക്കുന്നില്ലേ?’
(മുഅ്മിനുൻ: 68)

പക്ഷേ ഈ ആനന്ദത്തിന് വിരക്തിയോ ഏകാന്തതയോ നിബന്ധനയല്ല. പ്രത്യുത, നമസ്കാരത്തിലും ജനങ്ങൾക്കുമുമ്പിലും അവന്റെ ഉറ്റുലോചനകൊണ്ട് ഈ ആസ്വാദനം സാധിക്കുന്നു. നേരെമറിച്ച് അവന്റെ റബ്ബിന്റെ സംഭാഷണാസ്വാദ്യതയും അതു കേൾക്കലും സ്വുഫിസത്തിന്റെ അവസ്ഥാന്തരങ്ങളിലൂടെ അവർക്ക് മലക്കുകളുമായി ബന്ധപ്പെടാനും അല്ലാഹുവുമായി സംസാരിക്കാനും കഴിയുമെന്ന് വിശ്വസിക്കലുമാണ് ഉദ്ദേശമെങ്കിൽ അതു ശരിയല്ല. അത് ഭ്രാന്തും പിശാചിന്റെ ബോധനവുമാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ പ്രവാചകൻമാരുടെ പ്രത്യേകതയാണത്. മുസാ عليه السلام നെ പ്രത്യേകപ്പെടുത്തിയത് അദ്ദേഹവുമായി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടാണ്. അല്ലാഹു ﷻ പറയുന്നു:

﴿ وَكَلَّمَ اللَّهُ مُوسَىٰ تَكْلِيمًا ﴾ (النساء : 164)

‘മുസാ عليه السلام യോട് അല്ലാഹു (നേരിൽ) സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തു’ (നിസാഅ്: 164).

അപ്രകാരം തന്നെ മിഅ്റാജിന്റെ രാത്രിയിൽ നമ്മുടെ നബി ﷺ യുമായും സംഭാഷണം ഉണ്ടായി. അല്ലാഹു ﷻ പറഞ്ഞല്ലോ...

﴿ وَمَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَكَلِمَهُ اللَّهُ إِلَّا وَحْيًا أَوْ مِنْ وَرَائِ حِجَابٍ أَوْ يُرْسِلَ رَسُولًا فَيُوحِيَ بَأْذَنِهِ مَا يَشَاءُ إِنَّهُ عَلَىٰ حَكِيمٍ ﴾ (شورى : 51)

‘ഒരു ബോധനം എന്ന നിലയിലോ ഒരുമറയുടെ പിന്നിൽ നിന്നായിക്കൊണ്ടോ ഒരു ദൂതനെ അയച്ച് അല്ലാഹുവിന്റെ അനുവാദപ്രകാരം അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് അദ്ദേഹം (ദൂതൻ) ബോധനം നൽകുക എന്ന നിലയിലോ അല്ലാതെ അല്ലാഹു ഒരു മനുഷ്യനോടും സംസാരിക്കലുണ്ടാകുന്നതല്ല. നിശ്ചയം അവൻ ഉന്നതനാണ്. അഗാധജ്ഞനാണ്’ (ഷൂറാ: 51)

പ്രസ്തുത ലേഖകൻ റബ്ബുമായി സംസാരിക്കുന്നതിൽ സ്വഹികൾക്ക് യാതൊരു മറയും തിരശ്ശീലയുമില്ലെന്നും അവർ അവനുമായി കൂടിക്കാഴ്ച നടത്തുമെന്നും അവന്റെ സംസാരം നേരിട്ട് ആസ്വദിക്കുമെന്നും സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അഥവാ സ്വഹികൾ അല്ലാഹുവിന്റെയും അവന്റെ അടിമകളുടെയും മധ്യവർത്തികളായ റസൂലുകളുടേയും നബിമാരുടേയും മേലേയാണെന്ന്! റസൂലുമാർക്ക് അല്ലാഹു വഹ്വ് ഇറക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ അവരിലേക്ക് മലകളായ ദൂതൻമാരെ അയക്കുന്നു. അതുമല്ലെങ്കിൽ മറക്കു പിന്നിൽ നിന്ന് അവൻ അവരുമായി സംസാരിക്കുന്നു. ഉപര്യുക്ത സൂക്തത്തിന്റെ സാരം അതാണ്. എന്നാൽ പ്രസ്തുത ലേഖകന്റെ ജൽപനമനുസരിച്ച് സ്വഹികളുടെയും അല്ലാഹുവിന്റെയും ഇടയിൽ മറയില്ല. അവരുടെ ഹൃദയങ്ങൾ അത്തരം മറകൾ മുറിച്ചു കടന്നുപോകുന്നു! റബ്ബിന്റെ സംഭാഷണം നേർക്കുനേരെ കേൾക്കുന്നു! ആ സംസാരത്തിന്റെ രൂപിയാസ്വദിക്കുന്നു! അതിരുവിട്ടു പുകഴ്ത്താൻ ഇതിനപ്പുറം വല്ലതുമുണ്ടോ?! അല്ലാഹു എത്ര പരിശുദ്ധൻ!

അടുത്തായി ലേഖകന്റെ ‘അല്ലയോ നബീ, താങ്കളെ നാം സാക്ഷിയായി അയച്ചിരിക്കുന്നു’ എന്ന ‘അഹ്സാബ്’ അദ്ധ്യായത്തിലെ 45-ാം വചനം മുഖേനയുള്ള തെളിവുപിടിക്കലും അ

തുപോലെ അറബിഭാഷയിൽ അഭിമുഖത്തിന്റെ സന്ദർഭത്തിൽ വ്യക്തിയുടെ ദേഹത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചല്ലാതെ 'അയ്യൂഹാ' എന്നപദം പ്രയോഗിക്കുകയില്ലാ എന്ന തെളിവുപിടിക്കലും പിന്നെ 'ഷാഹിദ്' (شاهد) എന്ന പദം സാന്നിധ്യത്തിലുള്ള വ്യക്തിക്കല്ലാതെ, സാന്നിധ്യത്തിലില്ലാത്ത വ്യക്തിക്കുപയോഗിക്കുകയില്ലാ എന്ന തെളിവുപിടിക്കലും നമുക്ക് പരിശോധനക്ക് വിധേയമാക്കാം:

ഇദ്ദേഹം മേൽ വചനങ്ങളിൽ രണ്ടുകാര്യങ്ങൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു. ഒന്ന്: അല്ലാഹു നബി ﷺ ക്കു മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുകൊണ്ട് കാൺകെ സംസാരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിനുവേണ്ടി അവൻ മരകളെ നീക്കിക്കൊടുത്തു. ആ വിശുദ്ധ സാന്നിധ്യത്തിൽ അല്ലാഹു വിനോദ് അദ്ദേഹം അടുത്തുനിന്നു. രണ്ടുപേരും മുഖാമുഖമായി ഒരുമലക്കിന്റെയോ മറ്റോ മാധ്യമമില്ലാതെ സംസാരിച്ചു. ഇത് അസംഭവ്യമാണ്. നബി ﷺ യെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുള്ള വേറെയും വാക്യങ്ങൾ ഖുർആനിൽ ധാരാളമുണ്ട്. ഒരു പ്രത്യേക മാലാഖ വഴി വഹ്യിലൂടെ സന്ദേശങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനിറക്കിക്കൊടുക്കുകയാണ് ചെയ്തതെന്നത് സുവിദിതമാണ്. അല്ലാഹു പറഞ്ഞു:

﴿ نَزَّلَ بِهِ الرُّوحَ الْأَمِينُ ﴿١٩٣﴾ عَلَى قَلْبِكَ لِتَكُونَ مِنَ الْمُنذِرِينَ ﴿١٩٤﴾ ﴾

'ആ വിശ്വസ്ഥമാത്മാവ്- ജിബ്‌രീൽ- അതുമായി ഇറങ്ങിയിരിക്കുന്നു. നിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ, താക്കീത് നൽകുന്നവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ആയിരിക്കുവാൻ വേണ്ടി' (ഷുഅറാഅ്: 193, 194)

അദ്ദേഹത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെ ഉദ്ദേശം: 'എപ്പോഴൊക്കെ ഈ വാക്യം നാം പാരായണം ചെയ്യുന്നുവോ അപ്പോഴൊക്കെ നാം

റസൂൽ ﷺ യെ നേരിൽ കാണുന്നതുപോലെ അഭിമുഖമായി സംസാരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ സമീപത്ത് നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹം സാക്ഷിയായിട്ടുണ്ട്; പ്രത്യക്ഷമായിത്തന്നെ. അതായത് അദ്ദേഹം മരിക്കാതെ ജീവനോടെയിരിക്കുന്നു എന്നർത്ഥം. അദ്ദേഹവുമായി ആരൊക്കെ സംസാരിക്കുന്നുവോ അദ്ദേഹം ജീവനോടെയെന്നപോലെ കേൾക്കുന്നു. ഈ വാക്യവും ഇതുപോലുള്ള മറ്റു വാക്യവുമൊക്കെ അതാണ് നമുക്ക് പറഞ്ഞുതരുന്നത്. നാമെപ്പോഴദ്ദേഹത്തെ വിളിക്കുന്നുവോ, അദ്ദേഹത്തോട് സംസാരിക്കുന്നുവോ അപ്പോഴൊക്കെ അദ്ദേഹം കേൾക്കുകയും മറുപടി തരുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ പ്രത്യേകത നബി ﷺ യെപ്പോലെ സ്വുഫികൾക്കും അതുപോലുള്ള ഉന്നതരായ മറ്റ് എല്ലാ വലിയീനും സദ്വൃത്തർക്കുമൊക്കെയും ബാധകമാണ്.

ഈ പറഞ്ഞതൊന്നും ശരിയല്ല. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞപോലെ കേവലം ഘാബ് എന്ന പദം മാത്രമല്ല അഭിമുഖത്തിനായി വന്നത്. ഇത്തരം ധാരാളം വാക്യങ്ങളിലൂടെ അല്ലാഹു തന്റെ നബിയുമായി അഭിമുഖ സംസാരം നിർവ്വഹിച്ചു. അവൻ കൽപ്പിച്ചു. അത്വഴി സുവാർത്തയും മുന്നറിയിപ്പും പ്രബോധനവും വിശദീകരണവുമൊക്കെ തിരുമേനി ﷺ കൈത്തിച്ചു. അവയെല്ലാം തന്നെ അവൻ ഇറക്കിയത് വഹ്യിന്റെ മലക്കിലൂടെയാണ്. സംഭാഷണ മധ്യേ ഘാബ് എന്ന വാക്ക് ഉപയോഗിച്ചത്കൊണ്ട് നേരിട്ട് അഭിമുഖീകരിക്കണമെന്നതിനും മുഖാമുഖമാവണമെന്നതിനും യാതൊരു തെളിവുമില്ല.

അടുത്തായി ലേഖകൻ ‘ഷാഹിദ്’ (الشاهد) എന്ന പദത്തെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയതിനെക്കുറിച്ചാണ് പറയാനുള്ളത്. തിരുമേനി ﷺ തനിക്കു കിട്ടിയ സന്ദേശം സമുദായത്തിനെത്തിച്ചു കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നതിനും, അവർക്ക് പ്രബോധനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നതിനും അവർക്കു തെളിവായി അദ്ദേഹം നിലകൊണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നതിനും താൻ സാക്ഷിയാണ്. ഇതാണ് (الشهادة) ‘സാക്ഷിത്വം വഹിക്കുക’ എന്നതുകൊണ്ടുദ്ദേശം. അല്ലാഹു പറഞ്ഞതുപോലെ:

﴿ وَيَكُونُ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا ﴾ (البقرة : 143)

‘റസൂൽ ﷺ നിങ്ങൾക്കുസാക്ഷിയായിരിക്കുവാനും വേണ്ടി’ (ബഖറ: 143)

﴿ لِيَكُونَ الرَّسُولُ شَهِيدًا عَلَيْكُمْ ﴾ (الحج : 78)

‘റസൂൽ ﷺ നിങ്ങൾക്കു സാക്ഷിയായിരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി’ (ഹജ്ജ്: 78)

അദ്ദേഹത്തിന് ഇറക്കപ്പെട്ടതെന്തോ അതെല്ലാം നിങ്ങൾക്കെത്തിച്ചുതരികയും വിവരിച്ചുതരികയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നതിന് അദ്ദേഹം സാക്ഷിയാണെന്ന് അല്ലാഹു അറിയിക്കുകയാണിവിടെ. തിരുമേനി ﷺ തന്റെ സ്വഹാബാക്കളുടെ കർമ്മനർമ്മക്കും ജീവിത ശുദ്ധിക്കും സാക്ഷിയായെന്നാണ് അതിന്റെ അർത്ഥം എന്നും പറയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നല്ലാതെ പ്രസ്തുത ലേഖകൻ എഴുതിയതുപോലുള്ള ജൽപനങ്ങൾക്ക് യാതൊരടിസ്ഥാനവുമില്ല.

തുടർന്ന് പ്രസ്തുത ലേഖകൻ പറയുന്നു: 'അല്ലാഹുവിലേക്ക് തിരിയലും ഒഴിഞ്ഞിരിക്കലും മനുഷ്യന്റെ ലക്ഷ്യം സഫലീകരിക്കുമെന്നും മനസ്സിനെ മാലാഖവൽക്കരിക്കുമെന്നും മനസ്സിലാക്കിയവരാണ് സുഫികൾ'.

നാം പറയട്ടെ: സുഫികളെക്കുറിച്ച് ആദ്യമേ തന്നെ നാം പരിചയപ്പെടുത്തിയല്ലോ. അനന്തരം അവർ ആയിത്തീർന്ന അവസ്ഥയും അവരിൽ കടന്നുകൂടിയ ബിദ്അത്തുകളും യുക്തിവാദങ്ങളും അദ്വൈതവാദവും ഇസ്ലാമിൽ നിന്ന് പുറത്ത് പോവുന്ന മറ്റുകാര്യങ്ങളും നാം പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ അല്ലാഹുവിലേക്ക് തിരിയലും ആശയോടെ മടങ്ങലും ഇബാദത്തുകൾക്കു വേണ്ടി ജീവിതത്തെ മാറ്റിവെക്കലും അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ തടസ്സം സൃഷ്ടിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ നിന്ന് വിട്ടുനിൽക്കലും എല്ലാം ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠം തന്നെ. പൂർവ്വികരായ സുഫികളും സുഫികളല്ലാത്തവരും വിരക്തജീവിതം ഇഷ്ടപ്പെട്ട പണ്ഡിതരും തെരഞ്ഞെടുത്ത മാർഗ്ഗവും ഇതാണ്. പൗരാണികരും ആധുനികരുമായ അധിക മുസ്ലിംകളും ഈ സ്വഭാവം വെച്ചു പുലർത്തി. അവരിലധികപേരും അവരുടെ സമയത്തെ ആത്മീയവും ഹൃദയംഗമവുമായ ആരാധനകൾ കൊണ്ട് കർമ്മനിരതമാക്കി. അവർ അവരുടെ റബ്ബിലേക്ക് ഹൃദയംഗമമായി അഭിമുഖീകരിച്ചു. അവരുടെ മോഹങ്ങളെ അവർ അവനോട് ബന്ധിപ്പിച്ചു. ആ ഏകനിലേക്കുമാത്രം അവർ ആശയോടെ മടങ്ങി. അവനൊഴിച്ചുള്ളതിൽ നിന്നൊക്കെ അവർ വിമുഖരായി. എന്നാൽ ഇതോടൊപ്പം അവർ തങ്ങളുടെ ശരീരത്തിന്നു നൽകേണ്ട വിശ്രമം, അന്നപാനീയം, വസ്ത്രം, വിവാഹം പോലുള്ള അനുവദനീയമായ അവകാശങ്ങളും ആസ്വാദ്യതകളും നൽകുകയുണ്ടായി.

അപ്രകാരം അനുവദനീയമായ ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റാൻ ഹലാലായ മാർഗ്ഗങ്ങൾ കരഗതമാക്കുന്നതിനും സമ്പത്ത് ശേഖരിക്കുന്നതിനും ഉതകുന്ന ജോലികളിൽ അവർ വ്യാപൃതമായിരുന്നു. അല്ലാഹു കൽപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ..

﴿ فَإِذَا قُضِيَتِ الصَّلَاةُ فَانْتَشِرُوا فِي الْأَرْضِ وَابْتَغُوا مِنْ فَضْلِ اللَّهِ ﷻ ﴾

‘നമസ്കാരം നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടാൽ നിങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ വ്യാപിക്കുകയും അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹത്തിൽ നിന്ന് അന്വേഷിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ’ (ജുമുഅ: 10)

﴿ وَآخَرُونَ يَضْرِبُونَ فِي الْأَرْضِ يَبْتَغُونَ مِنْ فَضْلِ اللَّهِ ﷻ ﴾

‘വേറെ ചിലർ അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹത്തിൽ നിന്നും അന്വേഷിച്ച് കൊണ്ട് ഭൂമിയിൽ സഞ്ചരിക്കുമെന്നും...’ (മുസ്സമ്മിത്: 20)

നബിമാരും റസൂലുകളും ആഹാരം തേടിയവരും അവർക്കാവു വിധം സമ്പത്തന്വേഷിച്ചവരുമായിരിക്കെ അവരുടെ അനുയായികൾ അങ്ങനെ ചെയ്യാതിരിക്കുമോ? അല്ലാഹു പറയുന്നു:

﴿ وَمَا أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنَ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا إِنَّهُمْ لَيَأْكُلُونَ الطَّعَامَ

وَيَمْشُونَ فِي الْأَسْوَاقِ ﷻ ﴾ (الفرقان : ٢٠)

‘(നബിയേ), ഭക്ഷണം കഴിക്കുകയും അങ്ങാടികളിൽ സഞ്ചരിക്കുകയും ചെയ്യാറുള്ള നിലയിൽ തന്നെയല്ലാതെ റസൂലുകളിൽ (ആരെയും) നിനക്കു മുമ്പ് നാം അയയ്ക്കുകയുണ്ടായിട്ടില്ല.’ (ഫൂർഖാൻ: 20)

പ്രവാചകൻമാരിങ്ങനെ ആയിരിക്കെ അവരെ പിൻപറ്റുന്നവർ ഭൗതിക ബന്ധങ്ങളൊക്കെ ഉപേക്ഷിച്ച് കഴിഞ്ഞു കൂടുന്നതെങ്ങനെ? അല്ലാഹുവിനു വിധേയനായി ജീവിയ്ക്കാൻ കരുത്തുപകരുന്ന ശാരീരിക ആവശ്യങ്ങളും ആസ്വാദനങ്ങളുമെല്ലാം അവഗണിച്ച് വിരക്തിയും പൗരോഹിത്യവും കൈക്കൊള്ളുന്നതെങ്ങനെ?

എന്നാൽ ഇത്തരം വിശേഷണങ്ങളും ഉദ്ദേശങ്ങളും ശരിയല്ലെന്നുമാത്രമല്ല, നബി ﷺ യുടെയും മുഴുവൻ പ്രവാചകൻമാരുടെയും അവരുടെ പിൻഗാമികളുടെയും ചര്യക്ക് വിരുദ്ധവുമാണ്. ഇനി ലേഖകൻ പറഞ്ഞ 'സ്വഹിസം മനസ്സിനെ മാലാഖവൽക്കരിക്കൂ' എന്ന വാക്ക് ഭീമാബദ്ധമാണ്. തന്റെ ശരീരവുമായി മലക്കുകളുടെ വിതാനത്തിലേക്കുയരലും പ്രകാശോൻമുഖവും ആത്മീയവുമായ ഗുണങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളലും മലക്കുകളുമായി ബന്ധപ്പെടലും മറ്റുമാണ് 'മലകിയ്യത്തു' കൊണ്ട് ലേഖകൻ ഉദ്ദേശിച്ചതെങ്കിൽ അതൊരിക്കലും ശരിയാവുകയില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മനുഷ്യരുടെ ആത്മാവ് മലക്കുകളുടെ സവിശേഷതയിലേക്ക് എത്തുകയില്ല തന്നെ. ഔന്നത്യത്തിൽ, ചെറുതാകുന്നതിൽ, പ്രകാശമാകുന്നതിൽ, ഭൗതികലോകത്തോടും അതിന്റെ താൽപര്യങ്ങളോടും പ്രതിപത്തിയും ആശ്രയത്വവും ഇല്ലാതാകുന്നതിൽ മനുഷ്യർ ഒരിക്കലും മലക്കിന് സമാനമാകില്ല. മനുഷ്യപ്രകൃതിയിൽ, അല്ലാഹു ആശകളും അന്നപാനീയങ്ങളോടുള്ള അഭിനിവേശവും അതു നഷ്ടപ്പെട്ടേക്കുമെന്ന ആശങ്കയും നിക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതൊന്നും മലക്കുകളുടെ വിശേഷണങ്ങളിൽ പെട്ടതല്ല. ഇനി ലേഖകൻ 'മലകിയ്യതു' കൊണ്ട് അധീനമാക്കലാണുദ്ദേശിച്ചതെങ്കിൽ, അഥവാ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ

നിയന്ത്രണത്തിലും കൈകാര്യകർതൃത്വത്തിലും മാറ്റം വരുത്താനാവുമെന്നാണ് വിചാരമെങ്കിൽ അതും ശരിയല്ല. എന്തെന്നാൽ മനുഷ്യശരീരവും മറ്റുസൃഷ്ടികളും ഒരിക്കലും അല്ലാഹുവിന്റേതായ കാര്യങ്ങളിൽ ഒന്നിലും യാതൊന്നും അധീനമാക്കിയിട്ടില്ല. അതിന് അൽപം പോലും അവർക്ക് കഴിയുകയുമില്ല. പ്രത്യുത അവൻ സ്വയംതന്നെ റബ്ബിന്റെ ആധിപത്യത്തിലാണു താനും. ഈ ഭൂമി മുഴുവനും അയാൾക്ക് അവൻ ആധിപത്യമാക്കിക്കൊടുത്തു എന്ന് സങ്കല്പിച്ചാൽ തന്നെ അത് താൽക്കാലികം മാത്രമായിരിക്കും. അയാളും അയാളുടെ കൈവശമുള്ളതുമെല്ലാം റബ്ബിന്റെ അധീനതയിലാണ്. പിന്നെങ്ങിനെയാണ് സ്വൂഫി എല്ലാം ഒഴിവാക്കി ഒഴിഞ്ഞിരുന്നാൽ തന്റെ ലക്ഷ്യം സാക്ഷാത്കരിക്കുമെന്നും ആധിപത്യത്തിന് താൻ പാകപ്പെടുമെന്നും പറയുന്നത്? തുടർന്ന് ലേഖകൻ എഴുതി: അങ്ങനെ സ്വൂഫി 'ദിക്റി'നെ തന്റെ ആത്മാവിന്റെ പാമേയവും, ചുർആനിക സൂക്തങ്ങളിലും പ്രപഞ്ചത്തിലുമുള്ള ചിന്ത തന്റെ ആത്മാവിന്റെ പാനീയവുമായി കണ്ടു. ...എന്നിങ്ങനെ.

നാം പറയട്ടെ: ആ പറഞ്ഞത് സത്യം. അല്ലാഹുവെക്കുറിച്ച് സ്മരണ പതിവാക്കുക എന്നത് അവന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ ഭക്ഷണമാണ്. ആത്മാക്കൾക്ക് പാമേയവുമാണ്. ഇപ്പറഞ്ഞതിനർഥം അത് ശരീരത്തിന്റെ യഥാർഥ പാമേയത്തിന് ഫലപ്രദമാണ് എന്നല്ല. മറിച്ച് ദൈവസ്മരണയും ചിന്തയും ആത്മാവിന് ശക്തി പകരും. ഇബാദത്തുകൾക്ക് ഉന്മേഷവും സ്ഥിരതയും ആശയും താൽപര്യവും നൽകും.

തുടർന്ന് പ്രസ്തുത ലേഖകൻ എഴുതുന്നു: 'ദൈവീകജ്ഞാനത്തിന്റെ സൂര്യോദയം അവന്റെ ഹൃദയത്തിലുണ്ടാവുകയും തൽ

ഫലമായി ആഹ്വദയം ദിവ്യ പ്രകാശങ്ങളുടെയും ദൈവിക രഹസ്യങ്ങളുടെയും ദിവ്യ തത്വങ്ങളുടെയും ഉറവിടങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള ഒരു ഉറവിടമാവുകയും ചെയ്തു.

നാം പറയട്ടെ: ഇതു ശരിയല്ല. കാരണം അങ്ങിനെയായാൽ പ്രവാചകൻമാരുടെയും മലക്കുകളുടെയും ഉപരിയായി ഒരു സ്വുഫി വരണം. ശരീഅത്തും അതിന്റെ വിജ്ഞാനങ്ങളും അയാൾക്ക് ആവശ്യമില്ലെന്നാവും. ഉറവ എന്നത് ഭൂമിയിൽ നിന്ന് പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്ന വെള്ളമാണ്. അതായത് ദൈവിക വിജ്ഞാനത്തിന്റെയും മതവിജ്ഞാനങ്ങളുടെയും സൂര്യൻ സ്വുഫികളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ നിന്ന് പ്രവഹിക്കുന്നു എന്നർത്ഥം! അങ്ങിനെ അത് പ്രകാശം പരത്തി. തൽഫലമായി അതിൽ പ്രകാശങ്ങളുടെയും രഹസ്യങ്ങളുടെയും ഉറവകളുണ്ടായി. അഥവാ അതിൽ നിന്ന് ദൈവിക പ്രകാശങ്ങളും യുക്തിജ്ഞാനത്തിന്റെ അരുവികളും അണപൊട്ടിയൊഴുകി. അയാളിൽ ദൈവിക തത്വജ്ഞാനങ്ങളും രഹസ്യങ്ങളും കുത്തിച്ചൊരിയപ്പെട്ടു. അങ്ങിനെ ഷരീഅത്ത് വിജ്ഞാനങ്ങൾ സ്വുഫികൾക്ക് ആവശ്യമില്ലെന്നായി.

എന്നാൽ അല്ലാഹു അവന്റെ ചില അടിമകൾക്ക് അവന്റെ കിതാബിന്റെയും ഷരീഅത്തിന്റെയും രഹസ്യങ്ങളും വിധികളും ഉൾക്കൊള്ളാൻ പ്രത്യേകമായി തുറന്നുകൊടുക്കുമെന്നകാര്യം നാം നിഷേധിക്കുന്നില്ല.

﴿ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَيَعْلَمَ اللَّهُ ﴾ (البقرة : 282)

‘നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ. അല്ലാഹു നിങ്ങൾക്ക് പഠിപ്പിച്ചുതരികയാണ്’ (അൽബഖറ: 282)

എന്ന് അല്ലാഹു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് പഠനം വഴി തഖ്വ ഉണ്ടായി ത്തീരുമെന്ന് അറിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവന്റെ ഭക്തരും സദ്വൃത്തരുമായ ചില അടിമകൾക്ക് അവന്റെ കിതാബിലും ഷരീഅത്തിലുമുള്ള അറിവുകളും പൊരുളും രഹസ്യങ്ങളും ചിലപ്പോൾ കനിഞ്ഞരുളുകയും ചെയ്യും. പക്ഷേ ഖുർആനിൽ നിന്നോ, ഹദീസിൽ നിന്നോ, ഷരീഅത്തുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പൊതുവിജ്ഞാനങ്ങളിൽ നിന്നോ അനുമാനിച്ചെടുക്കുമ്പോഴാണ് അതൊക്കെ. അതിനുവേണ്ടിയാണ് കൽപ്പനകളും വിധികളും ശരീഅത്തു നിയമങ്ങളും നടപ്പാക്കപ്പെട്ടതും. എന്നാൽ ലേഖകൻ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലുള്ള ഒരു സൂര്യപ്രകാശത്തോളം ഒരിക്കലും അതെത്തിച്ചേരുകയില്ല തന്നെ. ആ പദവിയിലേക്കോ അതുപോലുള്ള അവസ്ഥാവിശേഷങ്ങളിലേക്കോ എത്തിച്ചേരുക എന്നത് ഒരിക്കലും സാധ്യമല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മനുഷ്യഹൃദയം ദൈവീകമായ ഗുണവിശേഷങ്ങളുടെ ഉറവിടങ്ങളിൽ പെട്ട ഒന്നല്ല. അതിനാൽ മനുഷ്യന് അവന്റെ ന്യൂനതകളാൽ ഇത്തരത്തിലുള്ള വിജ്ഞാനത്തിന്റെയോ അറിവിന്റെയോ കവാടങ്ങളിൽ എത്തിച്ചേരൽ അസംഭവ്യമാണ്. ഇപ്പറഞ്ഞതൊന്നും സ്വപിനകൾക്ക് മാത്രം പ്രത്യേകമായുള്ളതുമല്ല. പ്രത്യുത സമൂഹത്തിലെ മഹാൻമാരായ പണ്ഡിതൻമാർക്കും, തങ്ങളുടെ റബ്ബിനു നൽകേണ്ട അവകാശങ്ങൾ പൂർത്തീകരിക്കുകയും അവന്റെ വിധിവിചകുകളുടെ അതിർത്തികൾ അതിലംഘിക്കാതെ പാലിക്കുകയും അവനെ വിധിപ്രകാരം ആരാധിക്കുകയും ചെയ്ത എല്ലാ നല്ലവരായ ദാസൻമാർക്കും ഇതുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പലതും ഹൃദിസ്ഥമാക്കാനും ഗ്രഹിക്കാനും കണ്ടെത്താനും അവരുടെ ഹൃദയങ്ങൾക്കല്ലാഹു വിശാലത നൽകി; നാലു ഇമാമുകൾക്കും ഈ സമു

ദായത്തിൽപെട്ട ഹദീസുപണ്ഡിതൻമാർക്കും കർമ്മശാസ്ത്ര നിപുണൻമാർക്കുമെല്ലാം ലഭ്യമായതുപോലെ. എന്നിട്ടും അവർ 'അനുവദനീയമായ' കാര്യങ്ങളിൽ നിന്നോ ആസ്വാദനങ്ങളിൽ നിന്നോ വിട്ടുനിന്നിരുന്നില്ല. അവരൊന്നും സ്വുഫികളുടെ ഇത്തരം ഭ്രാന്തുകളിൽ ഉൾപ്പെട്ടില്ല. അവരുടെ സ്വുചിതങ്ങളിലും സാങ്കേതികങ്ങളിലും പരതിനോക്കിയുമില്ല. പകരം ഷരീഅത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങളിലും അവരുടെ റബ്ബിനെക്കുറിച്ചുള്ള വിജ്ഞാനങ്ങളിലും നബി ﷺ യുടെ സുന്നത്ത് മറുകെപ്പിടിക്കുന്നതിലും അവർ അതീവജാഗ്രതയുള്ളവരായി കഴിഞ്ഞുകൂടി. അതത്രെ മഹത്തായ സൗഭാഗ്യം.

തുടർന്ന് പ്രസ്തുത ലേഖകൻ പറയുന്നു: '..... ആർ അപ്രകാരം പറഞ്ഞുവോ അപ്പോഴവനിലുണ്ടാകുന്ന അവസ്ഥാ വിശേഷങ്ങളെല്ലാം അല്ലാഹു നിമിത്തവും അവന്റെ തൃപ്തിക്കുമായതായിരിക്കും. അവൻ ആ സ്വുഫിയെ പിൻപറ്റാൻ നമ്മോട് കൽപ്പിച്ചിട്ടുമുണ്ട്...' എന്നിങ്ങനെ.

നാം പറയട്ടെ: നിശ്ചയം ഈ സ്വുഫി ഒരു മനുഷ്യനും തെറ്റുകുറ്റങ്ങൾ ചെയ്യുന്നവനും പാപങ്ങളിലകപ്പെടുന്നവനുമായിരിക്കെ അയാളുടെ എല്ലാ അവസ്ഥകളും അല്ലാഹു നിമിത്തവും അവനുവേണ്ടിയുമായിത്തീരുന്നതെങ്ങനെ?! റബ്ബിന്റെ അവകാശങ്ങൾ വീട്ടുന്നതിലും അവന്റെ അനുഗ്രഹത്തിനു നന്ദി പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിലും കുറവും പോരായ്മയുമുള്ള വ്യക്തിയല്ലേ അദ്ദേഹം?

﴿ وَإِنْ تَعُدُّوا نِعْمَتَ اللَّهِ لَا تَحْصُوهَا ﴾ (ابراهيم : ٣٤)

‘അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹത്തെ നിങ്ങൾ എണ്ണുന്ന പക്ഷം നിങ്ങൾ അതു ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തുകയില്ല’ (ഇബ്റാഹീം: 34)

ഈ ഉമ്മത്തിലെ, നബി ﷺ ക്കു ശേഷമുള്ള ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠനായ വ്യക്തി അബൂബക്കർ സിദ്ധീഖ് ഷഹീദ് ആണെന്നതിൽ അഹ്ലുസ്സുന്നത്തി വൽ ജമാഅ: യോജിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതോടൊപ്പം തന്നെ തന്റെ നമസ്കാരത്തിൽ ഇങ്ങിനെ ചൊല്ലാനായി നബി ﷺ അദ്ദേഹത്തെ പഠിപ്പിച്ചു.

اللَّهُمَّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي ظُلْمًا كَثِيرًا وَلَا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ (بخاري)

‘അല്ലാഹുവേ... നിശ്ചയം. ഞാനെന്നോടു തന്നെ ധാരാളം അതിക്രമം പ്രവർത്തിച്ചു. പാപങ്ങൾ പൊറുത്തുതരുന്നവൻ നീയല്ലാതെ ഇല്ലല്ലോ..’ (ബുഖാരി).

പോലുള്ളവ. ഈ ഉമ്മത്തിന്റെ സിദ്ദീഖ് ഷഹീദ് പോലും തന്റെ സ്വന്തം ശരീരത്തോട് ധാരാളം അതിക്രമം പ്രവർത്തിച്ചുപോയിട്ടുണ്ട് എന്ന് സമ്മതിക്കുന്നവനാണെങ്കിൽ ഒരു സ്വുഫിയെങ്ങിനെയാണ് പാപസുരക്ഷിതനും അവന്റെ അവസ്ഥാ വിശേഷണങ്ങളെല്ലാം പ്രസ്തുത ലേഖകൻ പറഞ്ഞതുപോലെ അല്ലാഹുവിനെക്കൊണ്ടും അവനുവേണ്ടിയും ആയിത്തീരുക?! തന്റെ ചലനങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെക്കൊണ്ടാകുന്ന വിധത്തിൽ അല്ലാഹു അവന്റെ പ്രിയങ്കരരായ ചിലർക്ക് ഔദാര്യം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്ന കാര്യം നാം നിഷേധിക്കുന്നില്ല. അബൂഹുറൈറ ഷഹീദ് റിപ്പോർട്ടു ചെയ്ത, ബുഖാരിയിൽ വന്ന ഖുദുസിയായ ഹദീസിൽ പറഞ്ഞ പോലെ:

فَإِذَا أَحْبَبْتَهُ كُنْتُ سَمْعَهُ الَّذِي يَسْمَعُ بِهِ وَبَصَرَهُ الَّذِي يُبْصِرُ بِهِ (بخاري)

‘അവനെനെ സ്നേഹിച്ചാൽ അവൻ കേൾക്കുന്ന കേൾവി ഞാനാകും. അവൻ കാണുന്ന കാഴ്ച ഞാനാവും’.

ഭക്തനായി ജീവിച്ചാൽ മനുഷ്യന്റെ വാക്കും പ്രവൃത്തിയും അബദ്ധങ്ങളിൽ നിന്ന് സുരക്ഷിതമായിരിക്കുമെന്ന് വിവക്ഷ. പക്ഷേ പ്രസ്തുത ലേഖകൻ സൂചിപ്പിച്ചപോലെ ഒരാളെക്കുറിച്ചും അവന്റെ അവസ്ഥാന്തരങ്ങളെല്ലാം അല്ലാഹുവിനെക്കൊണ്ടും അല്ലാഹുവിനുവേണ്ടിയുമാണെന്ന് ഖണ്ഡിതമായി തീരുമാനിക്കാൻ നമുക്ക് കഴിയുകയില്ല.

‘അല്ലാഹുവാകട്ടെ, അദ്ദേഹത്തെ (അത്തരം സൂഫിയെ) പിൻപറ്റാൻ നമ്മോട് കൽപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്’ എന്നു ലേഖകൻ പറഞ്ഞല്ലോ.? അത് ശരിയല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സൂഫികളിലധികപേരും, വിശേഷിച്ചും പിൻക്കാലത്തു വന്നവർ, തെറ്റായ പലമേഖലകളിലും പ്രവേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരെ പിൻപറ്റൽ അനുവദനീയമല്ല തന്നെ. യാഥാർത്ഥ്യത്തിൽ നിന്ന് വളരെ വിദൂരമാണവരെന്ന് തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മാത്രമല്ല, അനാശാസ്യ ഗാനങ്ങൾക്ക് ചെവികൊടുക്കുക, നൃത്തംചവിട്ടുക, സുദീർഘമായ ഏകാന്തതയിൽ കഴിയുക, വിജ്ഞാനങ്ങളിൽ നിന്നും പണ്ഡിതൻമാരിൽ നിന്നും മാറിനിൽക്കുക, ദൈവിക സന്ദേശങ്ങളിൽ നിന്നും വിട്ടുമാറി തങ്ങൾക്കുണ്ടാകുന്ന സങ്കല്പങ്ങളും തോന്നലുകളും അല്ലാഹുവിൽ നിന്നുള്ള വെളിപാടാണെന്ന് ജൽപ്പിക്കുക പോലുള്ള നവീനങ്ങളായ പല ‘ത്വരീഖത്തു’കളും സ്ഥിതിവിശേഷങ്ങളും അവർക്കുണ്ട്. അപ്പോൾ ഇതുപോലുള്ള ബിദ്അത്തുകളിൽ അവരെ പിൻപറ്റൽ അനുവദനീയമാവുന്നതെങ്ങനെ?! ഏത് തെളിവിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് നാം

കൽപ്പിക്കപ്പെട്ടത്? പിൻപറ്റൽ അനിവാര്യമായത് റസൂൽ ﷺ യെ
 യാണ്. അദ്ദേഹമാണ് അല്ലാഹുവിൽ നിന്ന് നമുക്ക് സന്ദേശം
 എത്തിച്ചുതന്നത്. അപ്രകാരം നമ്മോട് കൽപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുമുണ്ട്.
 അല്ലാഹു ﷻ പറഞ്ഞു:

﴿ وَأَتَّبِعُهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴾ (الأعراف : ١٥٨)

‘അദ്ദേഹത്തെ- പ്രവാചകനെ- പിൻപറ്റുകയും ചെയ്യുവീൻ. നി
 ങ്ങൾ നേർമാർഗ്ഗം പ്രാപിച്ചേക്കാം’ (അഅ്റാഫ്: 158).

﴿ قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ﴾

﴿ ذُنُوبِكُمْ ﴾ (آل عمران : ٣١)

‘പറയുക. നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ സ്നേഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ,
 എന്നെ നിങ്ങൾ പിൻപറ്റുവീൻ. (എന്നാൽ) അല്ലാഹു നിങ്ങളെ
 സ്നേഹിക്കുകയും നിങ്ങളുടെ പാപങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കു പൊറു
 ത്തുതരികയും ചെയ്യും’ (ആലുഇംറാൻ: 31)

ഒരുവ്യക്തി, തന്റെ പിൻപറ്റലിലും അനുസരണയിലും അല്ലാഹു
 വും അവന്റെ റസൂലും കൽപ്പിച്ചതിനോട് എപ്പോൾ യോജിച്ചു
 വോ അപ്പോൾ മാത്രമായിരിക്കും അവരോട് അവനിൽ അർപ്പി
 തമാക്കിയ യഥാർഥത്തിലുള്ള പിൻപറ്റലും അനുസരണവും ഉ
 ണ്ടായിത്തീരുക. ഒരു സൃഷ്ടി എപ്പോൾ ചുർആനിന്റെയും സു
 ന്നത്തിന്റെയും വ്യക്തമായ ശാസനക്ക് എതിരൂ പ്രവർത്തിച്ചോ
 -അവന്റെ പദവി എത്ര ഉയർന്നതാകട്ടെ- അയാളുടെ വാക്കുക

ൾ തള്ളപ്പെടേണ്ടതാണ്. എന്നിട്ട് അല്ലാഹു 'ഷറആ'ക്കിയതിലേക്ക് മടങ്ങേണ്ടതുമാണ്. അല്ലാഹു ﷻ പറയുന്നു:

﴿ فَإِنْ تَنَزَّعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ ﴾ (النساء : ٥٩)

'എന്നാൽ വല്ല കാര്യത്തിലും നിങ്ങൾ പരസ്പരം ഭിന്നിക്കുന്ന പക്ഷം അല്ലാഹുവിലേക്കും റസൂലിലേക്കും അതിനെ നിങ്ങൾ മടക്കുവീൻ' (നിസാഅ്: 59)

തുടർന്ന് പ്രസ്തുത ലേഖകനെഴുതുന്നു: 'മഹാനായ ഇമാം മുഹ്‌യ്യൂദ്ദീൻ ഇബ്‌നുൽ അറബി പറഞ്ഞു: (സ്വഹിഹുകളായ) മനുഷ്യരിൽ നിന്നു 'തൗരീഖത്' സ്വീകരിക്കാത്തവർ സംശയത്തിൽ നിന്ന് സംശയത്തിലേക്ക് നയിക്കപ്പെടും.'

നാം പറയട്ടെ: അദ്ദേഹം സ്വീകാര്യനല്ല; അയാൾ പറഞ്ഞ കാര്യവും. കാരണം അദ്ദേഹം അദ്വൈതവാദിയാണെന്നത് വളരെ സുവിദിതമാണ്. സൃഷ്ടിയും സ്രഷ്ടാവും ഒന്നാണെന്ന വിശ്വാസക്കാരൻ. അതേറ്റവും വലിയ 'കുഹ്‌റും' മഹാപാപവുമാണ്. പ്രവാചകൻമാർക്ക് വിരുദ്ധവും, അവിശ്വാസികളേയും ബഹുദൈവാരാധകരേയും പ്രശംസിച്ചു കൊണ്ടുമുള്ള الفتوحات المكية, فصوص الحكم പോലുള്ള തന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം അത് വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇക്കാര്യം ജൂനൈദ് ബിൻ മുഹമ്മദ്-رحمه الله-ൽ നിന്ന് ഷൈഖുൽ ഇസ്‌ലാം തന്റെ ഫതാവായ 11/240 ൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതായത് 'തൗഹീദ്' എന്നത് അനാദിയിൽ നിന്ന് പിന്നീടുണ്ടായതിനെ ഒഴിച്ചുനിർത്തലാണ്' എന്ന് ജൂനൈദ് പറഞ്ഞതിനോട് ഇബ്‌നു അറബി വെറുപ്പ് പ്രകടിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം

തന്റെ പൈശാചിക ഭാവനയിലുള്ള പ്രഭാഷണത്തിൽ പറഞ്ഞു: 'ഹേ, ജൂനൈദ്! അനാദിയുടെയും പുതിയതിന്റേയും ഇടയിൽ അവ രണ്ടുമല്ലാത്ത മറ്റൊന്നല്ലേ വേർതിരിക്കേണ്ടത്? അങ്ങനെ ഒന്നുണ്ടോ? കാരണം അദ്ദേഹം വിശ്വസിക്കുന്നത് 'അനാദിയും പിന്നീടുണ്ടായതുമെല്ലാം ഒരേ അസ്ഥിത്വം തന്നെ'യാണെന്നാണ്. അദ്ദേഹം തന്റെ **فصوص الحكم** എന്നതിൽ പറഞ്ഞതുപോലെ: 'ഉന്നതൻ' 'മേലേയായവൻ' എന്നൊക്കെ അർഥമുള്ള 'അൽ-അലിയ്' എന്നത് അല്ലാഹുവിന്റെ മനോഹരനാമങ്ങളിൽ പെട്ടതാണ്. ആരുടെ മേലെ? അല്ലാഹു അല്ലാതെ ഇവിടെ ആരും ഇല്ലല്ലോ.. അല്ലെങ്കിൽ എന്തിന്റെ മീതെ? അല്ലാഹു അല്ലാതെ ഒന്നും ഇല്ലാതിരിക്കെ. അപ്പോൾ അല്ലാഹുവിന് സ്വന്തമുണ്ടാകുന്ന ഔന്നത്യം (മേലേയാകൽ) അതുതന്നെയാണ് സൃഷ്ടികൾ. ഇവിടെ പുതുതായി പേരു വിളിക്കപ്പെടുന്നതെല്ലാം തന്നെ അവന്റെ 'ദാതി'നെ ഉന്നതമാക്കുന്നവയാണ്. അതെല്ലാം അല്ലാഹു തന്നെ. അല്ലാഹു അല്ലാത്തത് എന്നു പറയാവുന്ന ഒന്നും ഇവിടെയില്ല. പ്രത്യക്ഷവും പരോക്ഷവുമായതെല്ലാം അവനാണ്. അഥവാ സൃഷ്ടി, സ്രഷ്ടാവ് എന്നിങ്ങനെ രണ്ടില്ല; ഒന്നുമാത്രം. ഈ, അബൂസഹൂദുൽ ഖരീറാസും മറ്റും അവന്റെ പുതിയ പേരുകളാണ്. ഒരിക്കൽ **الفصوص** എന്ന ഇബ്നു അറബിയുടെ കൃതി, തൽമസാനിക് വായിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു. അനന്തരം അദ്ദേഹത്തോട് ചോദിച്ചു: നിങ്ങളുടെ **الفصوص** വിശുദ്ധ ഖുർആനിനെതിരാണ് അല്ലോ? അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറുപടി: അതിന് ഖുർആൻ മുഴുവനും ഷിർക്കല്ലെ; തൗഹീദ് നമ്മുടെ കൃതികളിലും. അപ്പോൾ വീണ്ടും ചോദിച്ചു: ഇക്കാരണത്താൽ ആസ്തികളെല്ലാം രണ്ടല്ല; ഒന്നുമാത്രമാണെങ്കിൽ ഭാര്യ ഹലാലും സഹോദരി ഹറാമുമാ

കുന്നതെങ്ങനെ? അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറുപടി: നമുക്കെല്ലാം ഹലാൽ. പക്ഷേ ഈ മഹ്ജൂബീങ്ങൾ (സ്വഫികളല്ലാത്തവർ) ഹറാമെന്ന് പറയുന്നു. അപ്പോൾ നാം അവരോട് പറഞ്ഞു: ശരി, നിങ്ങൾക്ക് ഹറാമ.

الفصوص ന്റെ ഉടമയായ ഇബ്നു അറബി പറഞ്ഞതായി ഷൈഖുൽ ഇസ്ലാം ഇബ്നു തൈമിയ്യ തന്റെ المجموع 2/121ൽ ഇങ്ങിനെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു: ഒരു ഉറവിടത്തിലെ മനുഷ്യൻ മറ്റൊരു ഉറവിടവുമായി എന്തു സ്ഥാനമാണോ അതുപോലെയാണ് ആദമുമായി അല്ലാഹുവിനുള്ള സ്ഥാനവും ബന്ധവും. അങ്ങനെയാണ് ആദമിന് 'ഇൻസാൻ' എന്നു അവൻ നാമകരണം ചെയ്തത്. ഈ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ആദം അല്ലാഹുവിന്റെ ഉടലിന്റെ ഒരുഭാഗമാണ്. അവന്റെ ശരീരഭാഗങ്ങളിൽ ആദം ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠനാണ്. അദ്ദേഹം الفصوص ൽ തുടരുന്നു: പരിശുദ്ധനായ സത്യവാൻ, ഉപമേയനായ സത്യവാൻ തന്നെയാണ്. അപ്പോൾ സൃഷ്ടിയായ സ്രഷ്ടാവും, സ്രഷ്ടാവായ സൃഷ്ടിയും എല്ലാം ഒരേയൊരു ഉറവിടത്തിൽ നിന്നു തന്നെയുള്ളതാകുന്നു. എന്നല്ല, അവൻ ഒരു ഉറവിടമാണ്; അവൻ ഒരുപാട് ഉറവിടവുമാണ്. ഇതുപോലെ വ്യക്തമായ കുഹ്റിന്റെ വാക്കുകൾ അയാളുടെ കൃതികളിൽ കാണാം. അത് കണക്കാക്കാനോ വ്യക്തമാക്കാനോ കഴിയാത്തത്ര! ഷൈഖുൽ ഇസ്ലാം തന്റെ مجموع الفتاوى 2/204-284ഉം മറ്റും ഇത് നിരൂപണം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പിന്നെങ്ങിനെയാണ് അയാൾ (ഇബ്നുൽ അറബി) മഹാനായ ഇമാമും മതത്തിന്റെ പുനരുദ്ധാരകനുമൊക്കെയാകുന്നത്?! അയാളുടെ കൃതികൾ കൊണ്ട് ഒരുപാട് ആളുകൾ വഞ്ചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അയാൾ

വലിയുളളിൽ അന്തിമനും ഉന്നതനുമെന്നാണവർ വിശ്വസിക്കുന്നത്. ഷൈഖുൽ ഇസ്ലാം ഇബ്നു തൈമിയ്യ رحمہ اللہ യെപ്പോലുള്ളവർ അയാളിലും അയാളുടെ സംസാരത്തിലും വന്ന കുഹ്റും വഴികേടും മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുത്തു. അയാളുടെ വിശ്വാസപരമായ പിഴവുകളെ അദ്ദേഹം അനാവരണം ചെയ്തു. അയാളുടെ തെറ്റുകളും വൈരുദ്ധ്യങ്ങളും തകരാറുകളും വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്തു. مجموع الفتاوى ലും മറ്റുഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ധാരാളം വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

‘സ്വുഫികളുടെ ഒരു ‘ത്വരീഖ്’ത്തിനെ മുറുകെപ്പിടിക്കാത്തവനാ രോ..’ എന്നു തുടങ്ങിയ പ്രസ്തുത ലേഖകന്റെ വാക്കുകളെക്കുറിച്ച് നമുക്ക് പറയാനുള്ളതിതാണ്:

‘ത്വരീഖത്’ കൊണ്ടുള്ള ഉദ്ദേശം സ്വുഫി മാർഗ്ഗമാണ്. അത് മനസ്സുകൊണ്ടുള്ള ആരാധനകളോ ചില പ്രത്യേക വസ്ത്രരീതിയോ അല്ലെങ്കിൽ ഹദീസുകളുടെ സനദുകൾ കൈമാറുന്നതുപോലെ ചില സനദുകൾ കൈമാറുകയോ ഒക്കെയാണ്. അവരിലൊരാൾ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു: ഞാൻ ഇന്നയാളിൽ നിന്നും ത്വരീഖത്തെടുത്തു. അയാളെടുത്തത് ഇന്നയാളിൽ നിന്നാണ്. അതങ്ങിനെ ജീലാനിയിലോ ഹല്ലാജിലോ അതുപോലുള്ളവരിലോ എത്തിച്ചേരുന്നു.

മുസ്ലിംകൾ പിൻപറ്റുന്ന വിശുദ്ധ ഖുർആനിലും തിരുസുന്നത്തിലും പെട്ട ഷരീഅത്ത് ദർശനങ്ങളെ അവർ ശിരസ്സാ വഹിക്കുന്നില്ല. ത്വരീഖത്ത് എന്നത് അവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം റസൂൽ ﷺ യും അവിടുത്തെ സ്വഹാബത്തും മുസ്ലിം നേതാക്കളും അനുവർത്തിച്ചുവന്ന മാർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമാ

യ മാർഗ്ഗമാണ്. താരീഖത്തിന്റെ ആളുകൾ എന്ന പേരിൽ അവർ പ്രസിദ്ധരായിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ താരീഖത്തിന്റെ വിശദാംശങ്ങളും ചിഹ്നങ്ങളും ഇവിടെ അവതരിപ്പിക്കാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. അതെല്ലാം കേവലം സാങ്കല്പികങ്ങളാണ്. അതിലേക്ക് ചായുന്നത ശരിയല്ലെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഷരീഅത്തിനേക്കാൾ അതിനവർ പ്രധാന്യം നൽകുന്നു. ഇസ്ലാമിന്റെ ആളുകൾ പൊതുവെ ചെയ്തുവരുന്ന കർമ്മങ്ങളിൽ നിന്നവരെ അതു വിമുഖരാക്കും. ഇബ്നുനുൽ ഖയ്യിം رحمه الله തന്റെ إغائة اللهفان എന്ന കൃതിയിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന

إن قلت قال الله قال رسوله همزوك همز المنكر المغالي
 أو قلت قال صحابه من بعده فالكل عندهم كشيبه خيال
 وقول قلبي قال لي عن سره عن سر سري عن صف أحوالي
 عن حضرتي عن فكرتي عن خلوتي عن شاهدي عن واردي عن حالي
 عن صفو وقتي عن حقيقة مشهدي عن سر ذاتي عن صفات فعالي
 دعوى إذا حقت لها ألفيتها ألقاب زور لفتت بمحالي

‘അല്ലാഹു പറഞ്ഞു, അവന്റെ റസൂലു പറഞ്ഞു’
 എന്ന് നീ അവരോട് പറഞ്ഞാൽ
 അഹംഭാവിയായ നിഷേധിയുടെ പരിഹാസ-
 മായിരിക്കും അവരുടേത്.

‘അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശേഷം സ്വഹാബി
 പറഞ്ഞതാണിതെന്ന്’ നീ പറഞ്ഞെങ്കിലോ

അതും അവർക്ക് കേവലം

ഭാവനാ വിലാസങ്ങൾ മാത്രം.

അയാൾ പറയുന്നു: എന്റെ മനസ്സെന്നോട് പറഞ്ഞു

അവന്റെ (അല്ലാഹുവിന്റെ) രഹസ്യവും

എൻ രഹസ്യത്തിന്റെ രഹസ്യവും

എൻ അവസ്ഥാ ക്രമങ്ങളും

എൻ സാന്നിദ്ധ്യവും എൻ ചിന്തയും

എന്റെ ഏകാന്തതയും

എൻ സാക്ഷിയും എന്നിലേക്ക് വരുന്നവനും

എൻ അവസ്ഥാ വിശേഷങ്ങളും

എന്റെ സമയശുദ്ധിയും എന്റെ

കാഴ്ചയുടെ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളും

എന്റെ സ്വത്വത്തിൽ രഹസ്യവും എൻ

കർമ്മത്തിൻ സ്വഭാവങ്ങളും.

ഇങ്ങനെ ഒരുപാടു വാദങ്ങൾ!! അത്

നീ സൂക്ഷ്മ പഠനം നടത്തിയാൽ

തനി വ്യാജങ്ങളുടെ സമാനമായ ചില

അപര നാമങ്ങളാണെന്ന് നിനക്കു കാണാം'

ഇതാണ് ബിദ്അത്തിന്റെ മാർഗ്ഗങ്ങൾ കെട്ടഴിച്ചു വിടുന്ന പ്രസ്തുത ലേഖകനെപ്പോലുള്ളവരും അവരുടെ മുരീദുകളുമെല്ലാം അഹങ്കരിക്കുന്ന താരീഖത്തിന്റെ യഥാർഥ സ്ഥിതി! തൗഹീദിന്റെ ആളുകളിൽ നിന്നും മുഖം തിരിക്കുകയും ഷിർക്കിന്റെ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ താൽപര്യം പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തവർ!!

എന്നിട്ടയാൾ പറയുന്നു: 'അതിനാൽ നിങ്ങളും നിങ്ങളെപ്പോലുള്ള പരലോകമോക്ഷം ഉദ്ദേശിക്കുന്ന വലിയ പണ്ഡിതന്മാരും

മുസ്ലിംകളോടുള്ള കാരുണ്യവും അല്ലാഹുവിന്റെ ശിക്ഷയിലുള്ള ഭയവും മുൻനിർത്തി ഈ വിഷയം വാർത്താ വിക്ഷേപണികളിലൂടെയും ഇസ്ലാമിക പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിലൂടെയും പ്രചരിപ്പിക്കൽ (വാജിബ്) അനിവാര്യമാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ വിജ്ഞാനം മറച്ചുവെക്കുന്നവൻ ശപിക്കപ്പെട്ടവനാണ്. താഹാ (നബി ﷺ)യുടെ ജാഹ് കൊണ്ട് ഉത്തമമായ ഒരു പര്യവസാനം നാമല്ലാഹുവോട് ചോദിക്കുന്നു..’ എന്നിങ്ങനെ.

നാം പറയട്ടെ: ‘വാജിബും’ ‘ഹറാമും’മൊക്കെ ഷരീഅത്തിന്റെ തെളിവുകളിൽ നിന്നാണെടുക്കുന്നത്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ കൃതി പ്രചരിപ്പിക്കൽ ഹറാമാണ്. ആരത്ത് കണ്ടുവോ അവനത് നശിപ്പിക്കണം. കാരണം അല്ലാഹുവിന്റെ നാമവിശേഷണങ്ങൾ, തവസ്സൂൽ, ശുപാർശ, തൗഹീദിന്റെ ആളുകളെ ആക്ഷേപിക്കൽ തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് നേരത്തെ നാം ചർച്ച ചെയ്തു സൂചിപ്പിച്ച പല തെറ്റായ സിദ്ധാന്തങ്ങളും അതിലുണ്ട്. അപ്രകാരം തന്നെ സൂഫികളെ പുകഴ്ത്തുന്നതിൽ അതിരുവിടലും അതിൽ കാണാം. ഇത്പോലുള്ള ബിദ്അത്തുകളുടെ വഞ്ചനയിൽ നിന്ന് മോക്ഷം ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്കും സുന്നത്തും സലഫി വിശ്വാസങ്ങളും ‘തൗഹീദും ഇഖ്ലാസും’ പ്രചരിപ്പിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്കും ഇത്തരം ക്ഷുദ്ര കൃതികളെക്കുറിച്ച് ഉന്നതരായ പണ്ഡിതന്മാർ മുന്നറിയിപ്പുനൽകേണ്ടതാണ്. ഇത്തരം ശരിയായ വിജ്ഞാനം മറച്ചുവെക്കുന്നവനാരോ അവനെ സംബന്ധിച്ച് അല്ലാഹു ﷻ പറയുന്നതു കാണുക:

﴿ إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنزَلْنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَأَهْدَىٰ مِنْ بَعْدِ مَا بَيَّنَّاهُ

لِلنَّاسِ فِي الْكِتَابِ أُولَٰئِكَ يَلْعَنُهُمُ اللَّهُ وَيَلْعَنُهُمُ اللَّعِينُونَ ﴿١٥٩﴾

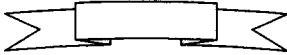
‘നിശ്ചയമായും നാം അവതരിപ്പിച്ച തെളിവുകളും മാർഗ്ഗദർശനവും വേദഗ്രന്ഥത്തിലൂടെ മനുഷ്യർക്ക് വിവരിച്ചതിന് ശേഷം മറച്ചുവെക്കുന്നവരാരോ അവരെ അല്ലാഹു ശപിക്കുന്നതാണ്. ശപിക്കുന്നവരൊക്കെയും അവരെ ശപിക്കുന്നതാണ് (ബഖറ: 159).

എന്നാൽ പ്രസ്തുത ലേഖകന്റെ താഹാ ﷺ നെക്കൊണ്ടുള്ള ഇടതോട്ടം (തവസ്സൂൽ) കർമ്മങ്ങളെ ഷിർക്കിലേക്ക് തള്ളിവിടുന്ന ബിദ്അത്തിൽ പെട്ടതാണ്.

إِذَا سَأَلْتُمُو اللَّهَ فَاسْأَلُوهُ بِحَاہِي

‘നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവോട് ചോദിക്കുകയാണെങ്കിൽ എന്റെ ജാഹ് കൊണ്ട് നിങ്ങളവനോട് ചോദിക്കുക’ പോലുള്ള ഹദീസ് കള്ളമാണെന്നും യാതൊരു അടിസ്ഥാനവും അതിനില്ലെന്നും നേരത്തെ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. നിശ്ചയം നബി ﷺ ക്ക് അല്ലാഹുവിങ്കൽ ജാഹ് (പ്രത്യേക പദവി) ഉണ്ട്. പക്ഷെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജാഹ് കൊണ്ട് തവസ്സൂൽ ചെയ്യാൻ വേണ്ടിയല്ല അത്. സൃഷ്ടിയുടെ അടുക്കൽ സൃഷ്ടിക്കുള്ള ജാഹ് പോലെയല്ല സ്രഷ്ടാവിന്റെ അടുക്കൽ സൃഷ്ടിക്കുള്ള ജാഹ്. അല്ലാഹുവിന്റെ അനുവാദപ്രകാരമല്ലാതെ ഒരാളും അവന്റെ അടുക്കൽ ശുപാർശ ചെയ്യുന്നതുമല്ല. സൃഷ്ടിയുടെ ജാഹ് കൊണ്ട് ചോദിക്കലും ഇടതോട്ടലും പുകഴ്ത്തലും അല്ലാഹുവിന് മാത്രം അവകാശപ്പെട്ടത് കൊണ്ട് സൃഷ്ടിയെ പുകഴ്ത്തലുമെല്ലാം വിരോധിക്കപ്പെട്ട കാ

രൂപങ്ങളാണെന്ന് മുൻ വിശദീകരണങ്ങളിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്. അതിനാലാണ് അത് മുസ്ലിംകൾക്ക് ഒരു സദുപദേശം എന്ന നിലക്കും അറിവില്ലാത്തവർ അയാളുടെ വാക്കുകളിൽ വഞ്ചിതരാകാതിരിക്കാനുമാണ് ഈ കൃതിക്ക് ഇങ്ങനെ ഒരനുബന്ധം ഞാൻ ഉദ്ദേശിച്ചത്. അതോടൊപ്പം തന്നെ യഥാർഥ അഖീദയുടെയും തൗഹീദിന്റെയും വക്താക്കൾക്ക് ഇത്തരം കൃതിയിലുള്ള അസത്യങ്ങളും അപകടങ്ങളും വൈരുദ്ധ്യങ്ങളും യഥാർഥ്യ നിഷേധങ്ങളും കാണാതിരുന്നുകൂടാ... അത് വ്യാജത്തെ സഹായിക്കലും തൗഹീദിന്റെ യഥാർഥ്യത്തെ നിഷേധിക്കലുമായിത്തീരുമല്ലോ... അല്ലാഹു സഹായിക്കട്ടെ. അവകലാണഭയം.

الجواب الفائق في الرد على مبدل الحقائق

فضيلة الشيخ الدكتور عبد الله بن عبد الرحمن الجبرين

ترجمة

محمد حنيف عبد الرحمن الريان